

НОРА РОБЪРТС

МАГИЯТА НА СЕНКИТЕ

Част 2 от „Родът О'Дуайър“

Превод от английски: Илвана Гарабедян, 2014

chitanka.info

*За моя личен кръг —
приятели и семейство*

*Предстоящите събития хвърлят своята
сянка напред.*

Томас Кембъл

*Украшение за къщата са приятелите,
които я посещават.*

Ралф Уолдо
Емерсън

ПЪРВА ГЛАВА

Есен, 1268 г.

Мъгла се издигаше на тънки струйки над водата като въздишка, докато Иймън гребеше в малката лодка. Слънцето грееше с бледа и хладна светлина, докато се пробуждаше от нощната си дрямка и подканяше утринните птици да запеят в хор. Чу дрезгавия глас на петела, толкова надменен и важен, както и блеенето на овцете, които пасяха кротко в зелените поля.

Всички тези звуци му бяха познати, посрещаха го всяка сутрин през изминалите пет години.

Но това не бе домът му. Колкото и гостоприемен и познат да бе, никога нямаше да е неговият дом.

А тъкмо за дома мечтаеше сега. Мисълта за него предизвикваше болка дълбоко в костите му както при стар човек в лошо време, в сърцето му тлееше копнеж като на отхвърлен любим.

И под копнежа, болката, мечтите и мъката кипеше стаена ярост, която можеше да се надигне и да изгори гърлото му.

Понякога нощем сънуваше дома, хижата им в голямата гора, където познаваше всяко дърво, всяка извивка на пътеките. В някои нощи сънищата бяха по-истински от реалността и той усещаше мириса на торф в огъня, сладкия аромат на сламените постелки в леглото му, в които майка му вплиташе лавандула за по-добра почивка и сладки сънища.

Чуваше гласа ѝ, нежното ѝ пеене, което се носеше от таванското помещение, където смесваше своите отвари и лекове.

Тъмната вещица, така я наричаха — с уважение — защото беше силна и могъща. И мила и добра. Затова през някои нощи, когато сънуваше дома и чуваше майка си да пее, той се будеше с мокри от сълзи страни.

Които бързаше да избърше. Сега беше мъж — на цели десет години — глава на семейството, както бе баща му преди него.

Сълзите бяха за жените.

А той трябваше да се грижи за сестрите си, нали, напомни си той и закрепил греблата, като остави лодката да се носи леко по водата, докато хвърляше въдицата. Брана беше най-голямата, но той беше мъжът в семейството. Бе дал клетва да защитава нея и Тийгън и щеше да я изпълни. Бе наследил меча на дядо си. И щеше да го използва, когато дойдеше мигът.

Моментът щеше да настъпи.

Имаше и други сънища, в които страхът преобладаваше над мъката. Сънища за Кеван, черния магьосник. Те предизвикваха ледени топки страх в корема му, които смразяваха дори кипящата ярост. Страх, който караше момчето в него да извика за помощ майка си.

Но не можеше да си позволи да се страхува. Майка му я нямаше, бе пожертвала себе си, за да спаси него и сестрите му, само часове след като Кеван бе убил баща им.

Много трудно му бе да си представи баща си, често му бе нужна помощта на огъня, за да извика образа му — на високия и горд Дайхи, старейшината със светла коса и гръмък смях. Но щом затвореше очи, и пред него заставаше майка му, бледа като смъртта, която я очакваше, застанала пред хижата в гората в онази мъглива утрин, когато той бе поел надалеч със сестрите си с мъка в сърцето и нова, гореща сила в кръвта.

От онази сутрин той вече не бе момче, а един от тримата, тъмен вешер, обвързан с кръвна клетва да унищожи онова, което дори и майка му не бе могла.

Една част от него искаше всичко да започне, да приключи с престоя си в Голуей във фермата на братовчедите на Сърха, където петелът пееше сутрин, а овцете блееха в полята. Мъжът и вешерът в него копнееха да мине времето, да има силата да размаха меча на дядо си, без ръцете му да затреперят от тежестта. Да настъпи денят, когато може напълно да владее силата си, да използва магията, която бе негово рождено право. Искаше да настъпи мигът, в който ще пролее черната кръв на Кеван и ще напои с нея земята.

Но в сънищата той бе само момче, неопитно и слабо, преследвано от вълка, в който се превръщаше Кеван, вълка с червения камък, събрал черната му магия, който светеше на врата му. Неговата собствена кръв и тази на сестрите му блестеше топла и червена върху земята.

На сутринта, след най-ужасните сънища, той отиваше до реката, гребеше с веслата надалеч, за да улови риба, да бъде сам, макар през повечето дни да жадуваше за уюта на къщата, гласовете и уханието на гозбите на огнището.

Но след кървавите сънища имаше нужда да бъде надалеч — и никой не го кореше, че не помага в доенето, чистенето на тор или храненето на животните, не и в такива утрини.

Сега седеше в лодката, слабичко десетгодишно момче с буйна кестенява грива, още разрошена от съня, с яркосините очи на баща си и ведрата и непокорна сила на майка си.

Можеше да се вслушва в пробуждането на деня, да чака търпеливо рибата да захапне стръвта и да похапва овесената питка, която бе взел от кухнята на братовчедката на Сърха.

И отново да намери себе си.

Реката, тишината, нежното полюшване на лодката му напомняха за последния истински щастлив ден, който бе преживял с майка си и сестрите си.

Тя изглеждаше добре, спомняше си той, след бледия и измъчен вид, който бе имала през дългата и студена зима. Всички вече брояха дните до Белтейн и завръщането на баща му. Тогаваша да седят край огъня, така си бе представял Иймън, да хапват питки и да пият чай, подсладен с мед, докато слушат как баща им разказва за военните походи и лова.

Щяха да празнуват, така си бе мислил, и майка му отново щеше да е добре.

Така бе вярвал в онзи ден на реката, когато бяха ловили риба и се бяха смели, и всички си бяха мислили, че баща им съвсем скоро ще е у дома.

Но той не се бе върнал, защото Кеван бе използвал черната си магия, за да покоси смелия Дайхи и Сърха, Тъмната вещица, макар тя да го бе изгорила и превърнала в пепел. Беше я убил и някак си продължаваше да съществува.

Иймън го знаеше в сънищата си, усещаше го като тръпки, полазили по гърба му. Виждаше потвърждение на мислите си в очите на сестрите си.

Завинаги щеше да запомни онзи слънчев пролетен ден на реката. Даже и когато една риба подръпна кордата на въдицата му, мислите му

бяха в миналото и видя себе си на пет години да изважда лъскава риба от тъмната вода.

Изпита същата радост и гордост както тогава.

— Ейлиш ще се зарадва.

Майка му се усмихна, когато той пусна рибата да се плъзне във ведрото с вода, за да остане прясна.

Силният му копнеж я върна при него, донесе му утеха. Отново сложи стръв на кукичката, докато слънцето се стопляше и започваше да разсейва струйките мъгла.

— Ще ни трябват повече.

Тя бе казала така, спомни си той, в онзи далечен ден.

— Значи ще хванеш повече.

— Предпочитам да хвана повече в моята река.

— Един ден и това ще стане. Някой ден, сърце мое, ще се върнеш у дома. Някой ден онези, които ще дойдат след теб от твоята кръв, ще ловят риба в нашата река, ще крачат в нашата гора. Обещавам ти.

Сълзи напиреха в очите му, замъгляваха образа ѝ, така че тя потрепна пред очите му. Стегна се и преглътна сълзите, защото искаше да я вижда ясно. Тъмната ѝ коса, която тя оставяше да пада свободно до кръста ѝ, тъмните очи, от които струеше любов. И силата, която грееше в нея. Дори и сега, когато бе само видение, усещаше силата ѝ.

— Защо не можа да го унищожих, мамо? Защо не можа да оцелееш?

— Не беше писано. Любов моя, момчето ми, сърце мое, ако можех да спася теб и сестрите ти, бих дала много повече от живота си.

— Ти даде повече. Даде ни силата си, почти цялата. Ако я беше задържала...

— Беше дошло моето време и е ваша по право. Доволна съм, повярвай ми. — В избледняващата утринна мъгла тя грееше — очертан в сребристо силует. — Аз съм завинаги в теб, Иймън Верния. В кръвта ти, в сърцето и мислите ти. Не си сам.

— Липсваш ми.

Усети устните ѝ върху бузата си, топлината ѝ, уханието ѝ да го обгръща. И в този миг, точно в този миг, отново можеше да бъде дете.

— Искам да съм силен и смел. Ще стана такъв, кълна се. Ще пазя Брана и Тийгън.

— Ще се пазите един друг. Вие сте трима. Заедно сте по-силни, отколкото аз някога съм била.

— Ще го убия ли? — Това бе най-голямото му, най-силното му желание. — Ще го унищожа ли?

— Не мога да кажа, само знам, че никога не може да вземе онова, което сте. Това, което сте, което притежавате, може да бъде само подарено, както ви го дадох аз. Той носи моето проклятие, белязан е. Всички, които ще дойдат след него от кръвта му, ще носят знака, както всички, които ще дойдат след вас, ще носят светлината. Моята кръв, Иймън. — Тя обърна длан нагоре и му показа тънката червена линия. — И твоята.

Усети рязката болка, видя драскотината върху дланта си. И я допря до майчината си.

— Кръвта на тримата, произлезли от Сърха, ще го унищожи, дори и да са нужни хиляда години. Вярвай в себе си. Това е достатъчно.

Отново го целуна и се усмихна.

— Хванал си повече от една.

Подръпването на въдицата му го изтръгна от видението.

Наистина беше хванал повече.

Щеше да бъде смел, мислеше си той, докато изтегляше пляскащата риба от водата. Щеше да бъде силен. И един ден щеше да е достатъчно силен.

Погледна ръката си — сега нямаше никакъв белег, но отлично разбираше. Носеше нейната кръв и нейния дар. И един ден щеше да предаде това на синовете и дъщерите си. Ако не беше съдено той да унищожи Кеван, то щеше да бъде сторено от неговата кръв.

Но се надяваше, молеше се на всички богове да бъде той.

Засега щеше да лови риба. Хубаво е да си мъж, мислеше си той, да ловуваш и ловиш риба, да осигуряваш прехраната. Да се отплати на братовчедите на майка си за подслона и грижите.

Бе се научил на търпение, откакто бе станал мъж, и затова улови още четири риби, преди да отведе лодката обратно до брега. Завърза я на сигурно място, наниза рибите на корда.

За момент остана загледан към водата, която сега блестеше под яркото слънце. Замисли се за майка си, за тембъра на гласа ѝ, за уханието на косата ѝ. Думите ѝ щяха да останат в главата му.

Щеше да се върне през горичката. Не беше голяма гора като у дома, но пак беше хубава, каза си наум.

Щеше да занесе рибата на Ейлиш и да пийне чай край огъня. После ще помогне с последното прибиране на реколтата.

Чу острия и пронизителен вик точно когато тръгна към къщата и малката ферма. Усмихна се леко и бръкна в торбата си, извади оттам кожената ръкавица. Трябваше само да си я сложи и да вдигне ръка и Ройбиър се спусна от небето, разперил криле, за да кацне.

— Добро утро. — Иймън се взря в златистите му очи и усети силата на връзката със сокола, с неговия водач и приятел. Докосна магичния амулет на шията си, същия, който майка му бе създала с кръвна магия за защита. Върху него бе изобразен сокол. — Чудесен ден, нали? Светъл и хладен. Реколтата е почти събрана и скоро ще празнуваме — продължи той, докато вървеше със сокола върху ръката си. — Слънцестоенето, както знаеш, когато нощта взема надмощие над деня, както Грону Пибър победил Хлей Хлау Гъфес. Ще почетем раждането на Мабон, син на Модрон — пазителката на земята. Сигурен съм, че непременно ще има медени питки. Ще се погрижа да хапнеш и ти.

Соколят потърка глава в бузата на Иймън, гальовен като коте.

— Отново ми се присъни онзи сън за Кеван. За дома, за мама, след като ни беше предала по-голяма част от силата си и ни бе отпратила далеч, в безопасност. Виждам ги, Ройбиър. Как тя го отрови с целувка, как го изгори, като даде всичко, което имаше, за да го унищожи. Той отне живота ѝ и все пак... видях нещо да помръдва в пепелта, в която тя го бе превърнала. Нещо помръдна там, нещо зло, и имаше червено зарево от силата му.

Иймън поспря за миг, притегли силата си, отвори съзнанието си. Усети биещото сърце на заек, който бягаше в шубрака, почувства глада на малко пиленце, което чакаше майка си и закуската.

Усети сестрите си, овцете, конете.

И никаква заплаха.

— Не ни е намерил. Щях да го усетя. Ти ще го видиш и ще ми кажеш. Но той ни търси, преследва и чака, това също го усещам.

Ясните сини очи потъмняха и нежните устни на момчето станаха корави като на мъж.

— Няма да се крия вечно. Един ден, кълна се в кръвта на Дайхи и Сърха, аз ще го преследвам.

Иймън вдигна ръка, улови шепа въздух, завъртя го и го метна — леко — към едно дърво. Клоните се разтресоха и птиците в гнездата политнаха високо.

— Ще ставам все по-силен — измърмори той и продължи към къщата, за да зарадва Ейлиш с четири риби.

Брана вършеше домакинските си задължения както обикновено. Всеки един ден от изминалите пет години тя правеше всичко, което искаха от нея. Готвеше, чистеше, грижеше се за малките, тъй като Ейлиш постоянно имаше бебе на гърдите си или в корема си. Помагаше да засеят полята и да отгледат реколтата. Помагаше за прибирането ѝ.

Напълно почтена работа, разбира се, и носеща своето удовлетворение. Нямахше по-добри хора на света от Ейлиш и нейния съпруг. Добри, уравновесени, земни хора, които предлагаха много повече от подслон на трите осиротели деца.

Бяха ги приели като част от семейството си, а нямаше по-голям дар от това.

Нима майка ѝ не го знаеше? Иначе никога не би пратила децата си при Ейлиш. Дори и в най-тежкия си час Сърха не би дала любимите си деца на друг, освен на добри и любящи хора.

Но на дванайсет Брана вече не беше дете. И онова, което се надигаше в нея, растеше, пробуждаше се — много по-силно, след като цикълът ѝ бе дошъл за първи път преди година — изискваше много.

Да го задържа вътре в себе си, да извърща очи от тази все по-ярка светлина, ставаше все по-трудно и тежко с всеки изминал ден. Но тя дължеше уважение на Ейлиш, а братовчедката на Сърха се страхуваше от магията и силата — дори от собствената си.

Брана бе направила всичко, което майка ѝ бе поискала от нея в онази ужасна сутрин. Бе довела брат си и сестра си на юг, далеч от родния Мейо. Бе странила от пътищата и бе заключила скръбта си дълбоко в сърцето, където само тя можеше да чуе тъжния плач.

В същото това сърце гореше и нуждата да отмъсти, нуждата да отприщи силата вътре в нея и да научи повече, да научи много повече

и да се подготви, за да унищожи Кеван веднъж и завинаги.

Но Ейлиш искаше само мъжа си, децата и фермата. И защо не? Имаше право да има своя дом, свой живот и земя, спокойствие. Нима не бе рискувала всичко, като бе приютила децата на Сърха? Не беше ли приела в дома си това, за което копнееше Кеван — и което преследваше?

Заслужаваше благодарност, преданост и уважение.

Но това, което растеше вътре в Брана, искаше да излезе наяве. Трябваше да направи избор.

Видя как брат ѝ се връща от реката с рибата заедно със сокола си. Усети, че изпробва силата си далеч от къщата, както правеше често. Както и Тийгън, сестра им, правеше често. Ейлиш, която не спираше да бърби за конфитюра, който бяха приготвили през деня, не усети нищо. Тя блокираше по-голямата част от дара, който имаше — което бе учудващо за Брана — и си позволяваше да използва съвсем малка частица, за да подслади конфитюра или да накара кокошките да снесат по-големи яйца.

Брана си каза, че саможертвата си заслужава, струва си чакането, за да научи повече, да разбере повече, да стане нещо повече. Брат ѝ и сестра ѝ бяха в безопасност тук — както бе искала майка им. Тийгън, чиято скръб я бе накарала да се затвори в себе си дни и седмици наред, сега се смееше и играеше. Вършеше задълженията си с усмивка, грижеше се за животните, яздеше големия си сив кон Аластар като истински воин.

Вярно, че имаше ноци, в които плачеше насън, но стигаше само Брана да я гушне, за да я успокои.

Освен когато бяха сънища за Кеван. Те измъчваха както Тийгън, така и Иймън, и самата нея. Напоследък бяха по-чести и по-ясни и Брана бе започнала да чува гласа му като ехо дори и след като се събудеше.

Бе настъпило време за избор. Чакането, сигурното убежище, всичко това трябваше да приключи по един или друг начин.

Вечерта почисти картофите, които бяха още влажни от земята. От време на време разбъркваше гозбата, която вреше на огъня, и потропваше с крак в такт с ритъма на мелодията, която мъжът на Ейлиш свиреше на малката си арфа.

Къщата беше топла и уютна, приятно място с приятни миризми, весели гласове, смеха на домакинята, докато вдигаше най-малкото си дете на кръста, за да потанцуват заедно.

Семейство, отново си помисли тя. Добре нахранено и обгрижено, в топла и уютна къща, с билки, които се сушаха на връзки в кухнята, и деца с розови бузки.

Би трябвало да е доволна от всичко това — колко много ѝ се щеше да е доволна.

Улови погледа на Иймън, същия яркосин поглед като на баща им, усети силата му да се докосва до нея. Виждаше прекалено много, Иймън виждаше всичко, помисли си тя. Успяваше да види прекалено много, когато забравяше да го изолира.

На свой ред го докосна със силата си — леко предупреждение да си гледа своята работа. Усмихна му се по сестрински, когато видя потръпването му.

След вечерята трябваше да се почистят съдовете, да се сложат малките в леглата им. Маб, най-голямата, на седем години, се оплакваше, както винаги, че не ѝ се спи. Шеймъс се сгуши веднага със сънлива усмивка. Близнаците, за чиято поява на бял свят бе помогнала и тя, бърбеха неспирно един през друг, малката Бриджит пъкна палче в уста, за да се успокои, а бебето бе заспало още преди майка му да го остави в постелята.

Брана се запита дали Ейлиш знаеше, че и двете с бебето с ангелското личице нямаше да са тук сега без магията. Раждането, толкова болезнено, толкова объркано, щеше да ги удави в кръв и двете, ако не беше силата на Брана, дарбата ѝ да лекува, да вижда надълбоко и да помага.

Макар никога да не говореха за това, смяташе, че Ейлиш знае.

Ейлиш се изправи, сложила длан на гърба си, а другата — върху новото бебе в утробата си.

— Лека нощ и сладки сънища на всички. Брана, ще пийнеш ли чай с мен? Добре би ми дошла чаша успокояващ чай, понеже това малкото рита като полудяло тази вечер.

— Разбира се, веднага ще ти го приготвя. — И щеше да добави малко заклинание, както правеше винаги, за здраве и леко раждане. — Малкото е здраво и в отлична форма и подозирам, че ще бъде същата фурия като двамата близнаци.

— Сигурна съм, че е момче — каза Ейлиш, докато слизаха от таванското помещение, където бяха леглата. — Усещам го. Досега не съм бъркала.

— И сега не бъркаш. Трябва да си почиваш повече, скъпа.

— Жена с шест деца и друго на път не си почива много. Добре съм. — Погледът ѝ прикова Брана, търсец потвърждение.

— Добре си, разбира се, но все пак е хубаво да си починеш малко.

— Ти си ми голяма помощ и утеха, Брана.

— Надявам се да е така.

Имаше нещо наум, помисли си Брана, докато се занимаваше с чая. Усещаше нервността на Ейлиш и това я изнервяше и нея.

— Сега, като прибрахме реколтата, можеш да поседиш у дома и да се заемеш с шиенето. Важно е да се свърши, а и така ще си починеш. Аз ще поема готвенето. Тийгън и Маб ще помагат и искам да ти кажа, че Маб вече е чудесна готвачка.

— Да, така си е. Толкова съм горда с нея.

— Докато момичетата се занимават с готвенето, двамата с Иймън ще помагаме на Бардан в лова. Знам, че предпочиташ да не хващам лъка, но не е ли по-разумно всеки да прави онова, в което е добър?

Ейлиш за миг отклони очи.

„Да, помисли си Брана, тя знае и нещо повече — изпитва угризения, задето иска от нас да не бъдем такива, каквито сме.“

— Обичах майка ти.

— Както и тя теб.

— Двете се виждахме рядко през последните години. Но тя ми изпращаше вести по своя си начин. В нощта, в която Маб се роди, се появи одеялцето, което тя още стиска, докато спи. Просто се появи на люлката, която Бардан направи за нея.

— Когато говореше за теб, винаги беше с обич.

— Изпрати ви при мен. Теб, Иймън, Тийгън. Дойде при мен, появи се в съня ми, помоли ме да ви дам дом.

— Никога не си ми казвала — прошепна Брана и занесе чая на Ейлиш, след което седна до нея пред торфения огън.

— Два дни преди да се появите, ме помоли за това.

Стиснала ръце в скута си, облечена в сива рокля като очите ѝ, Брана се взираше в огъня.

— Трябваша ни осем, за да дойдем тук. Духът ѝ е дошъл при теб. Ще ми се да я видя отново, но само я сънувам.

— Тя е с теб. Виждам я в теб. В Иймън, в Тийгън също, но най-много в теб. Имаш нейната хубост и сила. Безкрайната ѝ любов към семейството. Вече си голяма, Брана. На години, когато трябва да почнеш да мислиш за създаването на свое семейство.

— Имам семейство.

— Само твое, както направи майка ти. Дом, скъпа, мъж, който да обработва земята за теб, твои собствени деца.

Отпи от чая си, но Брана не продума.

— Фиал е чудесен мъж, добър човек. Грижеше се много за жена си, докато беше жива, наистина. Има нужда от жена, от майка за децата си. Къщата му е хубава, много по-голяма от нашата. Готов е да те поиска за жена и ще отвори дома си за Иймън и Тийгън.

— Как бих могла да се омъжа за Фиал? Той е... — *Стар* беше първата ѝ мисъл, но осъзна, че едва ли е по-възрастен от нейния Бардан.

— Може да ти осигури добър живот, както и на брат ти, и на сестра ти. — Ейлиш взе дрехата, която шиеше, търсеше нещо, с което да са заети ръцете ѝ. — Никога не бих ти заговорила за него, ако не вярвах, че ще се отнася с теб добре. Той е хубав мъж, Брана, и с добри маниери. Би ли излязла с него?

— Аз... Не мога да мисля за Фиал по този начин.

— Може би ако излезеш с него, ще почнеш да го гледаш по друг начин. — Ейлиш се усмихна, докато го казваше, сякаш знаеше някаква тайна. — Една жена се нуждае от мъж, който да се грижи за нея, да я пази, да ѝ даде деца. Добър мъж с хубава къща, приятно лице...

— Затова ли се ожени за Бардан, защото е добър човек?

— Нямаше да го направя, ако не беше така. Само си помисли! Ще му кажем, че ще почакаме да мине слънцестоенето, преди да ти говорим за него. Помисли си. Ще го направиш ли?

— Да.

Брана се изправи.

— Той знае ли коя съм?

Ейлиш сведе очи.

— Най-голямата дъщеря на братовчедка ми.

— Знае ли той коя съм аз, Ейлиш?

Сдържаното дълбоко в нея се пробуди. Гордостта го пробуди. И светлината, която грейна върху лицето ѝ, не беше само отблясъци от огъня.

— Аз съм най-голямата дъщеря на Тъмната вещица от Мейо. И преди да пожертва живота си, тя жертва силата си, предаде я на мен, на Иймън и Тийгън. Ние тримата сме тъмни вещици.

— Ти си само дете...

— Дете, когато говориш за магията, за силата. Но съм жена, когато заговориш за сватба с Фиал.

Истината в думите ѝ накара страните на Ейлиш да пламнат.

— Брана, скъпа, не беше ли доволна през изминалите години?

— Да, доволна бях. И много благодарна.

— Роднините си помагат, без да има нужда от благодарност.

— Да. Кръвта си е кръв.

Ейлиш остави настрана дрехата, която шиеше, и се протегна да улови ръцете на Брана.

— Ще бъдеш в безопасност, дъще на братовчедка ми. И ще бъдеш доволна. Вярвам, че ще бъдеш обичана. Можеш ли да искаш нещо повече?

— Аз съм много повече — тихо каза тя и се качи в таванското помещение, където спяха.

Но сънят не идваше. Лежеше неподвижно до Тийгън и чакаше да заглъхне тихото мърморене на Ейлиш и Бардан. Сигурно говореха за бъдещата ѝ връзка с Фиал, за добрия, разумен избор. Щяха да стигнат до извода, че неохотата ѝ е просто проява на нервност у едно младо момиче.

Също както бяха решили, че тя, Иймън и Тийгън са като останалите деца.

Тихичко стана, нахлузи меките си ботуши, наметна шала си. Имаше нужда от въздух. От свеж въздух, нощното небе, луната.

Внимателно слезе от таванското помещение, лекичко отвори вратата.

Кател, хрътката ѝ, която спеше пред огнището, се изправи и без колебание, без въпроси тръгна пред нея.

Сега вече можеше да диша, хладният нощен въздух галеше страните ѝ, а тишината наоколо бе като балсам за хаотичните мисли в главата ѝ. Сега, поне за малко, се чувстваше свободна.

Двете с вярната ѝ хрътка се плъзнаха като сенки сред дърветата. Чу бълбукането на реката, въздишката на вятъра в клоните, усети миризмата на земя, както и острия мирис на торф от пушека, който се издигаше от комина на къщата.

Можеше да направи заклинание, да се опита да повика духа на майка си. Тази вечер се нуждаеше от майка си. За пет години не бе заплакала нито веднъж, не бе си позволила и едничка сълза. Сега искаше да приседне на земята, да сложи глава на гърдите на майка си и да заплаче.

Сложи ръка върху амулета, който носеше — фигурката на хрътката, която майка ѝ бе сътворила с любов, с магия и кръв.

Дали да остане вярна на кръвта, на онова, което живееше вътре в нея? Дали да задоволи своите нужди, желание, страсти? Или да остави всичко настрана като играчка, за която вече е голяма, и да се погрижи за сигурността и бъдещето на брат си и сестра си?

— Майко — прошепна тя, — какво да сторя? Какво е твоето желание? Ти даде живота си за нас. Как бих могла да не последвам примера ти?

Усети докосване на силата, сливането с нейната магия, като хващане за ръка. Завъртя се рязко и се вторачи в сенките. Сърцето ѝ препускаше, каза си: „Мамо“.

Но под лунната светлина пристъпи Иймън, стиснал за ръка Тийгън.

Острото разочарование режеше като бръснач в гласа ѝ.

— Трябва да сте в леглото. Какво си въобразявате, че сте тръгнали да бродите из гората посред нощ?

— И ти правиш същото — сопна ѝ се Иймън.

— Аз съм най-голяма.

— Аз съм главата на семейството.

— Дребничкият жезъл между краката ти не те прави глава на семейството.

Тийгън се разсмя, после се втурна напред и прегърна сестра си.

— Не се сърди. Имаше нужда от нас. Беше в съня ми. Плачеше.

— Не плачех.

— Тук вътре. — Тийгън докосна с длан сърцето на Брана. Сериозните ѝ тъмни очи — толкова подобни на тези на майка ѝ — се взряха изпитателно в лицето на сестра ѝ. — Защо си толкова тъжна?

— Не съм тъжна. Излязох само да помисля. Да остана сама и да помисля.

— Мислиш на много висок глас — измърмори Иймън, засегнат доста от коментара ѝ за „дребничкия жезъл“.

— А ти трябва да проявиш добро възпитание и да не подслушваш чуждите мисли.

— Как да не слушам, като викаш?

— Престанете. Няма да се караме. — Тийгън може и да беше най-малка, но не ѝ липсваше решителност. — Няма да се караме — повтори тя. — Брана е тъжна, Иймън сякаш стои върху горещи въглени, а аз... имам чувството, че съм яла прекалено много пудинг.

— Зле ли ти е? — Гневът на Брана се изпари. Взря се внимателно в очите на Тийгън.

— Не съм болна. Нещо е... сбъркано. Усещам го. Мисля, че и ти го усещаш, както и ти. Затова няма да се караме. Тримата сме едно семейство. — Стиснала ръката на Брана, Тийгън се пресегна да улови дланта на Иймън. — Кажете ни, сестричке, защо си тъжна?

— Искам... да направим кръг. Искам да почувствам светлината в мен. Искам да направим заклинание в кръга и да поседим в светлината му заедно. С двама ви.

— Вече почти не го правим — отбеляза Тийгън. — Защото Ейлиш предпочита така.

— А тя ни прие в дома си. Дължим ѝ уважение. Но сега не сме в дома ѝ и тя няма защо да знае. Имам нужда от светлината. Трябва да говоря с вас вътре в кръга, където никой не може да ни чуе.

— Аз ще го направя. Упражнявах се — каза ѝ Тийгън. — Когато двамата с Аластар яздим надалеч, се упражнявам.

Брана въздъхна и погали нежно ярката коса на сестра си.

— Хубаво е, че го правиш. Направи кръга, малка сестричке.

ВТОРА ГЛАВА

Брана гледаше как действа Тийгън, как сестра ѝ притегля светлина, изважда от себе си огън, как отдава почит на богинята, докато сътворяваше кръга. Достатъчно голям кръг, помисли си Брана, зарадвана и благодарна, за да обгърне и Кател.

— Справи се добре. Трябваше да те науча на повече, но...

— Уважаваш Ейлиш.

— И се тревожиш — вметна Иймън, — че ако използваме прекалено голяма част от силата си, той ще разбере. Ще дойде.

— Да. — Брана седна на земята, обви с ръка шията на Кател. — Тя искаше да сме в безопасност. Пожертва всичко за нас. Силата си, живота си. Вярваше, че ще го унищожи и ще бъдем в безопасност. Не знаеше, че тъмната сила, с която е сключил сделка, може да го върне обратно от пепелта.

— По-слаб.

Тя погледна Иймън и кимна.

— Да, по-слаб. Тогава. Той... поглъща сила, така мисля. Ще намери и други, ще им отнеме силата и ще стане по-могъщ. Тя искаше ние да сме в безопасност. — Брана си пое въздух. — Фиал иска да се ожени за мен.

Иймън зяпна.

— Фиал? Та той е стар.

— Не е по-възрастен от Бардан.

— Значи е стар.

Брана се засмя и усети как вътрешно се отпуска.

— Мъжете явно искат млади жени. За да им родят много деца, и пак искат да делят постелята с тях и да им готвят.

— Няма да се ожениш за Фиал — категорично заяви Тийгън.

— Той е мил и не е никак грозен. Има къща и ферма, доста по-голяма от тази на Ейлиш и Бардан. Ще приеме радушно и двама ви.

— Няма да се ожениш за Фиал — повтори Тийгън. — Ти не го обичаш.

— Не търся любов, нито ми е нужна.

— А трябва, но дори и да си затвориш очите, любовта ще те намери. Забрави ли любовта между майка ни и баща ни?

— Не. Но не мисля, че ще намеря същото за себе си. Може би някой ден ти ще я намериш. Толкова си хубава и умна.

— О, ще я намеря. — Тийгън кимна сериозно. — Както и ти, и Иймън. И ще предадем онова, което сме, което имаме, на онези, които ще се родят след нас. Майка ни искаше това. Искаше ние да живеем.

— Ще живеем, при това добре, ако се омъжа за Фиал. Аз съм най-голямата — напомни им Брана. — На мен се пада да реша.

— Тя ми заръча да ви пазя. — Иймън скръсти ръце пред гърдите си. — Забранявам ти.

— Няма да се караме. — Тийгън сграбчи ръцете им и ги стисна здраво. Пламъкът пробяга по сплетените им пръсти. — И няма да се оставя да ме залъгвате. Не съм бебе, Брана, а на същата възраст, на която беше ти, когато напуснахме дома си. Няма да се ожениш само за да имам аз дом. Няма да се отречеш от себе си, да загърбиш силата си. Ти не си Ейлиш, а Брана, дъщерята на Сърха и Дайхи. Ти си тъмна вещица и винаги ще бъдеш такава.

— Един ден ще го унищожим — закле се Иймън. — Някой ден ще отмъстим за баща си, за майка си и ще унищожим дори и пепелта, в която ще го превърнем. Майка ни ми каза, че ще го направим или пък потомците ни ще успеят, дори и да са нужни хиляда години.

— Казала ти е?

— Тази сутрин. Дойде при мен на реката, сред мъглата и тишината. Намирам я там, когато имам нужда от нея.

— При мен идва само в сънищата ми. — Сълзите, които Брана не искаше да пролее, стегнаха гърлото ѝ.

— Ти се затваряш в себе си. — За да я утеши, Тийгън погали косата на сестра си. — За не разстроиш Ейлиш, да ни защитиш. Може би просто ѝ позволяваш да се появи само в сънищата ти.

— И при теб ли идва? — прошепна Брана. — И не само насън?

— Понякога, докато яздя Аластар, когато стигнем много навътре в гората и аз съм много, много тихичка, тогава идва. Пее ми, както правеше някога, когато бях малка. Именно майка ни ми каза, че ще намерим любовта, че ще имаме деца. И ще успеем — ние или нашите потомци — да победим Кеван.

— Не трябва ли тогава да се омъжа за Фиал, да му родя дете, потомък, който ще го унищожи?

— Не! — Малки пламъчета изскочиха от пръстите на Тийгън, преди да се овладее. — Между вас няма любов. Първо идва любовта, после децата. Така е редно.

— Не е единственият начин.

— За нас е. — Иймън отново улови ръката на Брана. — Ще бъде. Ще бъдем такива, каквито сме орисани, ще направим каквото трябва. Ако не опитаме, тогава онова, което пожертвах за нас, ще е било напразно. Те ще са загинали напразно. Така ли искаш да бъде?

— Не. Не. Искам да го убия. Искам кръвта му, гибелта му. — Мъчейки се да се овладее, Брана притисна лице в шията на Кател, потърси утеха в топлината ѝ. — Мисля, че една част от мен ще умре, ако изневеря на това, което съм. Но съм убедена, че няма да оцелея, ако изборът ми донесе беда на някого от двама ви.

— Изборът е за всички ни — каза Иймън. — Ние сме едно. Имахме нужда от това време. Майка ни ни изпрати тук, за да бъдем на сигурно място. Вече не сме деца. Мисля, че престанохме да сме такива в онова утро, когато напуснахме дома си, знаейки, че повече няма да я видим.

— Имахме силата. — Брана си пое дълбоко въздух, изпъна рамене. Макар да беше по-малък от нея и при това момче, брат ѝ говореше истината. — Тя ни даде много повече. Аз помолих и двама ви да се сдържате.

— Беше права да ни помолиш за това — макар ние понякога да я пробуждахме за малко — добави Иймън с усмивка. — Имахме нужда от времето, прекарано тук, но сега краят му приближава. Усещам го.

— Както и аз — пророни Брана. — И се питах дали не е свързано с Фиал. Но не, прави сте и двамата. Аз не съм родена за ферма. Нито за фокуси в кухнята и забавления. Ще погледнем тук, в кръга. Ще погледнем и ще видим. И ще разберем.

— Заедно? — Личицето на Тийгън грейна от радост и Брана разбра, че и тримата са сдържали силата си прекалено дълго.

— Заедно. — Брана събра длани в шепа, вдигна ги нагоре, протегна се. А когато отпусна ръце надолу, сякаш да излее водата, сътвори огън.

И в създаването му, в това първо умение, което придобиваше, в чистотата на магията усети силата да я изпълва. Имаше чувството, че за първи път през изминалите пет години си поема дълбоко въздух.

— Сега имаш повече сила — отбеляза Тийгън.

— Да. Чакала е. И аз чаках. Всички ние. Повече няма да чакаме. В пламъка и дима ще го потърсим, ще видим къде се крие. Ти виждаш най-далеч — обърна се тя към Иймън, — но внимавай. Ако разбере, че го търсим, ще ни потърси на свой ред.

— Знам какво да правя. Можем да минем през огъня, да полетим във въздуха, над вода и суша, до мястото, където се намира. — Поставете ръка върху малкия меч на колана си. — Можем да го убием.

— Ще е нужно нещо повече от меча ти. Колкото и голяма сила да имаше майка ни, тя не може да го унищожи. Ще е нужно много повече и ние ще го намерим. След време. Засега само ще погледнем.

— Ние можем да летим. Двамата с Аластар. Ние... — Тийгън замлъкна под строгия поглед на Брана. — Просто... се получи един ден.

— Ние сме такива, каквито сме. — Брана поклати глава. — Не биваше да го забравям. Сега ще погледнем. През огъня, през дима, ще затулим взор, докато го призовем. За да го потърсим и намерим, ще заслепим очите му, на онзи, който проля нашата кръв. Сега силата ни се надига като прилив. Ние сме тримата. Както кажем, тъй да бъде.

Стиснаха здраво ръце, сляха светлината си.

Пламъците се разгърнаха и димът се вдигна.

И там се появи Кеван, отпиващ вино от сребърен бокал. Тъмната му коса падаше по раменете му и блестеше на светлината на лоените свещи.

Брана видя каменни стени, покрити с пищни гоблени, легло с балдахин от тъмносино кадифе.

Беше напълно спокоен, помисли си тя. Бе намерил удобства и богатство, което никак не я изненада. Той използваше силата си за своя изгода, за удоволствие, за да убива. За каквото му беше угодно.

В стаята се появи жена. Беше с хубави дрехи и тъмна като полунощ коса. Под властта на заклинание, помисли си Брана, ако се съди по невиждащия ѝ поглед.

И все пак... имаше някаква сила в нея, известна доза сила, осъзна Брана. Която се мъчеше да разкъса оковите, които я държаха

здрaво.

Кеван не проговори, само махна с ръка към леглото. Жената отиде към него, съблече се и остана за миг така, а бялата ѝ кожа блестеше като лунно сияние.

В празния ѝ поглед Брана съзря битката, която водеше, горчивата и тежка битка да се освободи. Да отвърне на удара.

За миг Иймън изгуби концентрация. Никога не бе виждал зряла жена напълно гола, още повече с такива големи гърди. Също като сестрите си и той усети окованата сила — като бяла птица в черна клетка. Но имаше и толкова много голота, тези меки и пълни гърди, пленителният триъгълник с косъмчета между краката ѝ.

Дали щяха да са същите на допир като косата на главата ѝ? Отчаяно му се прииска да я докосне, само там, за да узнае.

Кеван вдигна рязко глава — като вълк, който души въздуха. Изправи се толкова бързо, че сребърният бокал се преобърна и разля червено като кръв вино.

Брана болезнено изви пръстите на Иймън. Той изохка и почервеня като пламък, но си върна концентрацията.

И все пак за един миг, един ужасен миг, очите на Кеван сякаш гледаха право в неговите.

После той отиде до жената. Сграбчи гърдите ѝ, стисна ги и завъртя ръце. Болката се изписа по лицето ѝ, но тя не извика.

Не можеше да извика.

Стисна силно зърната ѝ и ги усука, докато по бузите ѝ потекоха сълзи, а бялата ѝ кожа почервеня. Удари я и я събори на леглото. От ъгълчето на устните ѝ потече кръв, но жената само гледаше безмълвно.

С едно махване на китката Кеван се озова гол, с напълно еректирал член. Той сякаш пламтеше, но нямаше никаква светлина. Само мрак. Иймън го усети като лед — студен и остър, и ужасяващ. С него той прониза жената като с копие, докато сълзите се стичаха по бузите ѝ, а от устните ѝ течеше кръв.

Дълбоко в себе си Иймън бе обзет от ярост — в него се надигна онзи вроден силен гняв, породен от подобно отношение към жена. За малко да премине през огъня, през дима, но Брана сграбчи ръката му толкова силно, че за малко да му счупи костите.

Докато Кеван я изнасилваше, защото именно това се случваше, Иймън чуваше мислите му. За Сърха и изгарящата похот към нея,

която никога не бе задоволил. За Брана... Мислеше за Брана и как щеше да направи същото и с нея, и много повече. И по-ужасно. Как ще ѝ причини болка, преди да вземе силата ѝ. И как ще открадне силата ѝ, преди да я убие.

Брана бързо угаси огъня и прекрати видението в миг. И също толкова внезапно сграбчи Иймън за раменете.

— Казах, че не сме готови. Да не мислиш, че не усетих как се каниш да му се нахвърлиш?

— Той ѝ причини болка. Взе силата ѝ, тялото ѝ, въпреки волята ѝ.

— За малко да те намери — усети как нещо напират да проникне.

— Бих го убил и само заради помислите. Никога няма да докосне теб по този начин.

— Искаше да ѝ причини болка. — Сега гласчето на Тийгън бе съвсем детско. — Но мислеше за майка ни, а не за нея. После си мислеше за теб.

— Мислите му не могат да ме наранят. — Но я бяха разтърсили дълбоко вътрешно. — Никога няма да направи с мен или с теб онова, което причини на горката жена.

— Можехме ли да ѝ помогнем?

— О, Тийгън, не знам.

— Не се опитахме. — Думите на Иймън режиха като камшик. — Ти ме задържа тук.

— За да спася живота ти и нашия, да спася мисията ни. Нима вярваш, че и аз не изпитвам същото като теб? — Дори и тайният ѝ страх бе заглушен от ледената ярост. — Че не се разкъсвам от безсилието? Той има сила. Не каквато е имал, но различна. Не е повече, а по-малко, но е различна. Не знам как да се боря с него. Засега. Не знаем, Иймън, а трябва да разберем.

— Той ще дойде. Не тази нощ, не и утре, но ще дойде. Знае, че ти... — Иймън отново се изчерви, после извърна очи.

— Знае, че мога да родя деца — довърши Брана. — Искане да се сдобие със син от мен. Никога няма да се случи. Но ще дойде, аз също го усетих.

— Тогава трябва да тръгваме. — Тийгън сведе глава към гърба на Кател. — За нищо на света не бива да го водим тук.

— Трябва да вървим — съгласи се Брана. — Трябва да бъдем такива, каквито сме.

— Къде ще идем?

— На юг. — Брана погледна към Иймън за потвърждение. — Да, потегляме на юг, тъй като той е на север. Останал е в Мейо. Ще си намерим място и там ще научим повече, ще открием повече неща. И един ден ще се върнем у дома.

— Кълна се в кръвта ни — каза Иймън, — ние или онези, които ще ни наследят, ще унищожат дори и спомена за него.

— Кълна се в кръвта ни — повтори Тийгън, — ние сме тримата и така ще е завинаги.

— Сега затваряме кръга, но никога повече няма да се отвърщаме от онова, което сме, което имаме и което ни е било дарено. — Брана пусна ръцете им. — Тръгваме утре заран.

С насълзени очи Ейлиш гледаше как Брана сгъва шала си.

— Умолявам те да останеш. Помисли за Тийгън. Тя е още дете.

— На годините, на които бях аз, когато дойдохме при теб.

— И ти беше дете — каза тя.

— Бях не просто дете. Всички ние сме много повече и трябва да бъдем такива, каквито сме.

— Уплаших те, като заговорих за Фиал. Не бива да мислиш, че ще те принудим да се омъжиш за когото и да било.

— Не. О, не. — Брана се обърна и улови ръцете на Ейлиш. — Никога не би го направила. Фиал не е причината да те напуснем.

Брана се извърна и събра и останалите си вещи.

— Майка ви не би искала да постъпите така.

— Майка ми би искала да сме у дома щастливи и спокойни с нея и баща ни. Но не било писано да е така. Майка ни пожертва живота си за нас, даде ни силата си. И сега мисията ѝ е наша. Трябва да живеем своя живот, да бъдем верни на силата си и да изпълним целта си.

— Къде ще отидете?

— В Клеър, така мисля. Засега. Ще се върнем. И ще се приберем у дома. Вярвам в това с цялото си сърце. Той няма да дойде тук.

Отново застана с лице към Ейлиш и я погледна в очите, а нейните бяха сякаш забулени в дим.

— Той няма да дойде тук и няма да навреди на теб или близките ти. Кълна се в това в кръвта на майка си.

— Как можеш да си сигурна?

— Аз съм една от тримата. Тъмна вещица от Мейо, първородна дъщеря на Сърха. Той няма да дойде тук, нито да нарани теб и близките ти. Защитени сте до края на дните ви. Така е сторено. Не бих ви оставила незащитени.

— Брана...

— Тревожиш се. — Брана сложи длани върху тези на Ейлиш, които бяха върху издутия ѝ корем. — Нали ти казах, че синът ти е здрав и е добре? Раждането ще мине леко и бързо. Мога да ти го обещавам и го гарантирам. Но...

— Какво? Трябва да ми кажеш.

— Колкото и да ме обичаш, ти все пак се боиш от онова, което имам. Но трябва да се подчиниш на това, което ще ти кажа. Синът ти, този, който ще се появи сега, трябва да е последен. Ще бъде здрав и раждането ще мине добре. Но не и следващото. Ако има друго, няма да го преживееш.

— Аз... Не можеш да знаеш това. Не мога да лиша мъжа си в постелята. Нито себе си.

— Не можеш да лишиш децата си от майка. Това е тежък избор, Ейлиш.

— Бог ще реши.

— Бог би ти дал седем деца, но цената на следващото ще бъде животът ти, както и този на бебето. С цялата си обич към теб ти казвам да ме послушаш.

Тя извади шишенце от джоба си.

— Направих го за теб. Само за теб. Прибери го на сигурно място. Веднъж в месеца, в първия ден на цикъла ти ще отпиваш от него — само една глътка. Няма да заченеш дори и след като си изпила и последната капка, защото всичко ще е приключило. Ще живееш. Децата ти ще имат майка. Ще си жива да люлеееш и техните деца.

Ейлиш сложи ръце върху издутината на корема си.

— Ще бъда безплодна.

— Ще можеш да пееш песни на децата и внуците си. Ще споделяш постелята с мъжа си за удоволствие. Ще се радваш на

безценните живи деца, които си довела на бял свят. Изборът е твой, Ейлиш.

Брана затвори очи за миг. Когато отново ги отвори, те бяха много, много тъмни.

— Ще го наречеш Лоик. Ще бъде със светли лице и коса, сини очи. Силно момче, винаги усмихнато и с глас на ангел. Един ден ще поеме на път и ще се скита, като използва гласа си, за да се прехранва. Ще се влюби в дъщеря на фермер и ще се върне при вас заедно с нея, за да работят на тази земя. А ти ще слушаш гласа му над полето, защото той винаги ще бъде весел.

Тя остави видението да изчезне.

— Видях какво може да бъде. Ти трябва да избереш.

— Това е името, което му избрах — прошепна Ейлиш. — Никога не съм ти го казвала, нито пък на когото и да било. — Сега тя взе шишенцето. — Ще те послушам.

Ейлиш стисна решително устни, бръкна в джоба си и извади оттам малка кесийка. Бутна я в ръцете на Брана.

— Вземи това.

— Няма да взема парите ти.

— Ще ги вземеш. — Сега сълзите бликаха като порой по бузите й. — Да не мислиш, че не знам, че спаси и мен, и Конъл при раждането? А нима дори и сега не мислиш за мен и близките ми? Ти ми донесе много радост. Сякаш доведе Сърха при мен, когато ми липсваше, защото в теб виждах нея ден след ден. Ще вземеш парите и ще се закълнеш, че ще бъдете в безопасност, че ще се върнете. Всички вие, защото сме една кръв.

Брана я разбираше, затова пъкна кесийката в джоба на полата си, после целуна Ейлиш по двете бузи.

— Кълна ти се.

Навън Иймън се стараяше да развесели братовчедите си. Те го молеха да не тръгва, разбира се, питаха го защо трябва и се опитваха да го разубеждават. Затова той им разправяше какви страхотни приключения го очакват, как ще се бие с дракони и ще хваща омагьосани жаби. Видя как Тийгън излиза с разплаканата Маб и как й дава парцалена кукла, която сама бе направила.

Искаше му се Брана да побърза, защото сбогуването беше истинска мъка. Готов, Аластар стоеше наблизко. Иймън, като глава на

семейството в крайна сметка, бе решил, че сестрите му ще яздят, докато той върви.

Нямаше да приеме възражения.

Бардан излезе от малката конюшня, повел Сланя — добрата стара Сланя, която вече бе попреминала възрастта за разплод, но беше с много благ характер.

— Вече не можем да я използваме за разплод — подхвана Бардан с обичайната за него загриженост. — Но е добра душа и ще ти служи добре.

— О, не мога да ти я взема. На теб ти трябва...

— Един мъж се нуждае от кон. — Бардан постави мазолестата си ръка върху рамото на Иймън. — Ти работеше като мъж за фермата, затова ще я вземеш. Бих искал да ти дам Мун за Брана, ако можех да си го позволя, но вместо това ще вземеш добрата стара Сланя.

— Много съм ти благодарен за Сланя и за всичко останало. Обещавам ти да се грижа за нея като за кралица.

За миг само Иймън си позволи да бъде просто момче и прегърна здраво мъжа, който му бе като баща през половината от живота му.

— Един ден ще се върнем.

— Непременно.

Когато всичко свърши, сбогуването и прегръдките, пожеланията за безопасно пътуване, сълзите и всичко останало, той се метна върху гърба на кобилата, а мечът и щитът на дядо му бяха закрепени здраво до седлото. Брана яхна коня зад гърба на Тийгън и се наведе да целуне Ейлиш за последен път.

Поеха надалеч от фермата, която бе домът им през изминалите пет години, далеч от роднините — на юг, към неизвестното.

Иймън погледна назад, махна на роднините, които също махаха с ръце, и осъзна, че раздялата е по-тежка, отколкото бе очаквал. Тогава видя кръжация над главите им Ройбиър, който описа голям кръг, преди да литне право на юг.

Така е било писано, каза си Иймън. Времето им бе дошло.

Забави леко темпото и кимна на Тийгън.

— Е, какво мисли нашата Сланя за всичко това?

Тийгън сведе очи към кобилата и на свой ред кимна на брат си.

— О, за нея това е славно приключение, разбира се, а тя не се е и надявала на подобно. Много е горда и благодарна. Ще ти бъде вярна до

гроб и ще направи всичко за теб.

— И аз ще се грижа добре за нея. Ще яздим до обяд, когато ще спрем да отморим конете и да хапнем малко от овесените питки, които Ейлиш ни приготви за из път.

— Така ли ще направим? — попита Брана.

Той вдигна брадичка.

— Ти си най-голямата, но аз нося жезъла, колкото и невзрачен да е според теб — което изобщо не е така. Ройбиър сочи пътя, а ние го следваме.

Брана вдигна очи и се загледа в полета на сокола. После погледна надолу към Кател, която подскачаше бодро редом с Аластар, сякаш можеше да върви така цял ден и цяла нощ.

— Твоят водач, моят и на Тийгън. Да, ще ги следваме. Ейлиш ми даде малко пари, но няма да ги харчим, освен ако не е крайно необходимо. Ще се прехранваме сами.

— И как точно ще го правим?

— Като бъдем такива, каквито сме. — Тя вдигна ръка, обърната с дланта нагоре, и там се появи малка огнена топка. После изчезна. — Майка ни служеше на дарбата си, грижеше се за нас, за дома ни. Ние също можем да служим на дарбата, да се грижим за себе си и да намерим място, където да правим и двете.

— Разправят, че Клеър било доста диво място — обади се Тийгън.

— Нима това не е идеално за такива като нас? — Чистата радост от свободата се засилваше с всяка измината крачка. — Имаме книгата на майка си и ще се водим по нея, ще научим много неща. Ще правим отвари и ще лекуваме хората. Един лечител е винаги добре приет, казваше ми тя.

— Когато той дойде за нас, ще ни е нужно много повече от целебни отвари и лекове.

— Така е — съгласи се с брат си Брана. — Затова ще учим. Бяхме на сигурно място във фермата цели пет години. Ако нашите водачи ни отведат в Клеър, както изглежда, може да останем там следващите пет. Достатъчно време, за да се учим и съставим план. Когато отново се върнем у дома, ще бъдем по-силни, отколкото може да предположи.

Яздиха и след пладне, под дъжда. Валеше тихо и упорито от навъсеното и тъмно небе. Отмориха конете, напоиха ги, хапнаха от овесените питки и дадоха от тях и на Кател.

Продължиха пътя си, а към дъжда сега се присъедини и вятър, докато минаваха край малка ферма с къщичка, от чийто комин се виеше пушек, който разнасяше наоколо миризмата на запален торф. Вътре сигурно щяха да ги посрещнат с усмивка и да им поднесат чай край огъня. Вътре щяха да са на топло и сухо.

Но Кател продължи да тича, Ройбиър се виеше високо в небето, а Аластар изобщо не забави крачка.

Дори и бледата светлина започна да помръква и денят да преваля към нощта.

— Сланя е уморена — тихо се обади Тийгън. — Няма да поиска от нас да спрем, но е уморена. Болят я костите. Не може ли малко да я оставим да почине, да намерим сухо място и...

— Там, напред! — Иймън протегна ръка. Край калната пътека се издигаше старо светилище. Сега бе полуразрушено, изгорено до камък от онези, които не се свеняха да унищожат построеното от хората, чиито земи са завладели.

Ройбиър кръжеше над него и ги викаше, а Кател хукна напред.

— Ще спрем да пренощуваме тук. Ще напалим огън, конете ще починат и ние ще отдъхнем.

Брана кимна в знак на съгласие с брат си.

— Стените още са на място, поне повечето. Ще задържат вятъра, а за останалото ние ще се погрижим. Денят почти свърши. Трябва да благодарим на Модрон и сина й Мабон.

Едната стена се бе срутила, както се оказа, но другите бяха здрави. Имаше дори и стъпала (чиято здравина Иймън веднага изпита), които се виеха край стената и водеха към някогашното второ ниво. Всички дървени части от постройката бяха изгорени и пепелта — разпиляна от вятъра. Но все пак бе някакъв подслон, а и Брана усещаше, че мястото им подхожда.

Това щеше да е първата им нощ сами, точно навреме за равноденствието, когато светлината и мрака бяха в равновесие.

— Аз ще се погрижа за конете. — Тийгън улови юздите и на двата коня. — Те са мои в крайна сметка. Докато се занимавам с тях,

вие можете да се погрижите за нашето удобство — сух подслон, надявам се, и приличен огън.

— Добре. Ще отдадем своята благодарност, после ще пийнем малко чай и ще хапнем от сушеното еленско месо, преди да...

Брана замлъкна, когато Ройбиър се спусна от небето и кацна на една тясна каменна полица.

След което пусна в краката на Иймън един пухкав и дебел заек.

— Е, сега вече ще си направим угощение. Аз ще го почистя, докато Тийгън се погрижи за конете, а Брана — за огъня.

Сух подслон, помисли си тя и като свали качулката на наметалото си, си представи точно това. Пресегна се и извади наяве заложеното дълбоко в нея, помисли си за топло и сухо убежище и сътвори толкова ярък и горещ пламък, че за малко да изгори всички, преди да го овладее отново.

— Съжалявам. Не съм го правила досега.

— Като да махнеш коркова тапа на бутилка е — отбеляза Иймън.
— Всичко се изля наведнъж.

— Да. — Тя го овладя и забави разрастването му бавно, бавно. Тя самата не се боеше от влагата, но Тийгън имаше право. Кобилата имаше болки в костите, дори и тя ги усещаше.

Сега отблъсна влагата бавно, само леко настрани, после още малко. Силата сякаш потръпна вътре в нея, радостна възбуда. Свободна и безгрижна. Беше ред на огъня. Щеше да го сътвори с магия тази вечер. Друг път, както ги бе научила майка им, щяха да събират съчки и да свършат всичко с ръцете си. Но тази нощ огънят щеше да дойде от нея.

Извика го наяве, укроти го.

— Малко овесена питка и вино — помоли тя брат си и сестра си.
— Поднасяме ги в дар с благодарност към боговете за равновесието на деня и нощта, за цикъла на прераждането. И за това място за отмора. Хвърлете ги в огъня — каза им тя. — Питката, после и виното. Тези дребни дарове споделяме с вас и така ви благодарим, ний тримата, ваши слуги.

— В този миг, в който денят среща нощта, ние приветстваме и мрака, и светлината — продължи Иймън, без да е сигурен откъде са дошли думите.

— Ще се научим да защитаваме и да се борим, да използваме дарбата си за правдата и светлината — добави Тийгън.

— В този ден и час ние се откриваме пред дадената ни магия. Отсега навеки свободна ще е тя. Както казахме, да бъде.

Огънят изригна високо като колона от червено, оранжево и златно, със сърцевина от пламтящо синьо. Хиляди гласове шепнеха вътре и земята се разтърси. После светът сякаш въздъхна.

Огънят си беше просто огън, ограден здраво от кръг от камъни.

— Това сме ние — каза Брана, цялата грейнала все още от прилива на енергия и от шока. — Това е, което имаме. Сега нощите ще стават по-дълги. Мракът покорява светлината. Но няма да покори нас.

Усмихна се, а сърцето ѝ бе стоплено както никога след онзи ден, когато бяха напуснали дома.

— Трябва да направим шиш за заека. Ще си направим пиршество, първото ни. И ще си починем на топло и сухо, докато не потеглим пак.

Иймън се сви край огъня с пълен корем, обгърнат от топлина. И пътешествието му започна.

Усети как се надига, откъсва се от земята и полита. На север. У дома.

Също като Ройбиър и той се носеше над хълмовете, над реките, над полята, където мучаха крави и пасяха овце.

Рееше се над зелените поля и летеше към дома, докато слънцето надничаше бодро иззад облаците.

Сърцето му сякаш пееше, толкова му беше леко. Отиваше си у дома.

Но не съвсем. Не беше същото, осъзна той, когато се озова отново на земята. Гората беше толкова позната, но и различна. Имаше нещо странно. Дори и въздухът сякаш бе различен и все пак същият.

Почувства се замаян и слаб.

Тръгна да обикаля, като подсвиркуваше на сокола си, неговия водач. Светлината се промени, помръкна. Нима нощта вече се спускаше?

Но не беше нощ пред него. Беше мъглата.

А с нея се появи и вълкът, в който се превръщаше Кеван.

Чу ръмженето му и се пресегна за меча на дядо си. Но той не беше на хълбока му. Той беше едно момче, затънало до глезени в мъглата, невъоръжено, а от мъглата излезе вълкът с червения камък, светещ на врата му. И се превърна в мъж.

— Добре дошъл обратно, млади Иймън. Чаках те.

— Ти уби баща ми, майка ми. Дойдох да отмъстя за тях.

Кеван се засмя, гръмък и весел смях, от който по гърба на Иймън плъзнаха ледени тръпки.

— Притежаваш дързост, което е чудесно. Ела тогава да отмъстиш за убития си баща, за мъртвата вещица, която те е родила. Ще отнема силата ти и тогава сестрите ти ще бъдат мои.

— Никога няма да докоснеш близките ми. — Иймън запристъпва в полукръг, опитваше се да мисли. Мъглата се надигаше все по-гъста и могъща, обвиваше всичко, гората, пътеката, мислите му. Сви юмрук и замахна с въздух, запокити го силно напред. Успя само да прокара тясна и несигурна пътечка.

Кеван отново се разсмя.

— По-близо. Ела по-близо. Почувствай силата ми.

Усещаше я, болката и мощта ѝ. И страха. Опита с огън, но огненото му кълбо падна унило и се превърна в мръсна пепел. Когато Кеван протегна ръце към него, той вдигна юмруци да се бие с него.

Ройбиър се спусна като стрела, острите му нокти и клонът се впиха в протегнатите ръце на магьосника. Потече черна кръв и мъжът изрева, докато се опитваше да се превърне във вълк.

А от мъглата се появи и друг мъж. Висок, с мокра от мъглата кестенява коса и дълбоки зелени очи, които сияеха от ярост и сила.

— Бягай — каза той на Иймън.

— Няма да бягам от такива като него. Не мога.

Вълкът ровеше с лапи земята и оголи зъби в ужасяваща усмивка.

— Хвани ръката ми.

Мъжът сграбчи ръката на Иймън. Избухна светлина като хиляди слънца, силата долетя като милиони пърхащи криле. Ослепен и глух, Иймън извика. Имаше само магия, която го обгръщаше, изпълваше, изливаше се в него. После с гръмовен рев мъглата изчезна, вълкът изчезна и остана само мъжът, стиснал ръката му.

Мъжът се отпусна на колене, дишаше тежко, с побеляло лице, а очите му бяха пълни с магия.

— Кой си ти? — попита той.

— Иймън, син на Дайхи и на Сърха. Аз съм един от тримата. Тъмен вещер от Мейо.

— Като мен, Иймън. — Мъжът се засмя колебливо и се пресегна да докосне косата и лицето му. — Аз съм твой потомък. Далеч си от своето време, момко, сега си в моето. Аз съм Конър, от рода О'Дуайър. И съм потомък на Сърха и твой. Един от тримата.

— Как да съм сигурен, че казваш истината?

— Една кръв тече и в теб, и в мен. Знаеш го. — Конър измъкна амулета изпод ризата си и докосна онзи — същия — който Иймън носеше.

После мъжът вдигна ръка. Ройбиър кацна на кожената ръкавица, която носеше.

Не беше Ройбиър, осъзна сега Иймън, и все пак...

— Моят сокол. Не е твой, но го нарекох на него. Поискай каквото ти се ще от него. Той е колкото мой, толкова и твой.

— Това тук е... не е моето място.

— Напротив, твоето е. Времето не е, но мястото е твое. И винаги ще бъде.

Сълзи опариха очите на Иймън и коремът го сви от копнеж, който бе много по-силен от глада.

— Ще се върнем ли някога у дома?

— Да.

— Ще го победим ли, ще отмъстим ли за родителите си?

— Ще го направим. Никога няма да спрем, докато не свършим с него. Давам ти думата си.

— Искам да... Връщам се. Усещам го. Брана, тя ме тегли обратно. Ти ме спаси от Кеван.

— Спасявайки теб, спасих себе си, така мисля.

— Конър от рода О'Дуайър. Няма да го забравя.

И отново полетя над хълмовете, докато не се озова в ранното и едва пробуждащо се утро, седнал край огъня на Брана, а двете му сестри упорито го разтърсваха.

— Престанете веднага! Главата ми се рее над тялото ми.

— Толкова е блед — обади се Тийгън. — Чакай, ей сега ще ти приготвя чай.

— Чаят ще ми дойде добре. Бях на пътешествие. Не знам как се получи, но си отидох у дома и все пак не беше у дома. Трябва да си подредя мислите. Но научих нещо, което не знаех. Което никой от нас не знаеше.

Пийна малко вода от меха, който Брана му подаде, после го остави настрана.

— Той не може да напусне онова място. Кеван. Не може да се махне или поне не може да стигне далеч. Колкото повече се отдалечава от дома, от мястото, където се е спазарил за новата си сила, толкова по-малка е тя. Рисува да умре, ако го напусне. Не може да ни последва.

— Как го разбра? — попита Брана.

— Ами... видях го в мислите му. Не знам как. Видях го там, тази слабост. Срегнах един мъж, той е от нашата кръв. Аз... — Иймън си пое дълбоко въздух, затвори очи за миг. — Дайте ми да пийна малко чай. Глътка чай и тогава ще мога да ви разкажа цялата история. Ще останем тук още малко и ще ви разкажа всичко. А после, да, да, отиваме на юг, да се учим, да растем, да направим план. Той не може да ни навреди. Никога няма да ви докосне.

Макар и момче доскоро, сега той беше мъж. И силата още кипеше във вените му.

ТРЕТА ГЛАВА

Есен, 2013 г.

Когато Конър се събуди по-рано от очакваното, не бе имал намерение да се среща с някого от предшествениците си, нито пък с най-големия враг на всички от неговия род. И определено не бе възнамерявал да започне деня с експлозия на магическа сила, която направо го бе зашеметила.

Но честно казано, той обичаше неочакваното.

Зората едва бе пукнала, така че нямаше шанс сестра му да шета в кухнята. А той ценеше кожата си твърде високо, за да я рискува, като я събуди с предложението да му приготви закуска.

Още повече че не изпитваше глад, а винаги се събуждаше готов да похапне. Вместо това го изпълваше някаква странна енергия и огромна нужда да излезе, да се разходи наоколо.

Затова само бе подсвирнал на сокола си и в компанията на Ройбиър се бе озовал в мъглата сред дърветата.

В тишината.

Не беше човек, който се нуждае от тишина. Предпочиташе (през повечето време) шума на разговорите и топлината на компанията. Но в това меко утро викът на сокола, шумоленето на заек в шубрака и въздишката на утринния бриз му бяха напълно достатъчни.

Замисли се дали да не се разтъпче до замъка Ашфорд, да остави Ройбиър да се рее свободно над откритите поля отвъд него, което би било истинска наслада за всеки ранобуден гост в хотела.

Подобни вълнуващи гледки често водеха клиенти за бизнеса, а именно той отговаряше за школата за соколи.

Точно с такива намерения бе продължил напред, докато не усети онова пробуждане на силата — вътре и извън него. Неговата собствена се бе надигнала без намесата на волята му, а тъмната поквара на Кеван бе вгорчила сладкия аромат на влажните от росата борове.

А имаше и нещо друго, нещо много повече.

Трябваше да извика своя кръг — сестра си, братовчедка си, приятелите, но нещо го подтикна да продължи нататък по пътеката, навътре през дърветата, близо до стената от оплетени клони и лиани и изкорененото дърво, отвъд която бяха руините на къщата, която някога е била на Сърха. Там, където той и целият му кръг се бяха изправили в битка срещу Кеван в нощта на лятното слънцестоене.

Там изпълзя гъстата мъгла, тъмната сила запулсира срещу белотата. Видя момчето и първата му и единствена мисъл бе да го защити. Не биваше, а и не можеше да допусне невинни да пострадат.

Но момчето, макар и невинно, бе силно. В него имаше нещо повече.

Сега, след като мъглата бе изчезнала, а и Кеван с нея, след като момчето се бе върнало в своето време, в своето място, Конър остана както си беше — на колене на влажната земя, борейки се да напълни дробовете си с въздух.

Ушите му още бяха заглъхнали от експлозията, в която сякаш бяха избухнали звезди. Очите му пареха от светлината, която бе по-ярка от десетки слънца.

А силата, която се бе сляла в стиснатите им ръце, още сгръваше тялото му. Бавно се изправи на крака — висок, строен мъж с гъста и къдрава кестенява коса, с бледо все още лице и очи, които бяха дълбоки и зелени като горския мъх и озарени от кипящата в него сила.

Най-добре да се прибере у дома, каза си той. Да се върне. Защото онова, което бе дошло на слънцестоенето и се бе скрило до настъпването на равноденствието, още дебнеше наоколо.

Краката му все още бяха леко нестабилни, осъзна той, като не знаеше дали да се засмее, или да се засрами. Соколът му се спусна и кацна с пляскане на крила на един клон. Просто седеше там, гледаше и чакаше.

— Да вървим — каза Конър. — Мисля, че свършихме каквото трябваше тази сутрин. А сега, господи, умирам от глад.

Силата, мислеше си той, докато крачеше напред. Огромната ѝ мощ направо бе изцедила силите му. Пое към дома и усети присъствието на кучето на сестра си само секунди преди Кател да изтича до него.

— И ти го усети, нали? — Погали голямата черна глава на Кател и продължи: — Не бих се изненадал, ако целият окръг Мейо е усетил

разтърсването. Кожата ми още пари, сякаш костите ми са покрити с пчели.

Вече по-уверен, след като до него бяха и кучето, и соколът, той излезе от сенките на гората и пристъпи под сребрилата утринна светлина. Ройбиър кръжеше високо в небето, докато той вървеше по пътя към къщата с кучето. Чу се вик от втори сокол и Конър забеляза птицата на приятеля си Фин — Мерлин.

После грохотът на копита разкъса тишината, затова той спря и зачака. И усети нова тръпка, когато забеляза братовчедка си Айона и приятеля си Бойл върху гърба на големия сив Аластар. Както и Фин, препускащ към тях с блестящия си черен кон Бару.

— Ще ни трябват повече яйца — извика той вече с усмивка. — И още няколко парчета бекон.

— Какво стана? — Айона с разрошена от съня коса се наведе и докосна бузата му. — Знаех, че си добре, иначе щяхме да дойдем още по-бързо.

— Та вие направо долетяхте — и никой от тримата няма седло. Ще ви кажа вътре. Мога да изям три прасета и една крава в добавка.

— Кеван. — Фин, чиято коса бе тъмна като гривата на коня му, а очите — зелени като тези на Конър, когато силата кипеше в него, се обърна и се загледа в гората.

— Той и още нещо. Но Айона е права. Добре съм, нищо ми няма, само дето умирам от глад, докато си стоим тук навън. И вие сте го усетили — добави той и отново закрачи по пътя.

— Усетили? — Бойл се вторачи слисано в Конър. — Събуди ме от дълбок сън, а аз дори нямам дарбата на трима ви. В мен няма никаква магия, но въпреки това ме прониза като стрела. — Той кимна към къщата. — Явно същото важи и за Мийра.

Конър погледна натам и видя Мийра Куин, дългогодишна приятелка и най-добрата такава на сестра му, да крачи бързо към тях — висока и знойна като богиня в памучното си долнище и старо яке, а дългата ѝ кестенява коса бе разрошена от съня.

Хващаше окото, замисли се той, но това бе обичайно за нея.

— Остана при нас снощи — каза той на останалите. — Спа в стаята на Айона, след като ти реши да останеш при Бойл, братовчедке. Добро утро, Мийра.

— По дяволите доброто утро. Какво, за бога, стана?

— Тъкмо се канех да ви разкажа. — Той я прегърна през кръста. — Но ми трябва храна.

— И Брана така каза и вече се е заела с това. Разтревожена е, но се преструва, че няма нищо. Усетих го като страхотно земетресение — но вътре в мен. Адски неприятен начин да се събудиш.

— Аз ще се погрижа за конете. — Бойл слезе от Аластар. — Вие влезте, хапнете.

— Благодаря ти. — Конър отново се усмихна и вдигна ръце, за да поеме Айона от гърба на коня. После тя се вкопчи здраво в него.

— Уплаши ме — прошепна тя.

— И не само теб. — Целуна я по главата — красивата му братовчедка от Америка, последната от тримата — и стиснал ръката ѝ, я поведе към къщата.

Уханието на бекон, кафе и топъл хляб го удари право в стомаха. В този миг искаше да яде повече дори отколкото да живее — и имаше нужда да хапне, ако искаше да живее.

Кател ги поведе към кухнята в другия край на къщата, където Брана се трудеше пред печката. Беше вързала тъмната си коса на тила, но още беше с шарения памучен панталон и размъкнатата тениска, с които спеше. Дори и само това говореше колко много го обичаше, замислено отбеляза той, иначе щеше да отдели време да се преоблече и да се погрижи за външния си вид, като знае, че ще имат гости — и особено ако сред тях е Финбар Бърк.

Без да каже нищо, тя се обърна и му подаде чиния с пържено яйце върху препечена филийка.

— Бог да те благослови, скъпа.

— Това ще запълни малко дупката в стомаха ти. Има и още. Студено ти е — тихо каза тя.

— Не бях забелязал, но да, така е. Малко ми е студено.

Преди тя да успее да махне с ръка към огнището в кухнята, Фин я изпревари и в него запламтя огън.

— Леко трепериш. Седни, за бога, и се храни като човек. — С отсечен тон Мийра направо го избута към един стол до масата.

— Не бих се оплакал от малко повече грижи, а и истината е, че бих убил за малко кафе.

— Аз ще го направя. — Айона хукна да вземе каната.

— Е, кой мъж може да се оплаче от три красиви жени, които го гледат. Благодаря, сърце мое — добави той, когато Айона му подаде кафето.

— Няма дълго да те гледат, обещавам. Сядайте всички — нареди Брана. — Почти съм готова тук. Когато си напълни търбуха и се успокои малко, ще трябва да ми обясни защо, по дяволите, не ме повика.

— Стана много бързо и свърши за миг. Щях да те повикам, както и всички вас. Но не аз бях целта на атаката, така си мисля. Тази сутрин не бе дошъл за мен.

— А за кого тогава, след като всички останали спяхме в леглата си? — В мига, в който Брана понечи да вдигне огромната табла с храна, за да я донесе на масата, Фин просто я взе от ръцете ѝ.

— Сядай вече и слушай. Седни — повтори той, преди тя да успее да му бе сопне. — И ти си толкова разтърсена, колкото и той.

Още щом таблата докосна масата, Конър се зае да граби от нея яйца, наденички, бекон, препечени филийки, картофи и да трупа всичко в чинията си на малка купчинка.

— Събудих се рано и с някакво особено чувство — започна той и им разказа всичко, докато дъвчеше усилено.

— Иймън? — попита Брана. — Синът на Сърха? Тук и сега? Сигурен ли си?

— Колкото и че виждам теб сега. Отначало го помислих за обикновено момче, което се е озовало на пътя на Кеван, но когато хванах ръката му... Никога не съм усещал подобно нещо, никога. Нито дори с теб, Брана, нито с двете ви с Айона. Дори и при слънцестоенето, когато силата бе като мощен поток, не беше толкова голяма, толкова ярка, толкова пълна. Не можех да я задържа, не можех да я контролирам. Просто премина през мен като комета. Също и през момчето, но то се държеше здраво за мен, за силата. Бива си го.

— Какво стана с Кеван? — попита Айона.

— Силата направо го разкъса — обади се Фин. — Почувствах го. — Разсеяно вдигна ръка към рамото си, където белегът на кръвта му, кръвта на Кеван, изгаряше плътта му, сърцето му. — Зашемети го и той остана също толкова разтърсен като теб, гарантирам ти го.

— Значи се е измъкнал? — Бойл си взе от яйцата. — Като истинска змия.

— Точно така — потвърди Конър. — Измъкна се, а след него си отиде и мъглата и останахме само двамата с момчето. А после бях само аз. Но... той беше аз, а аз бях той — отчасти. Това разбрах, когато стиснахме ръце. Нещо повече от кръвна връзка. Не бяхме един и същи човек, но... много повече от роднини. И за миг сякаш прозрях в него като в огледало.

— Какво видя? — попита Мийра.

— Любов и мъка, и смелост. Страх, но и кураж да се изправи срещу него заради сестрите си, заради родителите си. Заради нас в крайна сметка. Просто едно момче, едва ли е на повече от десет, предполагам. Но в онзи миг сияеше от силата, която още не се е научило да владее напълно.

— Същото ли е като моето посещение при баба? — зачуди се Айона, сетила се за баба си в Америка. — Един вид астрална проекция? Но не съвсем, нали? Нещо подобно е, но заради преминаването във времето е много повече. Преминаването във времето може да се случи край колибата на Сърха. Нали не си бил до колибата на Сърха, Конър?

— Не, бях отвъд полянката. Но наблизко. — Конър се замисли. — Може би е било достатъчно близо. Всичко това е нещо ново. И знам със сигурност, че Кеван не го е очаквал.

— Може би той е довел тук момчето, Иймън — предположи Мийра. — Притеглил го е от неговото време в нашето, за да го отдели от сестрите му, да нападне момчето вместо мъжа, защото е проклет страхливец. Така, както го разказваш, Конър, ако не си се появил ти, може би е щял да убие момчето, със сигурност е щял да го нарани.

— Вярно си е. Иймън беше много смел, господ ми е свидетел, истински смел — не искаше да побегне дори когато му казах да бяга, но още беше объркан, уплашен, не беше способен да събере достатъчно сила, за да се бори сам.

— Затова си станал и си излязъл — обади се Брана, — ти, който изобщо не прекрачваш прага, преди да си напълниш стомаха, си излязъл и си повикал сокола си. На зазоряване? — Тя поклати глава. — Нещо те е повикало там. Връзката между теб и Иймън или самата Сърха. Майката още пази детето си.

— Аз сънувах Тийгън — напомни им Айона. — Как язди върху Аластар към колибата, към гроба на майка си, и как застава срещу

Кеван там — как проля кръвта му. Тя е моя, както Иймън е за Конър.

Брана кимна, когато Айона погледна към нея.

— От Брана за Брана, да. Често я сънувам. Но не е по този начин. Това може да ни е от полза, трябва да е. Ще намерим начин да се възползваме от случилото се, от наученото. Беше се скрил след слънцестоеенето.

— Ранихме го — обади се Бойл и огледа останалите със златистите си очи. — В онази нощ и той загуби от кръвта си и горя в огъня също като нас. И дори повече, мисля си.

— До края на лятото се е възстановявал, събирал е сили. И тази сутрин се е опитал да подмами момчето, да вземе силата му и...

— Да приключи с вас — прекъсна я Фин. — Нали ако убие момчето, Конър никога няма да е съществувал? Или поне е много вероятно да стане точно така. Променяш миналото и променяш настоящето.

— Е, определено се провали с гръм и трясък. — Конър излапа и последното парченце бекон и въздъхна. — И сега се чувствам не просто нов човек, а в страхотна форма. Жалко, че не можем да предизвикаме негодника отново още сега.

— Ще ти е нужно много повече от солидна закуска в стомаха, за да се изправиш насреща му. — Мийра стана и вдигна няколко чинии от масата. — На всички ще ни е нужно повече. На слънцестоеенето го ранихме и това е доста приятна мисъл, но не го довършихме. Какво пропуснахме? Дали не ни е нужно точно това? Какво не направихме, а е трябвало?

— О, този твой практичен ум.

— Все някой трябва да разсъждава практично — върна му го Мийра.

— Права е. Рових се в книгата на Сърха. — Брана поклати глава. — Онова, което направихме, силата, която имахме, планът, който бяхме измислили — трябваше да свърши работа.

— Той промени игралното поле — напомни ѝ Конър. — Пренесе битката назад във времето.

— И все пак просто не мога да открия какво бихме могли да добавим. — Брана хвърли поглед към Фин само за миг. Той само съвсем леко поклати глава. — Значи ще продължим да търсим.

— Не, ти седни. — Айона взе още от чиниите, преди Конър да го направи. — Като се има предвид приключението ти в ранни зори, днес си освободен от кухненски задължения. Може би аз не бях достатъчно силна или обучена това лято.

— Трябва ли да ти напомням за предизвиканата от теб вихрушка? — попита Бойл.

— Това беше по-скоро инстинкт, отколкото умение, но се уча. — Тя погледна през рамо към Брана.

— Да, така е, отлична ученичка си. Ти не си слаба брънка във веригата, ако това си мислиш, нито си била такава някога. Той знае повече от нас и това е проблем. Живял е по своя си начин стотици години.

— Това го прави по-стар — обади се Мийра, — но не и по-умен.

— Разполагаме с книги и легенди, и предаденото ни от поколения назад. Но той е преживял всичко, затова — по-умен или не — знае повече. И силата, която притежава, е тъмна и дълбока. Магията му не се подчинява на правилата както нашата. Той наранява когото си поиска, без изобщо да го е грижа. Ние никога не бихме го направили, ако искаме да останем верни на себе си.

— Източникът на силата му — камъка, който носи на шията си, когато е вълк и когато е човек, ако го унищожим, това ще бъде и неговият край. Знам го — заяви Фин и стисна юмрук върху масата. — Знам, че е истина, но не знам как може да се направи. Засега.

— Ще намерим начин. Трябва — каза Конър, — значи ще намерим.

Когато Конър протегна ръка над масата и я сложи върху тази на сестра си, Фин стана и отиде при останалите в другия край на стаята, където трополяха чинии и шуртеше вода в мивката.

— Тревогите за мен няма да ми помогнат, а и няма нужда от тях. Не се налага да гледам вътре в теб — добави той, — за да го видя.

— А ако бе наранил теб и момчето, къде щяхме да бъдем?

— Е, не успя, нали? А и двамата здраво го сритахме по задника. Тук съм, Брана, както винаги. Писано е да бъдем тук и ето ме.

— През повечето време си истински трън в задника. — Тя обърна ръка и пръстите им се преплетоха, преди да го стисне здраво. — Но съм свикнала с теб. Бъди внимателен, Конър.

— Разбира се. И ти също.

— За всички ни важи.

Стана му малко смешно и доста мило, когато Мийра закрочи редом с него, щом тръгна от къщата към школата за соколи.

— Значи си решила да оставиш камиона тук?

— Да. Искам да се поразходя след обилната закуска.

— Решила си да бъдеш мой телохранител. — Той метна ръка през раменете ѝ и я притегли към себе си, така че хълбоците им се докоснаха.

Бе се облякла за работния ден в конюшната — груб панталон и яке, здрави ботуши, а разкошната ѝ коса бе сплетена на плитка, която се подаваше изпод шапката ѝ с козирка.

И въпреки всичко приковаваше погледите, помисли си той, тъмнооката Мийра с циганска кръв във вените.

— Тялото ти може и само да се охранява. — Тя вдигна очи нагоре и видя соколите да кръжат в навъсеното небе. — А и можеш да разчиташ на тях да те пазят.

— Въпреки това се радвам на компанията ти. А и така можеш да ми кажеш какво те тормози.

— Мисля, че откачен магьосник, решен да ни изстреби до крак, е напълно достатъчен повод за тревога.

— Нещо друго те доведе при Брана снощи и те накара да останеш. Да не би някой мъж да те ядосва? Искаш ли да го просна на земята заради теб?

Той сви ръка в лакътя, стисна юмрук и го размаха заплашително, с което я разсмя.

После изсумтя възмутено.

— Сякаш и сама не мога да просна някого на земята или където и да било.

Той също се разсмя с откровено удоволствие и отново побутна с хълбок нейния.

— Изобщо не се съмнявам в това. Какво има, скъпа? Чувам как вътре в главата ти жужат цял кошер гневни пчели.

— Би могъл да престанеш да подслушваш. — Но се смили достатъчно, за да се облегне на рамото му за момент, при което той долови уханието на своя сапун върху кожата ѝ. Това го зарадва. —

Просто майка ми ме подлудява, което си е напълно в реда на нещата. Донал си е намерил момиче.

— Така чух — каза той, като се сети за по-малкия ѝ брат. — Шарън, нали така, преместила се е в Конг тази пролет? Приятно момиче, ако питаш мен. Хубаво лице, ведра усмивка. Не я ли харесваш?

— Нямам нищо против нея, а по-важното е, че Донал е луд по нея. Хубаво е наистина да го видя толкова увлечен и щастлив от това, а и тя е също толкова влюбена в него.

— Тогава?

— Решил е да се изнесе от къщи и да заживее със своята Шарън.

Конър се замисли над това, докато вървяха в приятното утро към работата си, която и двамата обичаха.

— На колко е той, на двацет и четири?

— И пет. И да, отдавна му е време да се изнесе от къщата на майка си. Но сега майка ми и сестра ми Морийн са се наговорили и са стигнали до ужасяващото заключение, че аз трябва да се върна у дома при мама.

— О, не, това няма как да стане. Изобщо.

— Няма как. — Сега въздишката ѝ бе от облекчение, тъй като той разбираше простата истина. — Но двете са се хванали за идеята и не се отказват. Опитват се да ме накарат да се чувствам виновна, притискат ме, изтъкват логиката на това решение според разбиранията им. О, Морийн не спира да повтаря, че майка ни не може да бъде оставена сама, а след като аз съм единствената необвързана, така да се каже, било в реда на нещата аз да поема отговорността. А мама бърза да изтъкне, че сега ще има място за мен и щяла да ми спести наема, а и колко самотна щяла да бъде без жива душа наоколо.

Тя пхна и двете си ръце в джобовете.

— По дяволите.

— Искаш ли мнението ми, или само съболезнованията ми?

Тя го изгледа косо, а дръзките ѝ кафяви очи бяха едновременно замислени и подозрителни.

— Ще чуя мнението ти, но може да го отхвърля моментално.

— Слушай, значи. Остани където си в момента, скъпа. Никога не си била щастлива, не и истински щастлива, докато не се изнесе да живееш сама.

— Точно това искам и знам, че трябва да го направя, за да запазя разсъдъка си, но...

— А щом майка ти се притеснява, че ще е самотна, а Морийн се притеснява за майка ти — която е и нейна майка, бих добавил — няма ли е да е чудесна идея майка ви да се премести при Морийн и семейството ѝ? За Морийн няма ли да е страхотно майка ѝ да живее у тях и да ѝ помага за децата и всичко останало?

— Защо сама не се сетих за това? — Мийра се дръпна леко, колкото да удари с юмрук Конър по рамото и да изтанцува радостен танц. — Защо не се сетих за това самичка?

— Не беше минала още през етапа на угризенията и чувството за вина. — По стар навик той дръпна дългата ѝ и дебела плитка. — Морийн няма право да те притиска да се откажеш от апартамента си и да промениш живота си само защото брат ти променя неговия.

— Знам, че е така, но отлично знам, че мама е напълно безпомощна. Такава е, откакто баща ми ни напусна. Направи всичко по силите си в ужасното положение, в което се озова, но ще се лута по цял ден и ще се тревожи неспирно нощем, ако живее самичка.

— Имаш двама братя и две сестри — напомни ѝ той. — Петима сте и можете да си помагате в грижите за майка ви.

— По-умните вече се измъкнаха, нали? Само аз и Донал останахме. Но мога да посея зрънцето, като подхвърля на мама идеята да се премести при Морийн. Ако не постигна друго, поне ще стресна Морийн и тя ще млъкне за известно време.

— Готово, вече имаш план. — Той зави заедно с нея към конюшната.

Мийра спря на място.

— Къде отиваш?

— Ще те изпратя до работа.

— Тялото ми няма нужда от охрана, благодаря. Върви си по пътя. — Тя опря показалец в гърдите му, бутна го леко. — Имаш си собствена работа.

Нямаше никаква заплаха в деня — не усещаше никакви признаци. А и след сблъсъка рано призори Кеван сигурно се бе свил в леговището си и събираше сили, мислеше си Конър.

— Имаме запазени пет разходки със соколи днес, а може да се обадят и за още. Може би ще се видим на някой от маршрутите.

— Може би.

— Ако ми пратиш есемес, когато приключиш за днес, ще те чакам тук и ще повървим заедно към къщи.

— Ще видим как ще потръгне денят. Бъди внимателен, Конър.

— Непременно. Винаги внимавам.

Понеже веждите ѝ се бяха свъсили, той целуна дълбоката бръчка между тях, после отмина нататък. Мийра реши, че изглежда като абсолютно безгрижен човек, а не такъв, на чиито плещи тежи съдбата на света.

Оптимист до дъното на душата си, помисли си тя с лека завист. А после извади телефона от джоба си и тръгна по пътеката към конюшнията и началото на работния си ден.

— Добро утро, мамо.

Усмихна се самодоволно и се приготви да срита задочно задника на досадната си сестра.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Конър се вмъкна през страничната врата, запазена за служители на школата за соколи. Както винаги, усети силна тръпка — като пърхане на криле — в сърцето и по цялата си кожа. За него открай време тръпката бе свързана със соколите. Тази връзка, както и магията му, се предаваше по наследство.

Би предпочел да отдели малко време, за да обиколи загражденията и птичарника, да поздрави соколите, голямата сова, която наричаха Брут, просто за да види — и да чуе — как се чувстват днес.

Но заради бурното начало на деня вече бе закъснял с няколко минути. Видя един от служителите си, Браян — висок и слаб като върлина и едва навършил осемнайсет — да проверява хранилките и водата на птиците.

Затова само хвърли бърз поглед наоколо, за да се увери, че всичко е наред, докато отиваше към офиса си, покрай заграждението, където асистентката му Кийра държеше красивия си кокер шпаньол през повечето време.

— Е, как си днес, Ромео?

В отговор кучето размаха опашка и цялото му тяло се разтресе, стиснало сдъвкана синя топка в уста, която с надежда донесе до оградата.

— Ще трябва да го оставим за после.

Влезе в офиса и завари Кийра, чиято къса коса бе боядисана в сапфирено, да трака усилено по клавиатурата.

— Закъсняваш.

Макар да бе висока едва метър и петдесет, Кийра имаше глас като на сигнална сирена.

— Добре че аз съм шефът, нали?

— Фин е шефът.

— Добре че закусах с него, така че той знае какво става. — Лекичко я тупна с юмрук по главата, докато отиваше към бюрото си,

покрито с формуляри, папки, листове, брошури, резервна ръкавица, кожен ремък, купичка с цветни камъчета и най-различни дреболии.

— Вече имаме нова заявка тази сутрин. Двойна. Баща и син, момчето е само на шестнайсет. Сложих теб в графика, защото се оправяш по-добре с тийнейджърите от Браян и Полин. Идват в десет часа. Янки.

Тя млъкна и погледна Конър с неодобрение, изписано по кръглото ѝ, изпъстрено с лунички, лице.

— На шестнайсет. И защо не е на училище, бих искала да знам.

— Такава си моралистка, Кийра. И това е образование, нали така, пътуването в чужда страна, запознаването със соколите, не съм ли прав?

— Няма да те научи да събираш две и две. Шон няма да дойде преди обяд, ако случайно си забравил. Ще води жена си на преглед при доктора.

При тези думи той вдигна очи, защото беше забравил.

— Всичко е наред с тях, нали, с нея и бебето?

— Всичко е чудесно, тя просто иска да присъства и той, защото днес може да успеят да видят дали е момче, или момиче. Така Браян ще изведе дамата от Донигал, ти си за десет часа, а Полин остава за десет и половина с двойката на меден месец от Дъблин.

Тя продължи да трака отсечено по клавиатурата, докато нареждаше дневния график. Макар често да беше рязка и властна, Кийра бе същинска фурия и можеше да прави няколко неща наведнъж.

Лошото според Конър бе, че очакваше същото и от всеки друг.

— Сложила съм те в графика за два часа и за друга двойка — добави тя. — Отново са янки, от Бостън. Идват тук след кратък престой в „Дромоланд“ в Клеър и са решили да прекарат три дни в „Ашфорд“, преди да продължат. Триседмично пътешествие за двадесет и петата годишнина от сватбата им.

— Значи, в десет и в два.

— Женени са от толкова години, на колкото съм аз. Струва си да се замисли човек.

Конър я слушаше с половин ухо, докато ровичкаше в документацията, която не можеше да ѝ прехвърли.

— Твоите родители са женени доста по-дълго, като се има предвид, че ти си най-малкото дете в семейството.

— За родителите е различно — каза тя категорично, макар на него да не му беше ясно защо. — О, а Браян твърди, че имало земетресение сутринта, което едва не го съборило от леглото.

Конър вдигна поглед със спокойно изражение.

— Земетресение ли?

Тя се подсмихна, без да спира да трака по клавиатурата с нокти, боядисани в яркорозов брукат.

— Кълне се, че цялата му къща се разлюляла. — Тя вдигна очи към тавана, натисна бутона за печат и се завъртя на стола си за твърда папка. — И е решил, че е някаква конспирация, тъй като нямало и дума по телевизията. Само няколко споменавания според него по интернет. След което моментално превключи на хипотезата за ядрени изпитания от някоя чуждестранна сила. Ще ти проглуши ушите, както направи с мен.

— А твоето легло не се ли разлюля?

Тя се ухили широко.

— Не и от земетресение.

Той се разсмя и се върна към документите на бюрото си.

— Е, как е Лиъм?

— Много е добре, благодаря. Мисля да се омъжа за него.

— Така ли било?

— Може би, нали все някога трябва да започна броенето на годишнините. Ще го осведомя, когато реша окончателно.

Телефонът звънна и Конър я остави да го вдигне, докато той продължи с разчистването на поне ъгълче от бюрото си.

Значи някои го бяха усетили, а други — не, каза си той. Някои бяха по-отворени за необикновеното. А други — здраво приковани към определените рамки.

Познаваше Кийра почти през целия ѝ живот, замисли се той, и тя знаеше какъв е — нямаше как да не знае. Но никога не говореше за това. Тя беше скована в рамката, независимо от синята си коса и малката халка в лявата си вежда.

Продължи да работи върху бюрото си усърдно, докато не се появи Браян, който — съвсем очаквано — заприказва за земетресения, които вероятно са резултат на ядрени изпитания от тайна правителствена организация или може би знак за приближаващия апокалипсис.

Остави ги двамата с Кийра да се карат и излезе да избере сокол за първата обиколка.

Тъй като никой не го гледаше, го направи по бързия и лесен начин. Просто отвори птичарника, вгледа се в очите на избраника си, вдигна облечената си с ръкавица ръка.

Соколът полетя и кацна, послушен като отлично тренирана хрътка.

— Ето те и теб, Тор. Готов си за работа, нали? Представи се добре за Браян тази сутрин и обещавам да те изведе, ако мога, на истински лов. Как ти звучи?

След като завърза сокола за крака, той тръгна обратно към офиса, премести птицата върху пръта за чакане и я остави вързана там.

Тор остана на мястото си с прибрани криле, в очакване.

— Може да превали — каза той на Браян, — но според мен няма да е обилно.

— Глобалното затопляне причинява необичайно време по целия свят. Може и да е било земетресение.

— Земетресенията не се влияят от времето — заяви Кийра.

— Всичко е свързано — мрачно подхвърли Браян.

— Мисля, че тази сутрин ще вали съвсем за кратко. Ако има земетресение или изригване на вулкан, постарай се да върнеш Тор у дома. — Конър тупна Браян по рамото. — Ето ги и клиентите ти, на вратата. Иди ги посрещни, разведи ги наоколо. Аз ще взема Ройбиър и Уилям за десет часа — каза той на Кийра, след като Браян се втурна към вратата. — Така за Полин ще остане Мус.

— Ще го приготвя.

— Ще дадем на Шон Рекс. Него го слуша, което не може да се каже съвсем за Браян. Най-добре не го пращай навън с Брай засега, не и само двамата. Ще взема Мерлин за два часа, тъй като не е бил на обиколка последните няколко дни.

— Соколът на Фин не е тук.

— Наоколо е — простичко отвърна Конър. — А Полин може да изведе Тор отново следобед. Браян или Шон, който от двамата си сложила за последната обиколка за деня, може да вземе Рекс.

— Ами Нестър?

— Не е в настроение днес. Има почивен ден.

Тя само повдигна украсената си с халка вежда, като чу оценката на Конър за сокола.

— Щом казваш.

— Казвам.

Кръглото ѝ лице изгуби подигравателното си изражение и на него се изписа загриженост.

— Трябва ли да го прегледа лекарят?

— Не, не е болен, просто е в лошо настроение. Ще го изведе по-късно, ще го оставя да полети свободно, докато се разведри.

Оказа се прав за краткото преваляване, но дъждът дойде и отмина, както се случваше често. Само лек ръмеж, а след това слънцето се показа през облаците.

Докато пристигнат двамата клиенти за неговата обиколка, редките капчици бяха спрели, но във въздуха бе останала доста влага и мъгла. Откровено казано, според него това само допринасяше за подходящата атмосфера, докато развеждаше наоколо бащата и сина.

— Как познавате кой кой е? — Момчето — казваше се Тейлър — източено като върлина, с големи уши и кокалести колене, си придаде отегчено изражение.

— Соколите от вида Мишелов на Харис си приличат много, но всеки има собствен характер, привички. Виж там, това е Мус^[1], едра птица, затова и е наречена така. Ами Рекс до него? Има толкова царствен вид.

— Защо просто не отлитат, когато ги изведете навън?

— И защо да го правят? Тук животът им е хубав, доста охолен дори. Имат добра, прилична работа. Някои са родени тук и това е домът им.

— Тук ли ги обучавате? — попита бащата.

— Да, тук, още от съвсем малки пиленца. Всички те са родени да летят и да ловуват, нали така? С подходящите тренировки — възнаграждение, доброта, насърчение — могат да бъдат обучени да правят онова, за което са родени, и да се връщат на ръкавицата.

— Защо Мишеловите на Харис са предпочитани за разходките?

— Много са общителни. Освен това отличната им маневреност ги прави удачен избор за разходка из този край. Виждате ли този сокол

скитник? — Заведе ги до едра сива птица с черни и жълти пера в крилете. — Великолепен е, разбира се, а и на планетата няма по-бързо животно от него, когато се спуска от небето. Това е, когато се издигне на голяма височина и после се устреми към плячката си.

— Мислех, че гепардът е най-бързото животно — обади се Тейлър.

— Виждаш ли нашия Аполо? — При споменаването на името му и лекия мислен тласък от страна на Конър соколът разпери мощните си криле и накара момчето да ахне, преди да се осъзнае и да свие рамене. — Той може да победи котка и да достигне скорост от триста и двайсет километра в час. Това са двеста мили в час по американски — добави с усмивка Конър. — Но при цялата си скорост и прелест соколът скитник се нуждае от открито пространство, а Мишеловът на Харис може да танцува между дърветата. Виждате ли тези тук?

Той ги поведе между загражденията.

— Видях ги как се излюпват тази пролет, а вече сме ги обучили тук в школата и са готови за самостоятелни полети. Един от братята им се казва Уилям и днес ще бъде с вас, господин Лиъри.

— Толкова млад? Това значи само на пет или шест месеца.

— Родени са да летят — повтори Конър. Усети, че губи интереса на момчето, и реши да ускори нещата. — Елате с мен вътре, където ви очакват вашите соколи.

— Ще бъде ново преживяване, Тейлър. — Бащата, висок поне метър и деветдесет, сложи длан върху рамото на сина си.

— Все ми е едно. Сигурно пак ще завали.

— О, мисля, че ще остане сухо поне до залез. Е, господин Лиъри, имате ли роднини в графство Мейо?

— Наричай ме Том. Имаме далечни прадеди, така са ми казвали, но не познавам никого.

— Значи сте само двамата с младежа?

— Не, жена ми и дъщеря ми отидоха в Конг на пазар. — Той се усмихна и вдигна очи към небето. — Може да се окаже голяма грешка.

— Сестра ми има магазинче в Конг — „Тъмната вещица“. Може би ще се отбият и в него.

— Щом го има и продава нещо, значи ще влязат в него. Мислехме си да опитаме разходка с коне утре.

— О, няма да сбъркате. Наоколо има много красиви места. Само им предайте, че Конър е казал да се погрижат добре за вас.

Влязоха вътре и той се обърна към прътовете за изчакване.

— Ето ги и Ройбиър и Уилям. Ройбиър е личният ми сокол и днес ще бъде за теб, Тейлър. Имам го още от малко пиленце. Том, би ли подписал формулярите, които Кийра е подготвила, докато аз запозная Тейлър с Ройбиър.

— Що за име е това? — попита Тейлър.

„Смята, че не иска да е тук, замислено отбеляза Конър. — Мисли си, че предпочита да е вкъщи с приятелите си и видеоигрите.“

— Ами така се казва, това е старо име. Наследник е на соколи, които са ловували в тези гори в продължение на стотици години. Ето ти ръкавица. Без нея, колкото и да е умен и ловък, острите му нокти ще разкъсат кожата ти. Трябва да вдигнеш ръка ето така, виждаш ли? — Конър му показа, като сви в лакътя и вдигна лявата си ръка. — И я дръж неподвижна, докато вървим. Трябва само да я вдигнеш леко, за да му дадеш сигнал да полети. Отначало ще го завържа, докато излезем на открито.

Усети как момчето потръпва — от нерви и вълнение, което се опитваше да прикрие — когато подкани Ройбиър да стъпи на покритата му с ръкавица ръка.

— Мишеловът на Харис е пъргав и много бърз, както вече казах, а и настървен ловец, макар че, след като ще носим с нас тези късчета пилешко месо — той потупа торбичката със стръв — и двата сокола ще забравят всяка мисъл за гонене на зайци или дребни птички.

— А за теб, Том, е младият Уилям. Красавец ми е той и е добре възпитан. Много обича да полети из гората и да получи малко пилешко като награда за труда си.

— Красив е. И двамата са красавци. — Том се засмя. — Малко съм нервен.

— Хайде да започваме малкото си приключение. Харесва ли ви престоят в замъка? — подхвана разговор Конър, когато ги поведе навън.

— Всичко е прекрасно. Двамата с Ани си мислехме, че това пътуване ще бъде единствено за нас, но вече обсъждаме как ще се върнем някой ден.

— Разбира се, че не е възможно да посетите Ирландия само веднъж.

Вървяха бавно и Конър поддържаше лек разговор, но сърцето и мислите му бяха непрестанно със соколите. Те бяха доволни, готови за полет.

Поведе ги встрани от школата, по една тясна пътечка, към асфалтирания път, където имаше едно широко място, оградено с високи дървета.

Там развърза тънките кожени ремъци, които задържаха соколите.

— Вдигнете си ръцете. Съвсем леко, плавно нагоре и те ще полетят.

Беше красива гледка това издигане във въздуха — с разперени криле, почти безшумно. Почти. Момчето тихичко ахна, макар все още да се преструваше на отегчено, когато двата сокола кацнаха на един клон, събраха криле и се загледаха надолу като някакви златни богове.

— Ще ми повериш ли фотоапарата си, Том?

— О, разбира се. Искан да направя няколко снимки на Тейлър със сокола. С... Ройбиър?

— Естествено. Обърнете се с гръб към тях, погледни над лявото си рамо, Тейлър. — Макар Ройбиър да бе готов да се отзове и без примамката, Конър все пак остави късче пилешко върху ръкавицата.

— Гадост.

— Не и за птицата.

Конър се приготви с фотоапарата.

— Само вдигни ръка, както направи преди. Дръж я стабилно.

— Както кажеш — измърмори Тейлър, но се подчини.

И соколът, с цялата си свирепа грация в полет, се спусна с разперени криле и блеснали очи и кацна на ръката на момчето.

Глътна късчето пилешко. Изправи глава и се вторачи в очите на Тейлър.

Конър отлично познаваше точния миг и улови слисването и почудата, неподправената радост върху лицето на момчето.

— Уха! Уха! Татко, татко, видя ли го?

— Да. Няма ли да... — Том погледна към Конър. — С този клюн...

— Няма за какво да се тревожиш, уверявам те. Просто задръж така за малко, Тейлър.

Направи още една снимка, която си представи как ще стои над някоя камина или на бюро някъде в Америка, на момчето и сокола, загледани един в друг.

— А сега ти, Том.

Повтори процедурата, направи снимката, изслуша възбудените реплики на клиентите си.

— Още нищо не сте видели — обеща им Конър. — Нека навлезем в гората за малко. Всички ще се позабавляваме.

Преживяването винаги бе ново за него, никога не се превръщаше в рутина. Полетът на сокола, издигането и спускането между дърветата винаги, абсолютно винаги, го очароваше. Днес искрената радост и вълнението на момчето и баща му добавяха особена прелест на изживяването.

Въздухът, наситен с влага като накисната гъба, лъчите светлина, проникваща през дърветата, уханието на приближаващата есен, всичко това превръщаше деня в особено подходящ за обикаляне из гората и следване на соколите, по мнението на Конър.

— Може ли да дойда пак? — попита Тейлър, докато вървеше обратно към портите на школата с Ройбиър върху ръката. — Имам предвид просто да ги видя. Много са готини, особено Ройбиър.

— Можеш, разбира се. Ще се радват на компанията ти.

— Ще дойдем пак, преди да си тръгнем — обеща баща му.

— Предпочитам това пред разходката с коне.

— О, обзалагам се, че и тя ще ви хареса. — Конър ги поведе навътре, без да бърза. — Много е приятно да се разходиш в гората на гърба на добър кон — съвсем различен поглед. А и в конюшната имат отлични водачи.

— Ти яздиш ли? — попита Том.

— Да. Макар и не толкова често, колкото ми се иска. Най-хубаво е, разбира се, да излезеш да яздиш заедно със сокола.

— О, боже! Може ли да го направим?

— Няма го в брошурата, Тейлър.

— Така е — потвърди Конър, докато внимателно прехвърляше Ройбиър на пръта. — Не е в обичайното меню, така да се каже. Сега ще уредя сметките с баща ти, докато ти се разгъпчеш навън и погледнеш още веднъж соколите.

— Да, добре. — Момчето изглежда Ройбиър с очи, пълни с възхита. — Благодаря. Благодаря ти, Конър. Беше страхотно.

— Няма защо. — Той прехвърли на пръта и Уилям, докато Тейлър изтича навън. — Не исках да го казвам пред момчето, но може би ще успея да му уредя разходка с кон и сокол едновременно. Трябва да проверя дали Мийра може да изведе с коне семейството ви — тя е отличен соколар, освен че е водач в конюшната. Само ако се интересувате, разбира се.

— Не съм виждал Тейлър толкова развълнуван за друго, освен за компютърни игри и музика, от месеци насам. Ако успеете да го уредите, би било чудесно.

— Ще видя какво мога да направя, само ми дайте минутка-две.

Том излезе навън и Конър облегна хълбок на бюрото си, преди да извади телефона си.

— Мийра, скъпа моя, имам специална молба.

Усещането да дадеш на някого приятни спомени, бе много хубаво. Конър се постара да направи същото и с последния си клиент за деня, но нищо не можеше да стигне висотите на Тейлър и баща му от Америка.

Между двете разходки с клиентите той изведе птиците от породата „Сокол скитник“ — включително и Аполо — далеч отвъд дърветата, на открито, за тренировка и разтоварване. Там можеше да следи стремителното им спускане в захлас, който никога не затихваше. Можеше да усети тръпката на главоломната скорост вътре в себе си.

Тъй като бе общителен по природа също като Мишеловите на Харис, Конър обичаше да води клиентите на разходки, но тези самотни излети — само той и птиците в небето — бяха любимата му част от деня.

Аполо улови една врана по средата на спускането си — идеален удар. Можеше да ги хранят, мислеше си Конър, докато седеше на ниска каменна стена с пакетче чипс и една ябълка. Можеше да ги тренират и обучават. Но принадлежаха на дивото и се нуждаеха от него, за да поддържат духа си.

Затова сега седеше и беше доволен да гледа и да чака, докато птиците се издигаха високо, спускаха се, ловуваха и се радваха на

влажния следобед.

Тук нямаше мъгли и сенки, отбеляза си мислено той. Още не. И никога нямаше да има, защото той и неговият кръг щяха да намерят начин да съхранят светлината.

А къде ли беше сега Кеван? Не и тук, не и сега, мислеше си той, докато оглеждаше хълмовете, които се простираха пред очите му тучни и зелени. Сега тук нямаше нищо, освен обещанието за дъжд, който щеше да завали и отминне, а после пак да дойде.

Загледа се в Аполо, който отново се вдигна високо просто заради удоволствието, и усети как и неговото сърце полита. И си даде сметка, че дори само заради този единствен миг е готов да се изправи срещу мрака и да го победи.

Стана и повика птиците при себе си една по една.

Щом приключи с всички задачи, направи една последна обиколка из загражденията на птиците и провери всичко, което бе необходимо, преди да напъха ръкавицата си в задния джоб и да заключи вратата.

После тръгна с бавна крачка към конюшните.

Усети Ройбиър най-напред, извади ръкавицата и си я сложи. Още докато вдигаше ръка, усети и приближаването на Мийра.

Соколът направи един кръг просто заради удоволствието от полета, после се спусна и кацна на ръкавицата на Конър.

— Е, как беше приключението? Със сигурност си осигурил на момчето преживяване, което няма да забрави.

Изчака на мястото си, докато Мийра се показа иззад завоя.

Широки, уверени крачки — всеки мъж би се възхитил на жена с дълги крака, които се движеха с такава самоувереност. Посрещна я с усмивка.

— Ето я и нея. Как се справи момчето?

— Лудо влюбен е в Ройбиър и също така храни топли чувства към Спъд, който се държа спокойно и послушно. Трябваше да спра веднъж и да дам и на сестра му да опита със сокола, иначе след това щеше да има люта семейна битка. И на нея ѝ хареса, но не колкото на момчето. И няма да ги таксуваме допълнително за нейните допълнителни минути.

— Не, няма. — Той улови ръката ѝ и я залюля в своята, докато вървяха, после я целуна леко по кокалчетата, преди да я пусне. —

Благодаря.

— Ще ми благодариш още повече, като се има предвид, че господинът ми даде допълнителна стотачка.

— Стотачка? Бакшиш?

— Точно така, понеже ме прецени като честен човек, ме помоли да ти дам половината. Естествено, аз му казах, че няма нужда, но той настоя. И естествено, не исках да бъда груба и да му отказвам повторно.

— Естествено — ухили се Конър, после размаха пръст пред носа й.

Тя извади банкнотите от джоба си, преброи ги.

— Виж ти, и какво да направим с това неочаквано богатство? Какво ще кажеш за халба бира?

— Ще кажа, че понякога имаш чудесни идеи. Да съберем ли и останалите? — зачуди се тя.

— Може. Ти пиши съобщение на Брана, а аз — на Бойл. Да видим дали някой ще захапе. На Брана ще й се отрази добре да излезе навън за една вечер.

— Съгласна съм. Защо ти не й пишеш?

— По-лесно е да откажеш на брат си, отколкото на приятелка. — Срещна погледа на Ройбиър, повървя в мълчание известно време. А соколът литна, издигна се и се отдалечи.

Както и Конър, и тя се загледа с удоволствие в полета му.

— Къде отива?

— У дома. Искам да е наблизко, затова ще отлети до дома и ще остане там през нощта.

— Завиждам ти за това — отбеляза Мийра и извади телефона си. — За начина, по който разговаряш със соколите, а Айона — с конете, Брана — с кучетата, а Фин — с всички животни, когато поиска. Ако имах право на някакво магическо умение, мисля, че бих поискала да е това.

— Имаш го. Виждал съм те с конете, соколите и кучетата.

— Това е заради тренировките, а и защото ги обичам. Но не е каквото имаш ти. — Изпрати съобщението и прибра телефона си. — Но бих го искала само с животните. Бих полудяла, ако мога да разбирам хората, да чувам мислите и да усещам чувствата им, както

умееш ти. Непрекъснато щях да се опитвам да чуя, а после вероятно да се ядосвам на чутото.

— Най-добре е да не се изкушаваш да подслушваш.

Тя го бутна с лакът и го изгледа многозначително с тъмните си шоколадовокафяви очи.

— Отлично знам, че подслушваш, когато се чудиш дали някоя девойка ще бъде благосклонна към теб, ако я почерпиш бира и я изпратиш до дома.

— Може и да съм го правил, преди да стана зрял човек.

Тя го дари с прекрасния си смях.

— Изобщо не си стигнал до зрелостта.

— Вече съм на сантиметри от нея. О, ето и отговора на Бойл. Айона е вкъщи и се упражнява с Брана. Той ще забере Фин със себе си след малко и ще видим дали Айона ще успее да направи същото с Брана.

— Обичам да сме всички заедно. Като едно семейство.

Той долови копнежа ѝ и я прегърна през рамо.

— Семейство сме — потвърди Конър, — истинско и сплотено.

— Липсват ли ти родителите ви, след като се преместиха да живеят в графство Кери?

— Понякога да, но те са адски щастливи на брега на езерото, занимават се с малкия си хотел, а и сестрите на мама са наблизко да ѝ правят компания. Всички много обичат мястото там. Кой би помислил? Така че просто се виждаме понякога и споделяме какво се е случило.

Той разтри леко рамото ѝ, докато вървяха по криволичещия път към Конг.

— А и честно казано, доволен съм, че сега са на сигурно място на юг.

— А пък аз бих била ужасно доволна, ако майка ми беше където и да било другаде, и то не по такива безкористни причини като твоите.

— Ще ти мине. Просто минаваш през труден период.

— Който трае вече близо петнайсет години. Но си прав. — Тя разкърши рамене, сякаш отхвърляше тежък товар. — Прав си. Днес ѝ пуснах мухата за това колко би ѝ харесало едно гостуване при сестра ми и внуците. А това означава, че същата тази муха е завряна право в лицето на Морийн, което тя напълно заслужава. Ако не се задържи там, мисля да я препращам на гости от брат на сестра на брат, докато

накрая се установи някъде, където е доволна. Няма да се откажа от апартамента си.

— Ще откачиш напълно, ако се преместиш обратно при майка си, и това няма да е добре за никого, нали? Донал се грижеше добре за нея, няма две мнения по въпроса, но и ти също. Отделяш ѝ от времето си, изслушваш я, помагаш ѝ с пазаруването. Плащаш ѝ наема.

Той само вдигна вежди, когато тя рязко се дръпна и го изгледа с присвити очи.

— Помисли логично, Мийра. Фин е наемодателят ѝ, как бих могъл да не знам? Казвам само, че си добра дъщеря и няма защо да се обвиняваш в себичност.

— Това, че искам да е някъде другаде, е доста себично, но не мога иначе. А и Фин взема едва наполовина на сумата, която би трябвало да е наемът на къщата.

— Нали сме семейство — каза той и Мийра въздъхна.

— Колко пъти можеш да си прав само за една разходка до бара? — Тя пъкна ръце в джобовете на работното си яке. — Е, стига толкова съм се оплаквала и мрънкала. Само си развалям настроението след чудесния ден в работата и удоволствието от допълнителните петдесет евро в джоба.

Минаха край старото абатство, където обикаляха туристи и се снимаха.

— Хората често споделят с теб. Защо ли е така?

— Може би защото обичам да чувам разни неща.

Тя поклати глава.

— Не, ти просто слушаш хората, независимо дали искаш да чуеш, или не. Аз много често просто изключвам напълно.

Той пъкна своята ръка в нейния джоб, за да стисне пръстите ѝ.

— Двамата заедно сигурно стигаме до средното ниво за човешката природа.

Не, възрази тя мислено. Няма начин. Конър О'Дуайър никога не би могъл да е на средно ниво в каквото и да е отношение.

После твърдо изхвърли от мислите си тревогите и въпросите и продължи заедно с него към топлия и шумен бар.

Всичките им познати най-напред поздравяваха Конър, а това означаваше почти всички в бара. Весело подвикване, закачлива

усмивка, кратък поздрав. Той беше от хората, които са винаги добре приети и се чувстват като у дома си, където и да се намират.

Чудесни, приятни качества, мислеше си тя, и още нещо, за което да му завижда.

— Ти намери маса — каза ѝ той, — а аз ще купя първите бири.

Тя се огледа и намери маса, достатъчно голяма за шестима. Настани се и извади телефона си — Конър щеше да се забави заради сладки приказки, знаеше си го.

Най-напред изпрати съобщение на Брана.

Стига си си оправяла косата. Вече сме тук.

После прегледа графика си за следващия ден. Урок на манежа сутринта, три разходки с коне — без да се брои ежедневното риене на тор, хранене, чистене, както и напомнянето на Бойл да се увери, че е свършил всичко по документацията. След това я чакаше пазаруването, което бе пренебрегвала напоследък — за нея и за майка ѝ. Имаше натрупано и пране.

Можеше да си помогне малко с прането тази вечер, ако не се мотаеше дълго в бара.

Провери календара си и видя напомнянето за рождения ден на по-големия си брат, след което добави и купуване на подарък в списъка със задачи.

Трябваше да даде и още някой и друг урок по фехтовка на Айона. Справяше се добре, каза си Мийра, но след като Кеван отново се бе надигнал, щеше да е най-разумно да се върнат към редовните тренировки.

— Скрий това нещо и престани да работиш. — Конър остави халбите на масата. — Работният ден свърши.

— Проверях какво ме чака в утрешния.

— Там ти е грешката, скъпа Мийра, че все гледаш напред, към следващата задача.

— А ти винаги гледаш напред, към следващото развлечение.

Той вдигна чаша и се усмихна.

— Животът е развлечение, ако го живееш правилно. — Кимна с глава, щом забеляза Бойл и Айона. — Семейството е тук.

Мийра се озърна и прибра телефона.

[1] Вид едър бозайник от семейство Еленови, лос. — Б.р. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Добре свършена работа, халба бира и приятели, с които да я изпие. Според Конър един мъж нямаше за какво друго да си мечтае. Ако изключим топла храна и благосклонна жена.

Макар да знаеше, че хубавичката блондинка — казваше се Алис — която му хвърляше погледи от време на време, би била достатъчно благосклонна, той се задоволи с бирата и приятелите.

— Мисля си — подхвана той, — сега, когато и Фин е с нас, че може да обсъдим комбинирането на разходките със соколи и коне, както направихме двамата с Мийра за янките, и да го предлагаме като редовна услуга.

Бойл се намръщи.

— Ще ни е нужен опитен соколар като водач на конете, а ние разполагаме само с Мийра.

— И аз мога да го правя — възрази Айона.

— Излизала си със соколи само няколко пъти — изтъкна Бойл. — И никога сама.

— Много ми хареса. А ти каза, че ми се удава и имам талант — напомни тя на Конър.

— Справяш се страхотно, но ще трябва да пробваш няколко пъти върху кон. И дори на колело, както правим понякога за тренировки на соколите през зимата.

— Ще се упражнявам.

— Трябва да се упражняваш повече с меч в ръка — подсети я Мийра.

— Ти винаги ме побеждаваш.

— Така си е. — Мийра се усмихна, загледана в бирата си. — Абсолютно вярно.

— Нашето момиче се учи много бързо — отбеляза Фин. — А идеята е доста интересна.

— Ако нагласим нещата... — Бойл отпи от халбата си и се замисли. — Клиентите, които искат комбинираната разходка, ще

трябва да имат поне малко опит в ездата. Последното, което бихме искали, е някой новак да се паникьоса, когато соколът кацне върху ръката му, и да уплаши коня.

— Съгласен съм.

— Конете няма да се уплашат, ако аз им кажа да не го правят. — Айона наклони глава и се усмихна. — Ето я и Брана.

Беше се постарала за прическата, разбира се, и носеше червен шал върху сако в дръзко тъмносиньо. Ботушите с равни подметки означаваха, че е дошла пеша.

Докосна леко рамото на Мийра с ръка, после се настани на мястото до нея.

— Какъв е поводът?

— Двамата с Мийра си поделихме много приличен бакшиш от един американец днес.

— Чудесно. Значи, ще купиш халба бира на сестра си, нали? Няма да откажа една светла.

— Мой ред е. — Мийра стана от стола си.

— Притеснява се за майка си — каза Конър, когато тя не можеше да чуе. — Развлечение в бара с приятели ще ѝ се отрази добре. Ще хапнем, ще пийнем и ще я ободрим. И аз бих хапнал риба с картопки.

— За чий стомах мислиш сега? — попита Брана.

— За моя стомах и за нейното настроение. — Той вдигна чаша. — За добрата компания.

Компанията наистина беше добра. Беше си мислила да пийне една бира, да поостане за малко и после да се прибере, за да сложи прането и да обере каквото е останало в шкафа за хапване набързо. А сега вече бе на втората бира и хапваше пай с пилешко.

Щеше да остави пикапа си, където си беше, при Брана, и да се прибере пеша от бара. Да хвърли няколко неща в пералнята, да направи списък за пазаруване — за нея и за майка ѝ. Да си легне рано и ако успее да стане достатъчно рано, би могла да сложи и останалите неща в пералнята и да приключи с това.

Пазаруването оставаше за обедната почивка. След работа щеше да мине през майка си — бог да ѝ е на помощ — да изпълни дълга си. Да посее още малко семенца относно гостуването ѝ при Морийн.

Конър я смушка в ребрата.

— Прекалено много мислиш. Опитай се да живееш за мига. Ще останеш смаяна.

— Пай с пиле в бара е нещо смайващо?

— Хубав е, нали?

Тя хапна още един залък.

— Хубав е. А какво ще правиш с Алис?

— Хм?

— Алис Кийнън, която ти праща сигнали за бушуващи страсти от другия край на бара като някой регулировчик. — Тя размаха ръце, за да покаже.

— Красиво личице, определено. Но не е за мен.

Мийра си придаде слисан вид и се обърна към останалите на масата.

— Чухте ли това? Конър О'Дуайър да каже, че едно красиво лице не е за него.

— Значи иска пръстен на ръката си, нали? — попита Фин, развеселен.

— Така е, а това е повече, отколкото мога да ѝ дам, затова няма да си играя с нея. Но е хубава.

Наведе се към Мийра.

— Ако сега се сгушиш в мен и ме целунеш, тя ще си помисли, че съм зает, и ще престане да страда по мен.

— Ще се наложи да продължи да страда, както правят и много други глупави девойки. — Тя гребна още от пая. — Устата ми в момента е заета.

— Веднъж вече я допря до моята.

— Така ли? — Айона бутна настрани чинията си и се приведе напред. — Разправяй всичко.

— Бях само на дванайсет.

— Почти на тринайсет.

— Почти на тринайсет си е дванайсет. — Престори се, че го бодва с вилицата. — И бях любопитна.

— Беше хубаво.

— Откъде да знам? — възрази Мийра. — Беше ми за първи път.

— О. — Айона въздъхна замечтано. — Никой не забравя първия си път.

— За него не беше.

Конър се засмя и дръпна шеговито плитката ѝ.

— Не, не беше, но не съм забравил, нали?

— Аз бях на единайсет. Преждевременно развито дете — похвали се Айона. — Казваше се Джеси Латимър. Беше сладък. Реших, че ще се оженим някой ден, ще живеем във ферма и по цял ден ще яздя коне.

— И какво стана с този Джеси Латимър? — поиска да разбере Бойл.

— Целуна друга, разби ми сърцето. После семейството му се премести в Тусон или Толедо. Нещо с Т. А сега ще се омъжа за ирландец. — Наведе се към него и го целуна. — И ще яздя коне по цял ден.

Очите на Бойл блестяха, когато пръстите им се сплетоха над масата.

— С кого беше твоят първи път, Брана?

В мига, в който изрече думите, искрата в очите ѝ се смени със съжаление. Знаеше. Естествено, че знаеше, още преди Брана да хвърли кратък поглед към Фин.

— И аз бях на дванайсет. Нямаше как да оставя най-добрата си приятелка да ме мине, нали? И също като Конър за Мийра Фин беше наблизно.

— Естествено — съгласи се весело Конър, — понеже се стараеше да те следва по петите от сутрин до вечер.

— Не съвсем, защото това не беше първата му целувка.

— Упражнявах се малко. — Фин се облегна назад в стола си с бирата. — Тъй като исках твоята първа целувка да е запомняща се. Беше в сенките на гората — тихо продължи той, — в един тих летен ден. Въздухът ухаеше на дъжд и на река. И на теб.

Тя не погледна повече към него, нито той към нея.

— И тогава блесна светкавица и прониза земята. — Тя си спомняше. Отлично си спомняше това. — Въздухът се разтресе от блясък и от гърма, който последва. Трябваше да го очакваме.

— Бяхме деца.

— Не за дълго.

— Натъжих ви — тихо се обади Айона. — Съжалявам.

— Не съм тъжна. — Брана поклати глава. — Изпитвам само лека носталгия по невинността, която изчезва по-бързо и от снежинка под слънчевите лъчи. Сега не можем да сме наивни, как бихме могли след всичко, което се случи. И което ни предстои. Затова... да сипем малко уиски в чая си и да се насладим на мига — както обича да казва брат ми. Ще посвирим и попеем, какво ще кажеш, Мийра? Една-две песни тази нощ, защото само боговете знаят какво ще ни донесе утрешният ден.

— Аз ще взема цигулката от бара. — Конър стана, погали сестра си по косата на минаване. И без да каже нищо, ѝ даде утехата, от която се нуждаеше.

Мийра остана по-дълго, отколкото бе планирала, доста след времето, в което можеше да се мисли за пране или съставяне на списъци за пазаруване. Макар да се опита да го разубеди, Конър настоя да я изпрати до къщи.

— Глупаво е, както знаеш. Живея на пет минути оттук.

— Значи няма да ми отнеме много време. Беше много мило, че остана до късно заради Брана.

— Тя би направила същото за мен. А така и моето настроение се оправи, макар че прането ми остана.

Вървяха по тихата уличка, нагоре по хълма. Баровете още бяха оживени, но магазините отдавна бяха затворили кепенци и нито една кола не мина край тях.

Беше излязъл ветрец и раздвижваше въздуха. Тя долови уханието на хелиотроп от сандъчетата на прозорците и зърна искрящите звезди през рехавите облаци.

— Мислил ли си някога да заминеш някъде? — попита тя. — Да живееш на друго място? Ако не се налагаше да изпълниш дълга си тук?

— Не, не съм. За мен това е мястото. Само това съм искал. Ами ти?

— Не. Имам приятелки, които заминаха за Дъблин, за Голуей, Корк, дори за Америка. Понякога съм си мислила, че и аз мога да го направя. Да изпращам пари на майка ми и да замина някъде на приключение. Но никога не съм го искала толкова, колкото съм искала да остана.

— Битката с магьосник на хиляда години, служещ на злото, би била достатъчно приключение за повечето хора.

— Но не може да се сравнява с улица „Графтън“ и магазините там, нали? — Тя се засмя заедно с него, докато завиваха на ъгъла към апартамента ѝ. — Дълбоко в себе си явно никога не съм вярвала, че може да стане. Онова, което се случи по време на слънцестоенето на онази горска поляна. А после то се случи толкова ужасяващо, внезапно и страховито, че нямаше време за мислене.

— Беше великолепна.

Тя отново се засмя, поклати глава.

— Не мога да си спомня точно какво съм направила. Имаше светлина и огън, и вятър. Косата ти хвърчеше във всички посоки. Толкова много светлина. Около теб, вътре в теб. Никога не съм те виждала такъв. Магията ти беше като слънце, направо ослепителна.

— Всички бяхме там. Нямаше да го победим, ако не бяхме заедно.

— Знам го. Почувствах го. — За миг просто остана загледана в нощта към селото, което бе неин дом от самото ѝ раждане. — Но той все още е жив.

— Няма да победи. — Той я изпрати по стъпалата към вратата на къщата.

— Не можеш да си сигурен, Конър.

— Трябва да го вярвам. Ако оставим мрака да победи, тогава какви сме? За какво е всичко, ако оставим мрака да спечели? Затова няма да го позволим.

Тя остана за миг на мястото си, редом с огромна саксия, преливаща от червени и морави петунии.

— Ще ми се да беше се прибрал с колата на Фин.

— Трябва да повървя, за да изразходя калориите от рибата и картофите — както и бирата.

— Бъди внимателен, Конър. Не можем да победим без теб. А и освен това съм свикнала с теб.

— Тогава ще внимавам. — Протегна ръка, сякаш се поколеба, после дръпна плитката ѝ, както му бе обичай. — И ти също. Лека нощ, Мийра.

— Лека нощ.

Изчака, докато тя се прибере, докато затвори и заключи вратата.

За малко не я бе целунал, осъзна той, и не бе напълно сигурен, че целувката щеше да е... братска. Май трябваше да пропусне уискито в чая си, реши той, след като така замъглява преценката му.

Тя му беше приятелка, най-добрата, която би могъл да има. Не би направил нищо, с което да застраши отношенията им.

Но сега се чувстваше напрегнат и незадоволен. Може би все пак трябваше да даде шанс на Алис.

С всичко, което се случваше напоследък, и предвид огромния залог, не можеше да остави Брана сама през нощта — дори и ако Айона останеше да преспи в къщата. А и не му беше удобно да води жени вкъщи, особено предвид обстоятелствата.

Общо взето, мислеше си той, докато излизаше пеша от селото по виещия се път, беше доста неприятно. И още една причина да изпрати Кеван с писък в ада.

Харесваше жените. Обичаше да си говори с тях, да флиртува. Харесваше му да танцува, да се разходи, да се посмее с жена. А и, господи, обичаше да си ляга с тях.

Харесваше тяхната мекота и топлина, уханието и въздишките им.

Но подобни удоволствия сега бяха временно прекратени, което бе крайно неприятно.

За колко ли дълго още, чудеше се той, след като Кеван отново бе нанесъл удар?

В мига, в който си го помисли, Конър спря. Остана неподвижен и тих — телом и духом — на тъмния път, който познаваше по-добре и от собствената си длан. И се заслуша с цялото си същество.

Той е там, там е. Не е далеч, не достатъчно далеч — не достатъчно близо, за да го намери, но не и толкова далеч, че да се чувстват в безопасност.

Докосна амулета под пуловера си, почувства формата му, топлината. После разпери ръце и се отвори още повече.

Въздухът шепнеше около него тиха песен, която танцуваше в косата му, целуваше кожата му, докато силата му растеше. И взорът му летеше далеч.

Виждаше дърветата, храстите, чуваше шепота на вятъра в клоните им, туптящите сърчица на нощните създания, които обикаляха там, по-бързия пулс на плячката, която дебнеха. Усети уханието и песента на водата.

И някакво особено петно над нея — като сянка, стаена в сенките. Скрита в тях така, че не можеше да различи формата или тялото.

Реката. Отвъд реката, точно така. Макар пресичането ѝ да причинява болка. Водата, прекосяването на вода те притеснява. Мога да те усетя, просто те усещам като лепкава студена кал. Някой ден ще намеря леговището ти. Някой ден.

Ударът го опари само леко. Нищо повече от кратък изблик на статично електричество. Конър отново се прибра и магията му стихна. И се усмихна.

— Още си слаб. О, ранихме те здраво двамата с момчето. Можем и повече, мръсно, кълна се в кръвта си, ще те нараним много повече, преди да приключим с теб.

Вече не беше толкова напрегнат, толкова незадоволен, докато си подсвиркуваше по пътя към дома.

Дъждът заваля и се задържа така в продължение на дълги дни — неспирен и напоителен. Гостите на замъка Ашфорд — основната част от клиентите им — продължаваха да искат разходка със сокол.

Конър нямаше нищо против дъжда и се дивеше, както винаги, на екипировката, която туристите навличаха. Беше му забавно да ги гледа как обикалят в цветните си гумени ботуши, различни пъстри дъждобрани, огромни шалове и шапки, ръкавици, и всичко това заради малко хладен септемврийски дъждец.

Но колкото и да му беше забавно, все пак наблюдаваше внимателно мъглите, които се вихреха или пълзяха по земята, и не намираще в тях нищо друго, освен влага. Засега.

В една влажна привечер, когато работният ден бе приключил, той седеше на прага на къщата с чаша хубав силен чай и гледаше как Мийра обучава Айона. Мечовете им дрънчаха страховито при сблъсък, макар че Брана ги бе омагьосала да се превърнат в меки макарончета, ако докоснат плът.

Братовчедка му се справяше все по-добре, прецени той, макар да се съмняваше, че някога ще може да се мери със стила и свирепостта на Мийра Куин.

Тази жена все едно бе родена с меч в ръката си, ако се съдеше по начина, по който боравеше с него, или по начина, по който

изглеждаше, стиснала меч — висока и с извивките на истинска богиня, с гъстата си кестенява коса, сплетена на гърба ѝ.

Ботушите ѝ, изтъркани от носене като неговите, стъпиха здраво върху калната земя, а после сякаш затанцуваха, докато отблъскваше Айона в схватката, без да я пожали ни най-малко. А тъмните ѝ очи — дар също като златистия загар на кожата ѝ от циганската кръв в рода ѝ — блестяха яростно, докато блокираше ударите на ученичката си.

Определено би могъл да я гледа как размахва меч цял ден. Макар да потрепна съчувствено, когато тя избута дребничката му братовчедка все по-назад и по-назад в безмилостната си атака.

Брана излезе навън също с голяма чаша чай и приседна до него.

— Става все по-добра.

— Хм? О, Айона, да. Тъкмо си мислех за същото.

Сестра му спокойно отпи от чая си.

— Така ли било?

— Така. По-силна е, отколкото когато дойде при нас, а и тогава не беше някоя слабачка. Но сега е по-силна и по-уверена в себе си. И по-уверена в дарбата си. Отчасти е заради нас, отчасти заради Бойл и това, което прави любовта с тялото и душата, но по-голямата част винаги е била вътре в нея, просто е чакала да разцъфти.

Той потупа Брана по коляното.

— Късметлии сме двамата с теб.

— И аз съм си го мислила.

— Извадили сме късмет с родителите си. Винаги сме знаели, че сме обичани и скъпи за тях. И че онова, което имаме, което сме, е наистина дарба, а не нещо, което трябва да крием и потискаме в себе си. А погледни тях двете, дете сега размахват мечове под дъжда. Нямали са нашия късмет. Айона е имала и има баба си, която е истинско съкровище. Но освен това, за тях семейството им е... ами, прецакано, както обича да казва Мийра.

— Ние сме тяхното семейство.

— Знам това, както и те. Но това е рана, която не може да зарасне напълно, нали, да не получиш цялата любов на онези, които са те създали. Безразличието на родителите на Айона, пълната каша в семейството на Мийра.

— Кое е по-лошо според теб? Това безразличие, което е отвъд възможностите ми да проумея, или пълната каша? Начинът, по който

избяга бащата на Мийра, като взе всички пари, които бяха останали, след като пропиля наследството им? Да оставиш жена си и петте деца сами или изобщо да не те е грижа?

— Мисля, че което и да било от двете, би те съсипало. А виж ги само. Толкова са силни и смели.

Айона се препъна, подхлъзна се. Плъсна по задник в подгизналата трева. Мийра се наведе и ѝ подаде ръка, но тя само тръсна глава и стисна здраво зъби. Претърколи се и скочи на крака. Втурна се и атакува с вдигнат меч.

Сега Конър се ухили, плесна леко крака на сестра си.

— Макар и дребничка, тя е жестока!^[1]

— Понеже е вярно, ще ти простя, че цитираш английския бард, докато съм сложила на огъня ирландско задушено с „Гинес“.

Мислите му веднага бяха погълнати от храната.

— Яхния с „Гинес“, значи?

— Точно така. И питка с квасена сметана и маково семе, каквато много обичаш.

Очите му светнаха, после се присвиха.

— И какво трябва да направя, за да я заслужа?

— В следващия си свободен ден искам да порботиш с мен.

— Разбира се.

— Заклинанието, което бяхме направили на слънцестоеенето...

Бях толкова сигурна, че ще проработи. Но пропуснах нещо, както и Сърха е пропуснала нещо, когато е жертвала себе си и е отровила Кеван преди толкова много време. Всеки от нас оттогава насам е пропускал. Трябва да открием липсващото нещо.

— И ще го направим. Но не можеш да ни изолираш от това, Брана. Не си пропуснала само ти, а всички ние. Фин...

— Знам, че трябва да работя с него. Правила съм го и пак ще го направя.

— Олеква ли ти да знаеш, че и той страда като теб?

— Малко. — За миг тя облегна глава на рамото му. — Дребнаво е от моя страна.

— Човешко е. Вещицата е човек като всички останали, както винаги ни казваше татко.

— Така е.

Известно време седяха безмълвни един до друг, докато мечовете звънтяха наблизно.

— Кеван оздравява, нали? — Каза го тихо, само на него. — Събира сили за следващия път. Усещам... нещо във въздуха.

— И аз го усещам. — Конър се взираше също като нея в дълбоките зелени сенки на гората. — Понеже е от неговата кръв, Фин сигурно усеща повече. Има ли достатъчно яхния за цялата тайфа?

Тя въздъхна и той отгатна, че тя вече се е сетила за това.

— Предполагам, че има. Покани ги — каза тя и се надигна, — а аз ще се погрижа да има.

Той улови ръката ѝ, целуна я.

— Имам най-човечната сестра. И най-смелата.

— Мисълта за яхния с „Гинес“ те прави сантиментален. — Но стисна ръката му леко, преди да влезе.

Не беше заради яхнията, макар бог да му е свидетел, че и тя си струваше. Но той се тревожеше за нея повече, отколкото тя предполагаше.

Точно тогава Айона подскочи наляво, извъртя се, нападна вдясно и този път Мийра залитна, подхлъзна се и плъосна на мократа трева.

Айона веднага извика радостно, заподскача в кръг наоколо с високо вдигнат меч.

— Браво, братовчедке! — подвикна Конър, докато Мийра се смееше весело и гърлено.

Айона направи церемониален поклон, после с писък се изправи светкавично, когато Мийра я шляпна с плоската страна на меча си по дупето.

— Браво — похвали я Мийра. — Но можеш да ти разпоря корема, докато танцуваше победния си танц. Другия път гледай да ме довършиш.

— Ясно, но ми се иска да го направя поне още веднъж. — Тя викна отново и подскочи. — Така вече е добре. Ще прибера мечовете и ще ида да се похваля на Брана.

— Става.

Айона грабна мечовете, размаха и двата високо над главата си, направи нов поклон пред Конър, после се втурна вътре.

— Добре си я обучила — отбеляза Конър, след като стана и отиде до Мийра, за да ѝ предложи каквото бе останало от чая му.

— Браво на мен.

— Нарочно ли я остави да те повали?

— Не, макар че си го мислех, за да повдигна малко самочувствието ѝ. Оказа се, че не е нужно. Винаги е била много пъргава, но сега се учи да хитрува.

Тя потърка задника си.

— И вече съм мокра там, където досега не бях.

— Мога да се погрижа за това. — Той се приближи още малко, пресегна се зад нея. Ръцете му бавно се доближиха до дъното на мокрия ѝ панталон.

Топлината се разстла нагоре, проникна навътре, а ръцете му се задържаха там. Нещо в очите ѝ, помисли си той, имаше нещо в тези тъмни, екзотични очи. Сепна се точно в момента, в който щеше да я прегърне, и тя отстъпи назад.

— Благодаря. — Довърши чая му. — Както и за това, макар да бих пийнала от онова вино, което Брана толкова обича.

— Тогава влез и пийни чаша вино. Ще се обадя на другите да дойдат. Има яхния с „Гинес“ и прясно опечена питка.

— Трябва да вървя. — Тя направи крачка назад, хвърли поглед към камиона си. — Направо живея тук напоследък.

— Тя има нужда от своя кръг, Мийра. Ще ми направиш услуга, ако останеш.

Тя надникна през рамо, сякаш усетила нещо да се промъква отзад.

— Приближава ли вече?

— Не мога да кажа с категоричност. Надявам се Фин да каже нещо повече. Затова ела вътре, пийни вино с яхнията и ще бъдем заедно тази вечер.

Всички се отзоваха, както Конър бе сигурен, че ще направят. Кухнята се изпълни с гласове, приятелска топлина, Кател се бе проснала пред малкото огнище, а навсякъде ухаеше на вкусната и богатата яхния, която къкреше на печката.

След като бирата щеше да е в яденето, Конър предпочете да си сипе вино. Пийваше от чашата си и наблюдаваше как влюбеният му приятел се усмихва широко на Айона, докато тя за пореден път разказва за победния си миг.

Кой би предположил, че Бойл Макграт ще се влюби така силно, така всеотдайно? Един толкова мълчалив мъж, който като цяло обръщаше повече внимание на конете си, отколкото на жените. Верен и добър приятел, разбира се, и буен кавгаджия, който се бе научил да контролира гневните си изблици.

Вижте го сега същия Бойл с ожулените кокалчета на пръстите и лудата глава, загледан с обожание в малката вещица, която говореше с конете.

— Изглеждаш доволен и лукав — отбеляза Мийра.

— Радвам се на Бойл, който ми прилича на грамадно кученце, вперило влюбен поглед в Айона.

— Двамата си пасват добре и ще създадат чудесно семейство. Не се случва често.

— Е, хайде сега, как да не е често? — Сърцето го болеше да я слуша да говори така, да знае, че така се чувства. — Светът има нужда от влюбени, които си пасват, иначе как би продължил човешкият род? Да бъдеш сам-самичък цял живот? Доста самотно занимание.

— Да си сам, означава да можеш да си тръгнеш, когато ти се иска, и да не се налага да бъдеш част от двойка, а след това да се окаже, че си напълно сам, когато всичко отиде по дяволите.

— Ти си циник, Мийра.

— И ми е много добре така. — Тя го изгледа изпод вдигнатите високо вежди. — А ти си романтик, Конър.

— И ми е много добре така.

Тя се засмя весело и гръмко, докато слагаше на масата салфетките, които носеше.

— Брана каза, че всеки сам ще си сервира от тенджерата на печката, така че отивай да се наредиш на опашката.

— Така и ще направя.

Най-напред отиде да донесе вино за вечерята, за да си даде време да отвори сетивата си и да провери дали няма нещо нередно във въздуха наблизо, преди да седнат да хапнат и да говорят за заклинания. Светли и тъмни.

Яхнията бе направо вълшебна, но това си беше обичайно за Брана.

— Господи, страхотно е! — Айона си гребна още. — Трябва да се науча да готвя така.

— Много си добра в приготвянето на гарнитурата — похвали я Брана. — А Бойл не е никак лош готвач. Той ще се оправя с храната, а ти ще се биеш с меч.

— Може и така. В крайна сметка именно аз повалих Мийра на земята.

— Никога ли няма да ѝ омръзне да го повтаря? — зачуди се Мийра. — Явно сега ще трябва да я поваля на свой ред поне десетина пъти, за да помръкне малко блясъкът на победата в погледа ѝ.

— И това няма да свърши работа. — Айона се усмихна, после се облегна назад. — Не си го направила нарочно, нали?

— Не, не съм, но ми се щеше да беше така, за да може сега всички да те съжаляваме.

— Значи ще вдигнем тост. — Фин вдигна чаша. — За теб, малка сестричке, воин, с когото трябва да се внимава. И за теб, тъмна красавице — обърна се той към Мийра, — която си я направила такъв воин.

— Добре казано — тихо се обади Брана и пийна от виното.

— Понякога е лесно да се каже истината. А понякога — не.

— Лесно или не, истината ни е нужна.

— Тогава ще ти кажа каквото знам, макар да не е много. Ранили сте го дълбоко — обърна се той към Конър. — Ти и момчето, Иймън. Но той оздравява. И вие тримата, както и аз, го усещате.

— Събира сили — обади се Конър.

— Така е. Черпи сили от мрака и тъмата около него, вътре в него. Не знам как, иначе бихме могли да намерим начин да спрем това и него.

— Червеният камък. Източникът на силата.

Фин кимна на Айона.

— Да, но как го е получил? Как е бил овладян, как може да бъде отнет и унищожен? Каква цена е платил за него? Единствено той знае отговорите, а аз не мога да проникна отвъд, за да ги открия, да намеря него самия.

— Отвъд реката. Не мога да кажа колко далеч — добави Конър, — но не е на нашия бряг, засега.

— Ще остане там, докато отново е изпълнен със сила. Ако можехме да го нападнем, преди да се е възстановил след схватката с

теб и момчето, бихме могли да го довършим. Знам го. Но го търсих, а не можах да намеря леговището му.

— Сам? — Гневът пламтеше в гласа на Брана. — Търсил си го сам?

— Това е удар за всички останали, Фин. — Гласът на Бойл бе тих, но гневът кипеше под повърхността. — Не е редно.

— Последвах кръвта си, както никой от вас не може.

— Ние сме един кръг. — В гласа и по лицето на Айона нямаше гняв, а разочарование, което раняваше дори по-жестоко. — Едно семейство.

За миг благодарността, съжалението, копнежът в гърдите на Фин се надигнаха толкова мощно, че Конър не можа да блокира всичко в съзнанието си. Долови само частица, но и тя бе достатъчна, за да го накара да заговори.

— Точно така е — нищо няма да го промени. Да действаш сам, не е правилно и все пак и аз съм си го мислил. Както и ти — обърна се той към Бойл. — Както и всеки от нас в един или друг момент. Фин носи белега, а не е направил нищо, за да го заслужи. Кой от нас може да каже напълно честно, че ако беше на неговото място, нямаше да направи същото?

— Аз щях да го направя. Конър е прав — съгласи се Мийра. — Всички щяхме да го направим.

— Добре, но... — Айона се пресегна към Фин. — Повече не го прави.

— Ще взема теб и мечата ти за защита, но няма смисъл. Намерил е начин да се прикрива от мен и аз тепърва трябва да измисля как да проникна през преградата.

— Ще работим заедно и по-усилено. — Брана отново вдигна чашата си. — Всички ние също се нуждаехме от малко време след слънцестоенето, но не сме се крили в мрака да ближем раните си. Ще работим повече заедно и по отделно и ще открием какво сме пропуснали.

— Трябва да се срещаме както сега по-често, отколкото го правехме напоследък. — Бойл огледа другите край масата, после гребна още яхния. — Не е задължително да е тук, макар Брана да е много по-добра от мен в готвенето. Но можем да се събираме и у Фин.

— Нямам нищо против готвенето — побърза да каже Брана. — Обичам да готвя. А и съм тук или в работилницата през повечето време, така че е лесно.

— По-лесно ще е, ако е планирано и ако всички помагаме — реши Айона и също като Бойл огледа останалите сътрапезници. — Е, кога отново ще се сберем ний шестима?

— Сега пък преразказвате английския бард. — Брана вдигна очи към тавана. — Всяка седмица. Поне веднъж седмично засега. Почесто, ако сметнем за нужно. Конър ще работи с мен през свободните си дни, както и ти, Айона.

— Разбира се. В почивните дни, вечер, когато е нужно.

Последвалата пауза бе съвсем леко неловка.

— И ти, Фин. — Брана разчупи надве парчето питка, което едва бе докоснала, отхапа залък. — Когато можеш.

— Ще гледам да си освободя графика, когато се налага.

— И всичко това, всичките ни усилия ще бъдат достатъчни — отсече Конър и се зае отново с яхнията си.

[1] Цитат от „Сън в лятна нощ“ от Уилям Шекспир. — Б.р. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Сънуваше момчето и седеше заедно с него под потрепващата светлина на лагерен огън, ограден с големи сиви камъни. Луната беше пълна и грееше като огромна бяла топка сред море от звезди. Усети мирис на пушек и на пръст, и на кон. Не беше Аластар — онзи от миналото или днешният — а възрастна здрава кобила, която стоеше отпуснато и дремеше.

На един клон, високо над коня, стоеше на пост соколът.

Чуваше нощта и шепота ѝ във вятъра.

Момчето седеше с вдигнати до тялото колене, облегнало брадичка върху тях.

— Спях — каза то.

— И аз. Това твоето време ли е, или моето?

— Не знам. Но това е домът ми. Твоят също ли?

Конър погледна към руините на колибата, към камъка над гроба на Сърха.

— Нашият дом е, както е бил неин. Какво виждаш там?

Иймън погледна към руините.

— Колибата ни, както я оставихме в онази сутрин, когато мама ни отпрати.

— Както я оставихте?

— Да. Искам да вляза, но вратата не се отваря. Знам, че майка ми не е вътре, а и взехме всичко, което тя ни каза да вземем. Но пак ми се ще да вляза, сякаш ще я видя вътре да ме чака до огнището.

Иймън хвана една дълга пръчка и побутна огъня, както правят всички момчета.

— Ти какво виждаш?

Щеше да натъжи момчето, ако му кажеше, че вижда само обрасли руини. И надгробен камък.

— Явно ти си в твоето време, а аз — в моето. И все пак... — Пресегна се и докосна рамото на Иймън. — Усещаш ръката ми.

— Да. Значи сънуваме, но не е просто сън.

— Силата владее това място. Тази на майка ти и опасявам се, на Кеван също. Ранихме го дълбоко двамата с теб, затова той няма никаква власт тук тази нощ. Колко време е минало за теб, откакто се срещнахме?

— Три седмици и още пет дни. А за теб?

— По-малко. Значи времето не тече еднакво. Добре ли си, Иймън? Ти и сестрите ти?

— Отидохме в Клеър, направихме си колиба в гората. — Очите му заблестяха, когато отново погледна към дома си. — Използвахме магия. Както и мускулите си, но решихме, че ако използваме заклинания, ще бъде по-сигурно. А и по-сухо — добави той с лека усмивка. — Брана използва силите си на лечител, докато пътувахме, както и след като се установихме. Имаме кокошка, която ни дава яйца, което е хубаво, а и можем да ловуваме — без Тийгън, която не може да запрати стрела в живо същество. Боли я сърцето да опита дори, но се грижи за конете и кокошката. Разменяме разни неща — труда си и лечителските умения на Брана, както и отвари за картофи и ряпа, зърно и такива неща. Ще засадим и наша реколта, когато можем. Знам как да садя и да се грижа за посевите.

— Идвай при мен, ако можеш, когато имате нужда. Може би ще мога да ви дам храна или завивки, каквото ви е нужно.

Поне някаква утеха, мислеше си Конър, за едно тъжно момче толкова далеч от дома.

— Благодаря ти, но сме добре, а и имаме парите, които Ейлиш и Бардан ни дадоха. Но...

— Какво? Само кажи.

— Може ли да ми дадеш нещо твое? Нещо дребно, което да взема с мен? Ще направим размяна. — Иймън му подаде камък, заоблен чисто бял камък с формата на яйце лежеше в дланта му. — Просто един камък, който намерих, но е много красив.

— Така е. Не знам какво имам. — И тогава се сети, пресегна се и свали от шията си кожената каишка с кристал на нея.

— Това е синьо тигрово око, но го наричат също и ястребово око или соколово око. Даде ми го баща ми.

— Не мога да го взема.

— Можеш. Той е твой потомък, както съм и аз. Ще се радва да го имаш. — За да реши спора, той просто го сложи на врата на Иймън. —

Размяната е добра.

Момчето опипа кристала, разгледа го на светлината на огъня.

— Ще го покажа на сестрите си. Тя бяха много учудени и любопитни, когато им разказах за срещата с теб и как пропъдихме Кеван. А и леко ми завидяха. Искат да се срещнат с теб.

— И аз с тях. Може и това да стане някой ден. Усещаш ли го?

— Не и след онзи ден. Сега не може да ни стигне, така казва Брана. Не може да премине отвъд границите си, затова не може да ни намери в Клеър. Ще се върнем обратно, когато пораснем, когато сме по-силни. Отново ще си идем у дома.

— Сигурен съм, но ще бъдете в безопасност, където сте сега, докато му дойде времето.

— Ти усещаш ли го?

— Да, но не тази вечер. Не и тук. Трябва да си починеш — каза той, когато забеляза клепачите на Иймън да потрепват.

— Ще останеш ли?

— Толкова, колкото мога.

Иймън се сви на кълбо, уви се с късото си наметало.

— Има музика. Чуваш ли я? Чуваш ли мелодията?

— Да, чувам я. — Свиреше Брана. Мелодия за раненото сърце.

— Хубава е — промърмори Иймън, докато се унасяше. — Тъжна и красива. Кой свири?

— Любовта.

Остави момчето да заспи и остана загледан в огъня, докато не се събуди в собственото си легло, където слънцето надничаше през прозореца.

Когато отвори стиснатия си юмрук, видя гладкия бял камък да лежи в дланта му.

Показа го на Брана, когато тя слезе в кухнята за сутрешното си кафе. Сънливостта мигновено изчезна от погледа ѝ.

— Върнал се е с теб.

— И двамата бяхме там абсолютно реално, както двамата с теб сега, но и всеки в собственото си време. Дадох му ястребовото око, което татко ми даде — помниш ли го?

— Разбира се. Носеше го непрекъснато като момче. Окачено е на рамката на огледалото в стаята ти.

— Вече не. Не го носех, както и нищо друго, когато си легнах снощи. Но в съня бях облечен и кристалът беше на шията ми. Сега е на Иймън.

— Всеки в своето време. — Тя отиде до вратата, за да отвори на Кател, която се връщаше от сутрешната си разходка. — Седели сте един до друг, говорили сте. Онова, което ти е дал, е дошло тук през съня ти. Трябва да разберем как можем да използваме това.

Тя отвори хладилника и докато вадеше оттам масло, яйца и бекон, Конър осъзна, че историята му, загадката и стремежът ѝ да разнищи всичко до последното парченце щяха да му осигурят закуска.

— Чухме те да свириш.

— Какво?

— На полянката. Чухме те. Той беше толкова сънен, че едва си държеше очите отворени. И музиката долетя, твоята музика достигна до нас. Заспа, докато те слушаше. Свирила ли си снощи?

— Да. Събудих се неспокойна и посвирих малко.

— Чухме те. Долетя чак до нас от твоята стая.

Долови беглото трепване по лицето ѝ, докато слагаше бекона в горещия тиган.

— Значи не си била в стаята си. А къде?

— Нуждаех се от малко въздух. Просто трябваше да усетя нощта. Излязох само до полето зад къщата. Усещах, че не мога да дишам без въздуха и музиката.

— Ще ми се да намериш начин да оправиш нещата с Фин.

— Конър, недей. Моля те.

— Обичам ви и двамата. Само това ще кажа засега. — Закрачи из кухнята, докато потриваше облото камъче. — Полето е прекалено далеч от полянката в гората, за да стигне мелодията дотам по обичайния начин.

Обикаляше из кухнята, докато сестра му режеше от содената питка, докато бъркаше яйцата в тигана.

— Свързани сме заедно. Ние тримата, онези трима. Той чу музиката ти. Аз вече два пъти говоря с него. Айона е видяла Тийгън.

— А аз нито съм чувала, нито виждала някого от тях.

Конър спря да вземе кафето си.

— Иймън спомена, че и неговите сестри му завиждат.

— Не завиждам. Добре де, малко, признавам си. По-скоро съм разочарована и може би малко обидена.

— Той отнесе музиката ти в сънищата си и се усмихваше насън, макар преди това да беше тъжен.

— Значи ще приема това засега. — Тя сложи в чиния бекона, яйцата, които бе опържила. Подаде му ги.

— Ти няма ли да хапнеш?

— Само кафе и препечена филийка.

— Ами благодаря за закуската тогава.

— Можеш да си платиш, като ми направиш услуга. — Извади препечените филийки от тостера и остави едната в неговата чиния, а другата прехвърли в по-малка чинийка. — Носи камъка, който ти е дал!

— Този ли? — Вече го бе прибрал в джоба си и сега го измъкна оттам.

— Носи го с теб, Конър, както носиш амулета си! В него има сила.

Тя взе филийката си и кафето и изчака той да седне на масата до нея.

— Не знам, не съм сигурна дали е предположение, интуиция или истина, но в него има сила. Добра магия, заради мястото, откъдето идва, времето, от което е, и човека, който ти го е дал.

— Добре. Надявам се ястребовото око да послужи по същия начин на Иймън и сестрите му.

Работата му не беше само разходки с ентузиазирани туристи или обиколки с училищни групи. Съществена част от живота на школата бе обучението и грижата за птиците. Почистване на хранилките, чиста вода за поилките, проверки на теглото и разнообразна диета, стабилни заграждения, където птиците да могат да се подслонят, но и да усещат въздуха, да го помиришат. Конър се гордееше със здравето, поведението и надеждността на своите птици — както на тези, за които се грижеше от излюпването им, така и на онези, които идваха при него да намерят подслон.

Нямаше нищо против да чисти птичия тор, нито му се свидеше времето, което отделяше да подсуши перата на мокро птиче, нито

часовете на тренировки.

Най-тежкото в работата му беше — и винаги щеше да остане — да продаде някоя птица, която е обучавал, на друг соколар.

Както беше уговорката, срещна клиента на едно поле на десетина километра от школата. Фермерът, когото познаваше добре, му позволяваше да води тук младите соколи, които обучаваше, за да ловуват на открито.

Повика красивата женска Сали и я завърза за ръкавицата си, за да я разходи наоколо и да поговори с нея.

— Виж, Фин е срещнал една дама, която иска да те вземе, и даже лично е видял новия ти дом, ако двете си допаднете. Клиентката идва чак от Клеър. Където, по думите на Фин, има хубава къща и чудесен птичарник. Тя също е преминала обучение, както и ти. Ще бъдеш първият ѝ сокол.

Сали го гледаше със златистите си очи и стоеше наперено на китката му.

Той видя лъскавото БМВ да завива по пътя и да спира зад пикапа му.

— Ето я и нея. Искам да бъдеш любезна и да направиш добро впечатление.

Самият той си наложи любезно изражение на лицето, макар веждите му да се повдигнаха за миг, когато от колата излезе стройна блондинка с лице на филмова звезда.

— Вие ли сте госпожа Стенли?

— Меган Стенли. Конър О'Дуайър?

Втората изненада бе американският акцент в говора ѝ. Фин и това не беше споменал.

— Радваме се да ви видим.

Сали, както я бе помолил, се държеше възпитано, просто си стоеше тихо и наблюдаваше.

— Не знаех, че сте американка.

— Признавам си. — Тя се усмихна и докато се приближаваше към Конър, си спечели няколко точки, като най-напред огледа сокола. — Макар да живея в Ирландия вече пет години и да възнамерявам да остана тук. Много е красива.

— Наистина.

— Фин ми каза, че сам сте я отгледали и обучили.

— Родена е в школата през пролетта. Много е умна, гарантирам го. Свикна с хората за нула време. Направо скочи на ръкавицата ми и ме погледна, сякаш казваше: „Е, ами сега?“. Нося досието ѝ с мен — здравен картон, тегло, хранене, обучение. Занимавали ли сте се със соколи в Америка?

— Не. Със съпруга ми се преместихме в Клеър — съвсем близо до Енис — и един от съседите има два Мишелова на Харис. Аз съм фотограф и започнах да ги снимам, запалих се много. После той ме обучи, помогна ми да направя подходящия птичарник, загражденията, да купя всичко необходимо. Неговото правило гласи, че не бива изобщо и да помислям за вземане на сокол, докато не съм прекарала поне година в подготовка.

— Така е най-добре за всички.

— Отне ми цели две години, понеже имаше период на изчакване, в който съпругът ми се върна в Щатите и се разведохме.

— Това е... сигурно е тежко.

— Не колкото можеше да се очаква. Намерих своето място в Клеър и нова страст в заниманията със соколи. Направих солидно проучване, преди да се свържа с Финбар Бърк. Школата ви има страхотна репутация.

— Фин ми е шеф, но...

— Той каза друго. Когато става дума за соколи или ловни птици, трябва да разчитам на очите, ушите и сърцето на Конър О'Дуайър. — Тя отново се усмихна и забележителното ѝ като на актриса лице грейна. — Сигурна съм, че го цитирам точно. Много бих искала да я видя в полет.

— Затова сме тук. Наричам я Сали, но ако двете се харесате взаимно, можете да я наречете както поискате.

— Никакви звънчета, преподаватели?

— Тук не са ѝ нужни, тъй като познава полята — обясни Конър, докато развързваше каишките. — Но в Клеър ще ви трябват.

Мръдна съвсем леко с ръка и Сали литна, разперила криле. Издигна се високо.

В очите на Меган видя точно реакцията, която искаше да види, на която се бе надявал. Възхита, която граничеше с любов.

— Носите си ръкавица, както виждам. Сложете я и я повикайте при себе си.

— Не нося торбичка с примамка.

— Тя няма нужда от примамка. Ако е решила да ви даде шанс, ще дойде.

— Малко съм нервна. — Личеше си по смеха ѝ, докато изваждаше ръкавицата от джоба и я слагаше. — Откога се занимавате с това?

— Цял живот. — Наблюдаваше полета на птицата, изпрати ѝ мислите си. — Ако го искаш, отиди при нея.

Сали описа кръг, спусна се. И кацна леко като перце върху ръкавицата на Меган.

— О, красавица си ти. Фин беше прав. Не искам да се връщам у дома без нея.

И Конър си помисли, че птицата никога повече няма да се върне с него.

— Искате ли да я видите как ловува?

— Да, разбира се.

— Само ѝ покажете, че е позволено. Не говорите ли с птиците, госпожо Стенли?

— Меган, моля, и да, говоря. — Сега усмивката ѝ стана замислена, докато изучаваше Конър. — Това не е нещо, което признавам пред много хора. Добре, Сали — ще си остане Сали — ловувай.

Соколят се издигна и закръжи високо. Конър закричи из полето с Меган, следвайки полета.

— Е, какво ви доведе в Ирландия и по-точно в Клеър? — попита я той.

— Опит да спасим брака си, който се провали. Но мисля, че спасих себе си, и сега съм щастлива. Само двамата с Бруно сме, а вече ще имаме Сали.

— Бруно?

— Кучето ми. Сладък малък уличен пес, който се появи на вратата ми преди около две години. Въшлив, куцащ, полуумрял от глад. Двамата почнахме да се грижим един за друг. Свикнал е със соколи. Изобщо не притеснява тези на съседа ми.

— Кучето е предимство при лов. Не че на нея ѝ е нужно такова. — Докато говореше, Сали се спусна като куршум. При вида на разперените остри нокти Меган леко изпъшка.

— Всеки път ме стряска. Това е в природата им, изпитват нужда да го правят. Господ или природата, или в каквото там вярвате, ги е създал да ловуват и да се хранят. Но винаги ми е малко жал. Трябваше ми време да свикна да ги храня, докато сменят перата си, но вече го преодолях. Винаги ли сте живели в Мейо?

— Да, винаги.

Продължиха с лекия разговор — за времето, за соколите, за бар в Енис, който той добре познаваше — докато Сали се гощаваше с дребния заек, който бе хванала.

— Вече съм почти влюбена в нея. — Меган вдигна ръка и соколът се отзова, като долетя и кацна на нея. — Донякъде се дължи на вълнението и дълго сдържано очакване, но мисля, че го има и взаимното харесване, за което говорехте. Ще ми позволите ли да я взема?

— Имате уговорка с Фин — подхвана Конър.

— Да, така е, но той каза, че ще зависи от вас.

— Тя вече е ваша, Меган. — Погледна от сокола към жената. — Иначе нямаше да дойде при вас, след като се нахрани. Ще я отведете със себе си вкъщи.

— Да, да. Донесла съм всичко необходимо, стискайки палци за късмет. За малко да доведе и Бруно, но реших, че е по-добре да се опознаят, преди да пътуват заедно в кола.

Тя погледна Сали и се засмя.

— Имам си сокол.

— И тя има вас.

— И тя има мен. Мисля, че винаги ще има и вас, затова дали ще имате нещо против, ако ви направя една обща снимка?

— О, добре, щом искате.

— Фотоапаратът ми е в колата. — Тя подаде Сали на Конър, втурна се към колата си. И се върна с един много внушителен „Никон“.

— Бива си го фотоапарата.

— И мен ме бива с него. Можете да отворите уебсайта ми и да се уверите сам. Ще направя няколко, нали става? — продължи тя, докато преценяваше светлината и фона. — Просто се отпуснете — не искам заучена поза. Ще видим един млад ирландски бог и Сали, кралицата на соколите.

Конър се разсмя и тя направи три бързи снимки една след друга.

— Идеално. Само още една, докато гледате към нея.

Той послушно погледна Сали. *Ще бъдеш щастлива с нея* — каза той на птицата. — *Чакала е точно теб.*

— Страхотно. Благодаря. — Остави фотоапарата да виси на врата ѝ. — Ще ви изпратя по имейл най-хубавите, ако искате.

— Разбира се, много бих искал. — Измъкна от задния си джоб една от визитните картички, които в последния момент се бе сетил да пъкне там.

— Ето ви и една от моите. Има и адреса на уебсайта ми. А на гърба написах личния си имейл, когато взех фотоапарата. В случай че имате някакви въпроси или искате да научите още нещо за... Сали.

— Супер. — Пъкна картичката в джоба си.

Малко след това, щом помогна на Меган да настани Сали в специалния кафез за пътуването, Конър седна в своя пикап.

— Супер? Това ли е всичко, което можа да кажеш? — Вдигна очи към небето, докато потегляше. — Какво ти става, О'Дуайър? Жената е прелестна, свободна, умна и запалена по соколите. И ти отвори вратата толкова широко, че повече няма накъде. А ти мина ли през нея? Не. Каза само „супер“ и не направи и крачка.

Дали просто беше разсеян заради отговорността на онова, което предстоеше да направят, и това, че не знаеха кога трябва и може да се направи? Но нали то винаги е било на дневен ред, макар и някъде на заден план? И досега никога не му е пречело на романтичните преживявания.

Толкова ли се бе променило всичко след слънцестоенето? Знаеше, че никога не е изпитвал толкова силен страх, колкото когато бе видял горящите ръце на Бойл и окървавената Айона на земята. Когато бе осъзнал, че животът на всички зависи от всички тях.

Е, както и да е, каза си той, вероятно е най-добре да стои настрана от подобни романтични увлечения още известно време. Нямаше причина да не мине през онази отворена врата на един по-късен етап.

Точно сега трябваше да мине през голямата конюшня, да сподели с Фин как е минала сделката. После го чакаше сестра му, защото, поне на теория, това бе свободният му ден.

Спря пред конюшните, близо до огромната каменна къща, която Фин бе направил за себе си и в която имаше топла вана с размерите на

басейн на задната тераса, както и стая на втория етаж, в която държеше магически оръжия, книги и всичко останало, което може да потрѣбва на вещер — особено когато е решил да унищожи тъмен магьосник от собствената си кръв.

До нея беше гаражът с разположения отгоре апартамент, в който живееше Бойл и където скоро щеше да заживее Айона. И големият обор за конете — някои за разплод, други за работа в школата по езда наблизо.

Някои от конете пасяха в ливадата отвъд оградения терен за скокове и уроци по езда.

С изненада забеляза Мийра да води един от конете.

Скочи от пикапа си да поздрави Бъгс, дружелюбното куче, което живееше в обора, после подвижна на Мийра.

— Надявах се да сваря Фин, но теб не те очаквах.

— Дойдох за Руфъс. Днес Цезар трябваше да излезе на разходка с клиенти, но Айона казва, че има леко навяхване — предният му ляв крак.

— Нищо сериозно, надявам се.

— Тя казва, че не е. — Мийра преметна юздите на Руфъс върху оградата. — Но решихме да му дадем малко почивка и да го държим под око. Фин е някъде наоколо. Мислех, че днес почиваш.

— Така е, но трябваше да се видя с клиент във фермата на Мълиган. Дамата купи Сали — един от соколите от пролетното люпило.

— И затова си начумерен.

— Не съм начумерен.

— Малко — подхвърли Мийра и се наведе да почеше Бъгс. — Трудно е да отгледаш живо същество, да се почувстваш свързан с него, а после да го дадеш на друг. Но не можеш да задържиш всички.

— Знам — макар да му се искаше да е иначе, — а и двете си допаднаха веднага. Сали я хареса от пръв поглед, усетих го.

— Дамата?

— Американка, преместила се е преди няколко години и възнамерява да остане — дори и след като съпругът ѝ, който вече е бивш, се върнал в Америка.

Мийра изви устни в иронична усмивка, веждите ѝ се повдигнаха.

— Хубавица ли е?

— Да. Защо?

— Нищо, просто го долових в тона ти. Наблизо ли живее?

— Не, в Клеър. Още е малко гнуслива по отношение на лова, но има здрава ръка и обича соколите. Реших да кажа на Фин, че сме направили сделката, после отивам да поработя с Брана, както ѝ обещах.

— И аз ще вървя. — Тя хвана пак юздите. — Понеже ще говориш с Брана преди мен, кажи ѝ, че Айона иска да идем до Голуей да огледа за сватбена рокля, и то скоро.

— Има още много месеци.

— Само шест, а и всяка булка иска да намери роклята, преди да се заеме с останалото.

— Дали ще живеят тук, как мислиш?

Мийра спря за миг, преди да яхне коня, и погледна към жилището на Бойл над гаража.

— Че къде другаде? Не ги виждам да се свиват двамата в стаята на Айона в къщата за постоянно.

Конър осъзна, че тя ще му липсва — или по-скоро и двамата, както бе сега. Разговорите на закуска, приказки преди лягане, когато и двамата оставаха в къщата.

— Апартаментът на Бойл е по-голям, но не и достатъчно за деца.

— Малко избързваш, ми се струва — отбеляза Мийра.

— Не и за хора като Бойл и Айона. — Разсеяно погали коня, докато гледаше всичко, което Фин бе построил за себе си и за другите. — Ще искат да си имат своя къща, нали така, не просто две стаи над гаража.

— Не бях се замисляла. Те ще се оправят. — Тя скочи върху гърба на Руфъс. — Засега тя мисли само за булчинска рокля и букет, както си е редно. Ето го и Фин, идва с Аня.

Тя се загледа в красивата бяла кобилка, която Фин извеждаше от обора.

— Скоро и тя ще е булка, когато я съберем с Аластар.

— За нея няма бяла рокля и букет.

— Но ще получи жребца, а за някои от нас това е напълно достатъчно.

Смехът на Конър я последва, докато се отдалечаваше на гърба на коня. Той я видя как сръчка Руфъс и той направи грациозен скок, след

което отиде да се види с Фин.

Приятелят му се наведе да погали Бъгс с усмивка на лице, докато кучето възторжено махаше с опашка и ръмжеше гърлено.

Говореше с кучето, както Конър знаеше, по същия начин, по който той самият говореше със соколите, Айона — с конете, Брана — с кучетата. Магията в кръвта на Фин му даваше възможност да говори с всички.

— Оплаква ли се от нещо? — попита Конър.

— Само се надява, че не съм забравил това. — Фин бръкна в джоба на коженото си яке за кучешка бисквитка. Бъгс седна и го зяпна с благоговение. — Ти си добро момче, а това ти е наградата.

Бъгс я захапа внимателно, преди да изтича бодро и щастливо в обора.

— Не му е нужно много, за да е доволен — отбеляза Конър.

— Обича си живота тук и не би го сменил с друг. Всеки би бил щастлив, ако изпитва същото.

— Ти щастлив ли си, Фин?

— Понякога. Но на мен ми трябва повече от хрупкава бисквитка и легло в обора, за да съм доволен. Но пък и имам повече — добави той и погали шията на Аня.

— Тя определено е най-красивата кобилка, която съм виждал през живота си.

— И отлично го знае. Но скромността в една красавица обикновено е фалшива. Ще се разходим с нея, за да могат двамата с Аластар да се погледат един друг. Е, как ти се стори Меган?

— И тя е красавица, определено. Двете със Сали се харесаха. Тя веднага ми плати.

— Знаех, че ще си допаднат. — Фин кимна и без да погледне чека, който Конър му подаде, го пхна в джоба си. — Ще се върне за още един сокол след месец-два.

Сега Конър се усмихна.

— И аз си помислих същото.

— Ами ти? Ще отскочиш ли до Клеър да ги видиш?

— Мина ми през ума. Мисля, че не, и си го обяснявам само с това, че много неща ми минават през главата в момента. — Конър зарови пръсти в разрошената си от вятъра коса. — Всяка сутрин се будя с мисълта за предстоящото, за него. Преди не беше така.

— Наранихме го, но и той ни рани. За малко да не стигнем до Айона навреме. Никой от нас няма да го забрави. При цялата сила, която бяхме събрали, не беше достатъчно. Той няма да го забрави.

— Следващия път ще имаме повече. Отивам да поработя с Брана.
— Леко сложи ръка върху тази на приятеля си. — Ела с мен.

— Не днес. Няма да ме иска наоколо, след като е очаквала да бъдете само двамата.

— Брана няма да остави чувствата ѝ да попречат на онова, което трябва да бъде сторено.

— Това е самата истина — съгласи се Фин и се метна върху седлото. Остави Аня да потанцува малко. — Трябва да живеем, Конър. Въпреки всичко, заради всичко, покрай и през ставащото. Трябва да живеем живота си по най-добрия начин, който можем.

— Мислиш ли, че ще ни победи?

— Не мисля. Не, няма да ви победи.

Конър решително стисна юздите на Аня и погледна Фин с буреносен пламък в зелените си очи.

— Нас. Ние сме едно, Фин, и винаги ще бъдем.

Фин кимна.

— Той няма да победи. Но преди битката, а тя ще бъде горчива и кървава, трябва да живеем. Може би бих избрал друг живот, ако можех, но смятам да направя най-доброто с този, който имам. Ще дойда в къщата скоро.

Остави Аня да води и тя препусна бясно.

Конър се чувстваше доста объркан и в лошо настроение, когато пристигна вкъщи. Светлината от прозорците на работилницата на Брана се отразяваше в цветните бутилки и бурканчета, в които тя държеше своите лосиони и кремове, серуми и отвари. Колекцията ѝ от хаванчета и чукчета, работните ѝ пособия, свещите и растенията, които бе подредила, бяха точно по местата си.

Кател се бе проснала пред работния ѝ плот като пазач, докато тя седеше, заровила нос в дебелия том, която той знаеше, че е била на Сърха.

Огънят в огнището припукваше, а на печката къкреше нещо.

„Още една красавица“, помисли си той — явно бе обграден от такива — с тъмната ѝ коса, прихваната назад, за да открие лицето, с

навити ръкави на пуловера. Очите ѝ, сиви като пушека от комина, се вдигнаха към него.

— Ето те и теб. Отдавна трябваше да си тук. Половината ден мина.

— Имах да свърша някои неща, както ти казах вече.

Веждите ѝ се вдигнаха.

— Какво те е ядосало толкова?

— В момента — ти.

Не, настроението му съвсем не бе лошо, осъзна той. Вече определено бе отвратително. Отиде решително до кутията на плота до печката. Там винаги имаше бисквити и малко се разведри, като видя, че има от меките и пухкави, които тя овалваше в канела и захар.

— Дойдох, щом можах. Трябваше да се оправя с продажбата на сокола.

— Любимец ли ти беше... Не ми казвай, те всички са ти любимци. Бъди реалист, Конър.

— Реалист съм, по дяволите. Продадох сокола, а купувачката беше красива, свободна и проявяваше интерес. И съм достатъчно реалист, за да знам, че трябва да дойда тук при теб и работата ни, иначе сега щях да правя страхотен секс.

— Ако сексът е толкова адски важен, върви. — Тя присви очи и му отвърна също толкова ядосано. — Предпочитам да работя сама, вместо да ми крачиш наоколо настръхнал и превъзбуден.

— Точно това, че не е толкова адски важен и не е бил още отпреди слънцестоенето, ме тревожи. — Натъпка една бисквита в устата си и размаха друга във въздуха.

— Ще ти направя чай.

— Не искам никакъв проклет чай. Добре, искам. — Отпусна се тежко на един от високите столове до работния ѝ плот и почеса Кател по врата, когато кучето дойде и сложи глава на крака му. — Не е заради секса, нито заради жената или сокола. Заради всичко е. Цялата история. Просто всичко ми се струпа наведнъж и се поддадох на лошото настроение.

— Понякога ми се ще да се покатеря на покрива и да крещя. Да изкрещя на всичко и всички.

Вече по-спокоен, Конър ухапа втората бисквитка.

— Но не го правиш.

— Засега, но може и дотам да стигна. Ще пийнем чай, после ще поработим.

Той кимна.

— Благодаря.

Тя го погали по гърба, докато минаваше край него към печката.

— Ще имаме добри и лоши дни, преди всичко да свърши, но и преди да свърши, трябва да живеем по най-добрия начин.

Конър се загледа в тила ѝ, докато тя слагаше чайника на печката, и реши да не споделя, че Фин е казал съвсем същото.

СЕДМА ГЛАВА

Реши да се отбие в бара. Беше му дошло до гуша от магии, заклинания, от смесване на отвари. Искаше малко светлина, музика, приятелски разговори, които да не се въртят около тъмната и светлата страна или края на всичко познато.

На всичко, което обичаше.

И може би, само може би, ако Алис случайно се окажеше там, щеше да види дали още проявява интерес.

Нима човек не се нуждае от развлечения, когато съдбата на света зависи от равновесието на силите? Както и малко веселие, малко топлина. От чудния, прекрасен звук на женско стенание под него?

И най-вече човек се нуждаеше от свобода, когато трите най-важни жени в живота му са решили да си направят в дома му предсватбено кокошка-парти — не че би използвал тези думи пред тях, ако държеше да си запази кожата цяла.

Но едва излязъл от къщата, осъзна, че не иска да е в бара с много хора или в компанията на Алис. Затова само извади телефона си и написа съобщение на Фин, докато отиваше към пикапа си.

Къщата е пълна с жени, които приказват за сватби. Ако си у дома, идвам при теб.

Едва бе завъртял ключа в стартера, когато получи отговора на Фин.

Идвай, братле.

Конър се засмя горчиво и потегли.

Щеше да му се отрази добре, каза си той, след като цял ден е бил приведен над книги със заклинания със сестра си, сега да прекара малко време в къщата на мъж, в мъжка компания. Сигурно можеха да довлекат и Бойл от апартамента му над гаража, да пийнат няколко бири, може би да поиграят бiliarд в залата за забавления на Фин.

Точното лекарство за него след дълъг и недотам удовлетворяващ ден.

Тръгна по обиколния път, който се виеше през зелената гора в мекия здрач. Видя една лисица, която побърза да се скрие в храстите — размазано червеникаво петно — а жертвата ѝ още потръпваше между зъбите.

Природата бе пълна както с красотата, така и с жестокост, както отлично знаеше.

Но за да оцелее лисицата, полската мишка трябва да загине. Такъв бе редът на нещата. За да оцелеят те, Кеван не можеше да остане. Затова той, който никога не бе тръгвал на бой, ако можеше да се измъкне с приказки, никога не бе наранил съзнателно жива душа, сега би убил без колебание и вина. Би убил, призна си той, с ужасяващо удоволствие.

Но тази вечер нямаше да мисли за Кеван или убийства, или оцеляване. Тази вечер искаше само приятелите си, бира, а може би и малко билиард.

На по-малко от километър разстояние от дома на Фин пикапът сякаш се задави, придърпа и после напълно угасна.

— Мътните го взели.

Имаше гориво, защото бе напълнил резервоара догоре предния ден. А и бе направил основен преглед на камиона — от двигателя до ауспуха — едва миналия месец.

Би трябвало да се движи безпроблемно.

Измърмори под нос, преди да бръкне в жабката за фенерче и да излезе, за да вдигне капака.

Разбираше малко от двигатели — така, както разбираше малко от водопроводни инсталации, дърводелство и строителство, както и от електрически мрежи. Ако соколите не бяха завладели напълно сърцето и мислите му, би могъл да започне собствен бизнес като майстор по всичко.

Но пък уменията му бяха полезни в подобни ситуации.

Освети с фенерчето двигателя, провери кабелите на акумулатора, карбуратора, махна с ръка, за да завърти ключа в стартера, и се загледа в мотора, който се опитваше да завърти с дразнещо и озадачаващо стържене.

Не виждаше абсолютно нищо нередно.

Естествено, би могъл да оправи всичко с едно махване с ръка и да поеме по пътя си към приятелите, бирата и вероятно билиард.

Но беше въпрос на чест.

Затова провери маркуча на помпата за горивото, отново погледна кабелите на акумулатора и не забеляза мъглата, която пълзеше по земята.

— Хм, истинска загадка.

Понечи да разпери ръце над двигателя и да направи един вид сканиране на проблема — като компромис, преди напълно да се предаде.

И тогава усети мръсния примес във въздуха.

Бавно се обърна и забеляза, че е затънал до глезени в мъглата, която стана ледена при помръдването му. Сенките се сгъстиха като тъмна завеса, която закри дърветата, пътя, всичко наоколо. Дори и небето изчезна под нея.

Той се появи като човек, а червеният камък на врата му грееше на фона на гъстата внезапна тъма.

— Сам си, млади Конър.

— Както и ти.

Кеван разпери ръце и само се усмихна.

— Любопитен съм. Нямах нужда от подобна машина, за да се придвижиш от място на място. Трябва само да...

Кеван протегна ръце, вдигна ги нагоре. И се приближи с половин метър, без видимо да помръдне изобщо.

— Ние уважаваме дарбата си достатъчно, за да не я използваме за дребни неща. Имам си крака за ходене или ако имам нужда — камион или кон.

— Но ето те сега сам наред пътя.

— Имам приятели и роднини наблизо. — Макар че когато се опита да се свърже с тях, не успя — не можеше да проникне отвъд гъстата пелена от мъгла. — Какво имаш ти, Кеван?

— Сила. — Изрече думата с алчно благоговение. — Сила отвъд представите ти.

— И дупка отвъд реката, в която се свиращ сам в мрака. Предпочитам топлината на огъня, светлината и халба бира с приятелите и роднините си.

— Ти си най-маловажният от тях. — Съжалението се процеждаше в думите му като мръсен дъжд. — И ти го знаеш, както и те. Ставаш за забавления и за тежка работа. Но си най-слабият от

тримата. Баща ти отлично те е преценил и затова даде амулета си на сестра ти — предпочете едно момиче пред единствения си син.

— Мислиш ли, че това ме прави по-слаб?

— Знам го. Ти какво носиш? Амулетът ти е даден от леля ти като утешение. Дори и братовчедка ти от земите отвъд океана има повече от теб. Ти имаш по-малко сила, по-слаб си, нещо като шут, дори слуга на другите, които наричаш роднини и приятели. Големият ти приятел Финбар предпочита човек без никаква магия за свой партньор в бизнеса, докато ти работиш на заплата при него. Ти си едно нищо и нямаш нищо.

Докато говореше, той се приближи още, а червеният камък на шията му туптеше като пулс.

— По-силен съм, отколкото предполагаш — отвърна Конър.

— Кой си ти, момче?

— Аз съм Конър от рода О'Дуайър. Един от тримата. Тъмен вещер от Мейо. — Конър се взря дълбоко в черните му очи и разбра намеренията му. — Имам огън. — Протегна рязко дясната си ръка и в нея се появи завихрена огнена топка. — Имам и въздух. — Вирна пръст нагоре, завъртя го и сътвори малък въртящ се циклон. — Земя — изрече той, докато почвата под краката му трепереше. — Вода.

Плисна дъжд, достатъчно горещ, че да пращи при допира със земята.

— И сокол.

Ройбиър се спусна с пронизителен вик и кацна леко като перце на рамото на Конър.

— Циркови номера и домашен любимец. — Кеван вдигна ръце високо, разпери широко пръсти. Червеният скъпоценен камък грейна ярко с цвета на кръв.

Светкавица се заби в земята само на сантиметри от ботушите на Конър и се разнесе острата миризма на сярата.

— Бих могъл да те убия само с мисълта си. — Гласът на Кеван отекна над грохота на последвалия гръм.

„Едва ли“, каза си Конър и само наведе леко глава встрани и се усмихна.

— Циркови номера и домашен любимец, а? Аз имам огън, вода, земя и въздух. Изпитай силите ми, ако се осмеляваш. Соколът е мой водач сега и завинаги. Двамата с него, като част от тримата, ще

изпълним своя дълг. Мечът ми е лек, щитът ми е здрав, пътят ми е отдавна начертан. Приемам го с желание.

И тогава нанесе удар с меча, в който се превърна огнената топка, разсичайки въздуха помежду им. Усети изгарянето — светкавичен удар с острие върху левия си бицепс.

Без да му обръща никакво внимание, той пристъпи напред, замахна отново с развяна от вихъра коса, огнен меч разсичащ мрака.

И когато съсече въздуха, Кеван изчезна.

Сенките се вдигнаха, мъглата се отдръпна.

— Както казах — изрече тихо Конър, — тъй да бъде!

Издиша дълбоко, пое си въздух, вкуси нощта — сладка, влажна и зелена. Чу протяжния и търсец вик на сова, както и прошумоляването на животно, което бързаше да се скрие в храсталака.

— Е, добре. — За един миг Ройбиър се сгуши в него и страните им се докоснаха, останаха допрени. — Това беше интересно. Да се обзаложим ли, че пикапът ми ще запали без всякаква засечка? Отивам при Фин, така че можеш да полетиш натам и да погостуваш на неговия Мерлин или да се върнеш у дома. Изборът е твой, братле.

С теб съм. — Конър чу отговора му със сърцето си, както и в мислите си. — *Завинаги с теб.*

Ройбиър се вдигна във въздуха и полетя напред.

Все още разтърсен от отекващата в тялото му сила — тъмна и светла — Конър се качи в колата си. Двигателят запали лесно, измърка и остатъкът от пътя до къщата на Фин мина без проблем.

Влезе направо вътре. В камината пращеше огън, което бе хубаво, но никой от приятелите му не беше излегнат на дивана с бира, която да му предложи.

Понеже се чувстваше като у дома си, Конър мина в задната част на къщата, откъдето дочу гласове.

— Ако искаш домашно приготвена храна... — Това беше Бойл. — Ожени се за някоя, която ще ти готви.

— И защо да го правя, като ти си ми подръка?

— Защото си бях напълно доволен в моя собствен апартамент със сандвич и картопки.

— А аз имам отлично свинско месо в хладилника.

— Защо изобщо си купил свинско месо, като нямаш представа какво да правиш с него?

— Защо да не купя, след като, повтарям, ти си ми подръка?

Макар главата леко да го наболяваше, както когато имаше зъбобол, размяната на реплики между приятелите му накара Конър да се засмее, докато вървеше към тях.

Странно, чувстваше се така, сякаш вече е изпил бирата си. Явно доста бира, след като му се струваше, че се носи над пода, който обаче бе леко килнат встрани.

Пристъпи в кухнята, където светлината му се стори толкова ярка, че се наложи да примигне няколко пъти, а в главата му заблъскаха барабани.

— На мен би ми дошло добре малко свинско.

— Ето, видя ли? — Фин се обърна ухилен, но усмивката му моментално помръкна. — Какво е станало?

— Имахме лек сблъсък. Господи, тук е горещо като в Африка.

Смъкна якето от гърба си, като леко залитна, после се загледа в лявата си ръка.

— Хей, вижте. От ръката ми излиза дим.

Когато политна напред, приятелите му скочиха да го хванат.

— Какво, по дяволите, е това? — попита Бойл. — Той гори.

— Тук е горещо — настоя Конър.

— Не е. Кеван — отсече Фин. — Подушвам го.

— Дай да ти сваля ризата.

— Всички жени ми го казват.

Фин нетърпеливо махна с ръка към Конър и за миг го съблече до кръста.

Конър се вторачи в ръката си, в огромното черно обгорено място, в белещата се и подпухнала кожа. Усещаше се странно дистанциран от всичко, сякаш гледаше към нещо отвъд стъклена преграда.

— Вижте само, какво е това? — каза той и изгуби съзнание.

Фин притисна ръце към изгореното. Въпреки болката, която го прониза, той ги задържа върху мястото. Задържа огъня.

— Каж ми какво да направя? — попита Бойл.

— Донеси му вода. Мога да задържа да не се разпростре, но... Трябва ни Брана.

— Ще ида да я доведа.

— Ще отнеме много време. Донеси му вода.

Фин затвори очи, разтвори съзнанието си и я потърси.

Конър е ранен. Ела. Бързо.

— Водата няма да помогне. — Въпреки това Бойл коленичи. — Нито на него, нито на теб. Изгаря ръцете ти. Знам какво е.

— И знаеш, че може да бъде поправено. — Пот изби по челото на Фин, потече на тънка вадичка по гърба му. — Не съм сигурен колко далеч ще стигне, ако не го задържам.

— Лед? Той изгаря, Фин. Можем да го сложим във вана с лед.

— Обичайните средства няма да помогнат. В работилницата ми. Донеси... Няма нужда — каза той с облекчение, когато в кухнята се появиха внезапно Брана и Айона заедно със слисаната Мийра помежду им.

Брана коленичи до Конър.

— Какво е станало?

— Не знам. Кеван, това е сигурно, но само толкова ми е известно. Трескав е, не е на себе си. Изгореното място под дланите ми е черно, дълбоко, опитва се да се разпростре. Задържам го.

— Дай да видя. Остави на мен.

— Удържам го, Брана. Бих могъл да направя и повече, но не мисля, че мога да го излекувам напълно. Ти можеш. — Стисна зъби, за да блокира болката. — Няма да го оставя дори и заради теб.

— Добре. Добре. Но трябва да го видя, да го усетя и разбера.

Тя затвори очи, събра всичките си сили, сложи ръцете си върху тези на Фин.

Очите ѝ отново се отвориха, изпълнени със сълзи, защото болката под дланите ѝ бе непоносима.

— Погледни ме — прошепна тя на Фин. — Той не може, затова ти ме погледни вместо него. Чувствай заради него. Излекувай се заради него. Погледни ме. — Очите ѝ станаха сиви като езерна вода, тихи, спокойни.

— Айона, сложи ръцете си върху моите, дай ми силата си.

— Всичко, което имам.

— Хладно е, усещаш ли хладния ми допир? — заговори Брана на Фин.

— Да.

— Хладен и чист, изцелителен. Гаси огъня, измива чернилката.

Конър започна да трепери и да стене, а Мийра седна и сгуши главата му в скута си.

— Шшш, няма нищо. — Нежно, нежно галеше косата му, лицето.
— Шшш, всичко е наред. Сега сме с теб.

Пот се стичаше по лицето на Конър — обливаше лицето на Фин.

Дишането на Брана стана накъсано и забързано, докато поемаше част от огъня, част от болката.

— Задържам го — през зъби изрече Фин.

— Вече не си сам. Изцеляването наранява — това е цената му. Погледни ме и го остави да дойде при мен. От този, когото и двамата обичаме, бавно, спокойно, излиза от него, през теб, към мен. От него, през теб, към мен. От него, през теб, към мен.

Тя направо го хипнотизираше. Лицето ѝ, очите, гласът. И постепенното отминаване на болката, охлаждането на огъня.

— От него — продължаваше тя, поклащайки се напред-назад. — През теб, към мен. И навън. Навън.

— Погледни ме! — Сега той ѝ нареди, след като усети как ръцете ѝ почват да треперят върху неговите. — Почти сме готови. Бойл, в работилницата ми има едно шишенце със зелена капачка, на най-горния рафт, зад тезгяха.

Много бавно отдръпна ръце, за да могат да видят раната. Изгореното място, разранено и червено, сега бе не по-голямо от женски юмрук.

— Челото му е по-хладно — обади се Мийра, без да спира да го гали. — Лепкаво от пот, но вече по-хладно и диша дълбоко.

— Няма чернилка отдолу, няма отрова вътре. — Айона погледна от Брана към Фин и обратно за потвърждение.

— Не, но изгарянето е сериозно. Аз ще се погрижа. — Брана сложи длани върху раната, въздъхна. — Вече е обикновено изгаряне, което оздравява без проблем.

— Това ли е? — Бойл се втурна с шишенцето в ръка.

— Точно това. — Фин го взе и отвори капачката, преди да го поднесе на Брана да го подуши.

— Да, да, това е чудесно. Идеално е. — Тя обърна длани нагоре, за да излее Фин балсама в тях.

— Хайде, братле. — Тя завъртя дланите си и нежно, нежно втри балсама върху мястото, което вече бе розово и се смаляваше.

Докато поглаждаше нежно кожата му и шепнеше напевно, очите на Конър трепнаха и се отвориха. Осъзна, че е вперил поглед в бледото

лице и разплаканите очи на Мийра.

— Какво? Защо съм на пода? Още не бях пил. — Пресегна се и избърса една сълза от бузата на Мийра. — Не плачи, скъпа. — С мъка се надигна да седне и леко залитна. — Виж ти, всички са тук и седим на пода в кухнята на Фин. Ако ще въртим бутилка, то искам първо аз да я изпия.

— Вода. — Бойл я тикна под носа му.

Конър жадно я изгълта, после му върна чашата.

— Трябва ми нещо по-силно. Ръката ми — спомни си той. — Ръката ми беше ранена. Сега изглежда наред.

Забелязал лицето на Брана, той разтвори ръце да я прегърне.

— Ти си се погрижила за мен.

— След като ми скъси живота поне наполовина. — Тя го притискаше здраво до себе си, докато се мъчеше да се овладее. — Какво се случи?

— Ще ти кажа, но... Благодаря. — Пое чашата, която Бойл му подаде, отпи. И присви очи. — Господи, това е бренди. Не може ли човек да получи уиски?

— Брендите е за припадък — настоя Бойл.

— Не съм припаднал. — Дълбоко обиден и възмутен, Конър му върна чашата. — Изгубих съзнание заради раните си, което е напълно различно. Предпочитам уиски.

— Аз ще го донеса. — Мийра побърза да стане, а Айона се наведе и го целуна по бузата.

— Цветът на лицето ти се връща към нормален. Беше толкова блед и изгаряше. Моля те, никога повече не го прави.

— Мога да ти обещавам да се постарая да не повтарям случката.

— И каква беше случката? — поиска да чуе Брана.

— Ще ви кажа всичко, но се кълна в душата си, че умирам от глад. Не искам да бъда обвинен, че съм припаднал отново, ако изгубя съзнание от глад. Направо ми се вие свят от глад, заклевам се.

— Имам отлично свинско месо. Сурово — обади се Фин.

— Не сте се погрижили за вечерята? — Брана скочи на крака.

— Тъкмо убеждавах Бойл да го сготви, когато се появи Конър. И после бяхме малко заети с това-онова.

— Свинското не се готви с щракване на пръсти.

Фин опита с усмивка.

— Ти би могла.

— О, запази си проклетото свинско и ми донеси една табла.

— Такива неща стоят във... — Фин махна с ръка към просторната трапезария до кухнята с огромни бюфети и витрини с порцелан, и масички за сервиране.

Тя отиде с решителна крачка натам, отвори няколко чекмеджета. И намери голяма старинна табла от порцелан. След като премести много красив букет от лилиуми, тя остави таблата в средата на масата.

— Това е неразумно използване на силата, но не мога да оставя брат си да умре от глад. И тъй като вече съм опекла пиле с картофи и моркови за вечеря, значи...

Тя протегна пръстите и на двете си ръце към таблата. И въздухът се изпълни с аромат на печено пиле и подправки.

— Слава на боговете и богините. — С тези думи, Конър се втурна и откъсна едно бутче.

— Конър О'Дуайър!

— Умирам от глад — оправда се той с пълна уста, докато Брана стоеше, опряла свити юмруци на кръста си. — Сериозно говоря. Какво ще ядат останалите?

— Някой да сложи масата, за бога. Аз трябва да се измия. — Обърна се към Фин. — Имаш ли баня наблизо?

— Ще ти покажа.

Никога не бе влизала в дома му, помисли си той. Нито веднъж не бе приела да прекрачи прага му. Наложило се бе да го направи заради нуждата на брат си.

Показа ѝ малката баня, която бе стгшшена под стълбите.

— Дай да ти видя ръцете. — Брана стоеше с изправен гръб и скована, докато откъм близката кухня се носеха разговори и лек смях.

Фин протегна ръце с опакото нагоре. С нетърпелива въздишка тя ги пое в своите и ги завъртя.

Изгорени длани с големи мехури по пръстите.

— Мехлемът ще свърши работа.

— Престани.

Тя го докосна с ръце, прилепи своите длани до неговите, своите пръсти до неговите.

— Искам да ти благодаря. Знам, че не търсиш и не искаш благодарност. Знам, че той е и твой брат, колкото и мой. Брат по сърце

и душа. Но той е от моята кръв, затова трябва да ти благодаря.

Сълзите отново блеснаха в сивите ѝ очи. После с усилие на волята тя ги преглътна и изчезнаха.

— Беше много лоша, наистина лоша рана. Не знам колко по-зле щеше да е, ако не бе направил за него това, което направи.

— Обичам го.

— Знам. — Загледа се в ръцете му, вече изцелени, после за миг се остави на чувствата. Вдигна ръцете му и ги притисна към устните си. — Знам го — повтори тя и се скри в малката баня.

Колкото и дълбока и искрена обич да изпитваше към Конър, тя бе бледа сянка в сравнение с чувствата му към нея. Приел тази истина, Фин се върна в кухнята, където неговият кръг се приготвяше за първата им вечеря в дома му.

— Защо не ни повика? — попита Брана, когато всички се бяха настанили удобно да похапнат и чуят разказа на Конър.

— Повиках ви или поне се опитах. Имаше нещо различно в сенките, в мъглата. Беше като... като че ли бях затворен в кутия, непроницаема, така че нямаше нищо друго, дори и небе. Не знам как ме е чул Ройбиър или е влязъл вътре, освен ако вече не е бил в тази кутия. Камъкът, който Кеван носеше, пулсираше като туптящо сърце и ударите му станаха по-бързи, когато призовах елементите.

— В синхрон с него? — зачуди се Фин. — Показва вълнение, гняв, страх?

— Не мисля, че се е страхувал, след като ме мисли за толкова нищожен.

— Глупости. — Мийра забодее един морков на вилицата си. — Играел си е със съзнанието ти, за да се разколебаеш в собствените си сили.

— Права е — съгласи се Бойл. — Опитвал се е да влезе под кожата ти. Да отслаби защитата ти. Това си е обичайна тактика в боя.

— Веднъж те видях как се биеш. — Айона се замисли и се усмихна. — Не говореше много.

— Защото бях зает да налагам глупака. Но ако мислиш, че противникът ти е силен, дори може би по-добър от теб, да се опиташ да объркаш мислите му, е добра тактика, както изтъкна Мийра.

— Какво си мисли за мен това чудовище, изобщо не ме притеснява. — Вече доста позаситен, Конър си сипа още картофи. —

Светкавицата доста ме стресна, признавам си.

— Не те е улучил, защото имаш амулет, а това е силна защита — замислено отбеляза Брана. — А и защото иска онова, което имаш, повече, отколкото желае смъртта ти. Опитал се е да разклати увереността ти, да всее раздор между теб и мен, между двама ви с Фин.

— Провали се във всички опити. И още нещо. Когато го ударих, камъкът заблестя по-ярко, но после усетих някакво парене, не каквото стана после, а просто кратко парване. И камъкът помръкна след това. Помръкна забележимо и когато замахнах отново, точно преди да изчезне той и сенките с него.

— Онова, което ти е сторил, му е струвало много. — Брана погали ръката на брат си. — Да те изолира, после да те рани, да ти демонстрира силата си един вид. Това го е изтощило.

— Ако бях успял да ви повикам, ако всички бяхме заедно...

— Не съм сигурна — замислено отрони Брана.

— Можем да сме сигурни, че той не е искал да рискува. Не е готов да се изправи срещу всички ни заедно или няма куража да го направи. — Фин огледа приятелите си около масата. — И това е победа за нас.

— Не беше никак слаб, гарантирам ви. Усещах как силата струи на талази от него. Мрак и ужасяваща жажда. Не го видях да замахва и бих се закълел, че изобщо не ме е докосвал. Но все пак усетих онова изгаряне.

— Нито якето, нито ризата ти бяха обгорени. Колкото до ризата... — Бойл махна натам с вилицата си. — През нея излизаше дим от изгорената ти ръка. А сега я носиш и няма никаква следа.

— Супер, понеже доста си я харесвам.

— Останал е в човешкия си облик — добави Мийра. — Може би защото не е искал да хаби силата си за промяната? Нужна му е била и последната капка, за да нарани Конър. Ако Фин не беше задържал отровата от разпространение, докато се появи Брана, можеше да е много по-зле — нали така?

— Много по-зле — потвърди Брана.

— И по-лошото е, че тогава изцелението му щеше да отнеме повече от твоите сили — да отслаби тримата. Той ви е наблюдавал през целия ви живот по един или друг начин, затова знае със

сигурност, че Брана ще се притече на помощ и ще използва цялата си сила, за да излекува Конър, както и че Айона ще добави своите умения. Но ако раната беше по-сериозна, Конър можеше да остане напълно изтощен ден или два, както и всички вие да бъдете лишени от силата си. Това е искал, затова е рискувал. Но не е предвидил намесата на Фин — обясни Мийра.

— Бях почти стигнал дотук — изтъкна Конър. — Трябвало е да се сети, че именно тук ще дойда.

Брана нетърпеливо тръсна глава.

— Наблюдал е теб, изучавал е характера ти, но изобщо не разбира Фин. Ни най-малко. Осъзнава единствено кръвната си връзка с него. Знае, че аз ще бъда повикана на помощ и ще се отзова, но че Фин би поел болката, риска за себе си, изгарянето, за да спре отровата? Той изобщо не те познава — обърна се тя към Фин. — Никога няма да те разбере. В крайна сметка това може да се окаже фаталната му грешка.

— Не знае какво означава семейството и понеже не го разбира, не го уважава. Няма да спечели битката — отсече Конър и си добави още картофи в чинията.

След вечерята и разтребването на масата Конър закара Брана до вкъщи заедно с Мийра.

— Ще останеш ли да преспиш? — попита той Мийра.

— Не, освен ако ти не искаш — обърна се тя към Брана. — Нали все пак бяхме планирали друго.

— Върви да спиш в собственото си легло. Ще си направим женско парти и ще говорим за сватбените планове друг път. Конър ще те закара у дома.

— Дойдох пеша от работа. — Мийра се наведе леко напред, за да погледне към Конър през гърба на Брана. — Може просто да ме оставиш там.

— Ще те закарам до вкъщи. Късно е, а и вечерта беше доста неспокойна, меко казано.

— Няма да споря за това.

Затова той закара Брана до къщата, където я изчака да влезе, макар да се съмняваше, че Кеван може да вдигне и пръчка от земята точно тази вечер.

— Тя ще иска да сте само двамата — тихо каза Мийра.

— Ти винаги си добре дошла при нас.

— Така е, но Брана ще иска само теб тази вечер. Никога не съм я виждала толкова уплашена. Както си стояхме тук, в кухнята, тя тъкмо вадеше пилето от фурната и се смеехме на нещо, което дори не си спомням. И после тя изведнъж пребледня като мъртвец. Явно Фин я е повикал, макар да не знам какво ѝ е казал.

Мийра замълча за миг, докато се овладее.

— Каза ни само: „Конър е ранен. При Фин е“. И сграбчи ръката ми. Айона хвана другата. И аз полетях. За миг или цял час, не бих могла да кажа. Толкова отдавна ви познавам и двамата с Брана, но никога не съм виждала подобно нещо. Опомних се след миг и вече бяхме в кухнята на Фин, а ти лежеше на земята, по-блед и от Брана. Мислех, че си мъртъв.

— Нужно е много повече от малко черна магия, за да ме довърши.

— Спри колата.

— Какво? О, лошо ли ти е? Съжалявам. — Отби встрани от пътя, спря. — Не биваше да се шегувам, докато...

Думите, мислите му, цялото му съзнание потъна в небитието, когато тя му се хвърли на врата, стисна го здраво в прегръдките си и впи устни в неговите като полудяла.

Като полудяла от страст и отчаяние жена.

Преди той да реагира, да помисли изобщо, тя се отдръпна.

— Какво... Какво беше това? И къде е било досега?

— Мислех, че си мъртъв — повтори тя и отново впи пламналата си от страст и копнеж уста в неговата.

Този път той реагира, сграбчи я и се опита да я извърти, така че да я хване по-удобно, да получи по-голям достъп до нея. И през цялото време вкусът на устата ѝ пулсираше във вените му като наркотик, който никога не е опитвал, на който не можеше да се насити. Искаше го докрай.

— Мийра. Позволи ми да...

Тя отново се дръпна рязко.

— Не. Не. Не можем да го направим. Няма да стане.

— Вече го направихме.

— Само толкова... — Тя размаха ръце пред лицето си. — Това е всичко.

— Всъщност има още много, стига само да...

— Не. — Тя протегна ръка и я опря в гърдите му, за да го възпре. — Карай. Просто карай, карай.

— Карам. — Излезе отново на пътя и осъзна, че е също толкова разтърсен, колкото и след сблъсъка с Кеван. — Трябва да поговорим за това.

— Няма да говорим, защото няма нищо, за което да говорим. Мислех те за мъртъв и това ме е потресло повече, отколкото мога да си представя, защото не искам да умираш.

Конър усещаше хаоса, който цареше в душата ѝ, и се опита да отвърне с разум и спокойствие.

— Определено се радвам, че не искаш, а и самият аз не искам да умирам. Но...

— Няма никакво „но“. И това е всичко.

Скочи от пикапа още преди да е спрял напълно пред дома ѝ.

— Върви си у дома при Брана — нареди му тя. — Нуждае се от теб.

Ако не бяха последните ѝ думи, той щеше да я придружи в апартамента ѝ и да влезе вътре със сила, ако се наложи. Щяха да видят какво щеше да се получи.

Но понеже имаше право, той изчака, докато се увери, че се е заключила здраво вътре. После потегли към къщи, по-озадачен от всякога по отношение на жените.

И по-развълнуван, отколкото изобщо можеше да си спомни да е бил някога.

ОСМА ГЛАВА

Мийра си каза, че трябва да забрави. Да отдаде случилото се на мигновена лудост, причинена от преживения огромен стрес. Все пак не се случваше всеки ден най-близките ти приятелки да те грабват и докато мигнеш, да се озовеш на съвсем друго място, нали?

Където да завариш човек, когото си обичал през целия си живот, на прага на смъртта.

Всяка друга жена би побягнала с писъци, каза си тя, докато влагаше всичките си сили в чистенето на оборски тор. Някои биха изпаднали в истерия.

— Целувала съм го и преди, нали така? — мърмореше си тя под нос, докато мятеше замърсеното сено в количката. — Няма как да познаваш някого от пелени, непрекъснато да се движите в една и съща компания, да си най-добра приятелка на сестра му и да не си го правил. Нищо не е станало. Абсолютно нищо.

О, господи!

Стисна здраво очи и се облегна на вилата си.

Беше го целувала и преди, както и той нея.

Но не по този начин. Не, не и така. С толкова страст и отчаяние, с език и зъби, и с разтуптяно сърце.

Какво ли си мислеше той? Ами тя?

И по-важното — какво, по дяволите, щеше да прави, когато го види отново?

— Добре. — Айона пристъпи в отделението зад нея, облегна се на своята вила. — Дадох ти цели трийсет и две минути по моя часовник. Това е лимитът ми. Какво става?

— Да става ли? — Смутена, Мийра дръпна надолу козирката на шапката си и метна още тор в количката. — Рина конски фъшкии, както и ти.

— Мийра, ти дори не ме погледна, а и не си ми продумала, откакто дойде тази сутрин. И си мърмориш под нос. Ако съм направила нещо, с което да те обидя...

— Не! Разбира се, че не си.

— И аз така мисля, но има нещо, което те кара да мърмориш и да се цупиш и мусиш.

— Може да съм в цикъл.

— Може ли?

— Не можах да се сетя достатъчно бързо дали съм била в гадно настроение напоследък, докато съм била в цикъл. Майка ми...

Айона вдигна показалец, за да я спре.

— И за това не се сети достатъчно бързо. Когато става въпрос за майка ти, ти беснееш. Сега не си бясна, сега се криеш.

— Не се крия. — Засегнатата, Мийра се извърна. — Просто искам да съм насаме с мислите си.

— За снощи ли става дума?

Мийра изпъна гръб като опарена.

— Какво за снощи?

— Конър. Изгарянето му от черна магия.

— О. Ами, да, разбира се. Точно за това става дума.

Айона присви замислено очи и направи кръг във въздуха с показалеца си.

— И още?

— Още ли? Това е достатъчно за повечето хора. Мнозина вече щяха да са в болница със съсипани нерви.

— Ти не си като повечето хора. — Сега Айона се приближи към нея, навлизайки в личното ѝ пространство. — Какво стана, след като си тръгнахте от къщата на Фин?

— Защо трябва да е станало нещо?

— Ето! — посочи с пръст Айона. — Сведе поглед към земята. Нещо се е случило и ти увърташ.

Защо, защо, по дяволите, беше толкова непохватна в лъжите, когато беше важно?

— Гледам към конските фъшкии, които не съм изринала.

— Мислех, че сме приятелки.

— О, това вече е удар под кръста. — Сега бе ред Мийра да вдигне обвинително показалец. — Този нещастен вид, лекото задавяне в гласа ти.

— Нали? — призна си Айона с усмивка. — Но е вярно.

Изгубила битката, Мийра отново се облегна на вилата.

— Не знам какво да кажа за това, нито какво да направя.

— Именно затова трябва да споделиш с приятелка. По-близки сте с Брана — и не го казвам като оплакване. Ако искаш да поговориш с нея, ще те покрия тук, докато изтичаш до дома ѝ.

— Би го направила — съгласи се Мийра с въздишка. — Ще трябва да поговоря с нея, това е неизбежно. Но не съм сигурна как. Може би е по-добре да споделя с братовчедката, отколкото направо със сестрата. Нещо като постепенно изкачване на стъпала. Просто...

Отиде до вратата на отделението, погледна нагоре и надолу по пътеката, за да се увери, че Бойл, Мик или някой от другите работници не се мотае наблизко.

— Беше страшно снощи. И направо не бях на себе си, след като с магия бях пренесена от едната кухня в другата само за миг.

— Никога ли не си летяла преди? О, господи, Мийра, сигурно си била много объркана. Предполагам, че Брана сигурно те е вземала със себе си някой път. Просто за забавление.

— Не че тя не използва магията за забавление понякога. Но се отнася много отговорно към нея.

— На мен ли го казваш.

— А после се озовахме там, където не бяхме преди това, а Конър... В онзи първи миг си помислих, че е мъртъв.

— О, Мийра. — Айона инстинктивно се пресегна да я прегърне. — Знаех, че не е мъртъв — заради връзката между трима ни — но и аз за малко да изгубя вярата си.

— Помислих си, че съм го — сме го — изгубили завинаги, а и главата ми вече бе замаяна, всичко в мен беше наопаки. После Брана и Фин се заеха да го лекуват, ти също се включи. А аз не можех да направя нищо.

— Не е вярно. — Айона леко се отдръпна и разтърси раменете на Мийра. — Нужни бяхме всички. Целият ни кръг, цялото семейство.

— Въпреки всичко се чувствах безполезна, но не това е важното. Такова облекчение изпитах, когато той се съвзе и беше съвсем същият като преди. Мислех, че съм се успокоила и всичко е наред. Но докато ме караше към апартамента, всичко вътре в мен отново закипя и преди да се усетя, преди да мога да помисля трезво, му казах да спре.

— Лошо ли ти беше? Много съжалявам.

— Не, не, и той си помисли същото. Но аз леко откачих всъщност. Просто му се нахвърлих, там, в пикапа му.

От шока Айона остана с отворена уста и направи несигурна крачка назад.

— Ти... Ударила си го?

— Не! Не говори глупости! Целунах го. И не като брат или приятел, или като човек, когото приветстваш обратно в света на живите.

— Ооо. — Айона проточи възклицанието.

— Ооо — повтори и Мийра, крачейки неспокойно из отделението. — После, сякаш това не е достатъчно, се отдръпнах. Човек би помислил, че съм върнала здравия си разум, но не, направих го отново. И понеже е мъж все пак, той нямаше възражения и би продължил и по-нататък, ако все пак не се бях опомнила.

— Не би трябвало да съм изненадана. Не съм особено. Мислех си, че има нещо между вас... но пък, когато дойдох за първи път тук миналата зима, мислех, че има нещо и между теб и Бойл.

— О, господи. — Напълно съсипана, Мийра скри лице в дланите си.

— Знам, че никога не е имало нищо, че сте само приятели, едно семейство. Затова реших, че онова, което си мисля, че забелязвам помежду ви с Конър, е същото.

— Така е! Разбира се. Всичко това е резултат от сътресението.

— Комата е резултат от сътресение. Натискането с някого в пикапа му е резултат от нещо съвсем друго.

— Не беше натискане, само две целувки.

— С език ли?

— О, по дяволите. — Смъкна шапката от главата си, хвърли я на земята и скочи отгоре ѝ.

— Помага ли това? — зачуди се Айона.

— Не. — Отвратена, Мийра взе шапката си обратно, изтупа я в бедрото си. — Как да кажа на Брана, че съм се целувала с брат ѝ в пикапа му наред пътя като някаква пощуряла тийнейджърка?

— Както ми каза на мен. Ами...?

— Вие двете цяла сутрин ли ще си стоите така, или ще изнесете този тор навън? — Бойл се приближи до вратата на отделението и ги изгледа намръщено.

— Почти свършихме — отвърна му Айона. — И имаме да обсъдим нещо.

— Обсъждайте го после, сега изхвърлете боклука.

— Махай се.

— Аз съм шефът тук.

Тя само го изгледа, докато най-сетне той пъкна ръце в джобовете си и се отдалечи.

— Не се притеснявай, нищо няма да му кажа.

— О, няма значение. — Мийра отново се навъси и продължи да рине тор. — Конър сигурно ще му каже. Мъжете са по-лоши и от жените в това отношение.

— Какво му каза ти? След това.

— Казах му, че това е всичко и че няма да го обсъждам.

— О, да. — Айона успя да се въздържи да не се разсмее на глас, но все пак се ухили широко. — Това ще свърши работа.

— Не можем да оставим някаква мигновена лудост да обърка отношенията ни. Имам по-важни неща, за които да мислим всички ние.

Айона не каза нищо за миг, после отиде до Мийра и я прегърна здраво.

— Разбирам. Ще дойда с теб, когато решиш да говориш с Брана, ако искаш.

— Благодаря за предложението, но мисля, че е най-добре сама да го направя.

— Отиди още тази сутрин, излей си душата. Аз ще те покривам тук.

— Хубаво би било да приключа с терзанията, нали? — И може би тогава стомахът ѝ щеше да престане да се бунтува, каза си тя и го притисна с ръка. — Ще довърша тук, после ще изтичам до Брана. След като си кажа всичко, ще мога да го забравя и да се съсредоточа върху онова, което има да се свърши, без да ме тормозят разни мисли.

— Аз ще се оправя с Бойл.

— Кажи му, че ми е дошъл цикълът или че имам някакви женски проблеми. Това винаги го кара да млъкне.

— Знам — през смях отвърна Айона и се върна към риенето на тор в съседното отделение.

„Направи го бързо!“, нареди си мислено Мийра, докато крачеше през гората. — „Приключи с това!“ — Брана едва ли щеше да се ядоса много — по-скоро щеше да се засмее, да го сметне за хубава шега.

Би било страхотно и тогава и тя самата би могла да гледа на случилото се като на шега.

Представи си само Мийра Куин да си пада по Конър О’Дуайър. А трябваше да си признае, че дълбоко в себе си тайно направо изгаряше от страст.

Но един разговор с Брана щеше да укроти тялото ѝ и всичко отново щеше да тръгне в правилната посока.

Може и да се бе заглеждала с копнеж по него понякога през изминалите години. Коя жена не би копняла за мъж като Конър О’Дуайър?

Нямаше как да не забележиш мъж като него. Висок и строен, с буйна къдрава коса, красиво лице, многозначителна усмивка. Да не забравяме и колко беше добър и внимателен, освен че бе хубавец.

Вярно, че беше темпераментен, но съвсем не можеше да се мери с нейния избухлив характер. Ако трябваше да е честна, беше направо на светлинни години от нея. И имаше доста по-ведър и оптимистичен поглед към живота от повечето хора, включително и от нея самата.

Независимо от всичко, с което се бе сблъсквал в живота си, той бе запазил този ведър светоглед и добротата си. Като се добави и магията му, а тя бе страховито нещо, дори и за човек, който цял живот е бил близък свидетел на силата му, резултатът бе повече от внушителен.

И той го знаеше отлично, използваше го в много голяма степен в отношенията си с жените, ако питаха нея.

Не че го упрекуваше за това. Защо да не откъсне няколко цветя по пътя си?

Колкото до нея, по напълно рационални съображения предпочиташе да си остане негова приятелка, а не част от букета.

Въздъхна и вдигна рамене, когато усети въздухът да захладнява. Щеше да се наложи да поговори с него за това — беше глупаво да не го стори. Но след като сподели с Брана и двете се посмеят заедно на всичко.

Щеше да може да поговори с Конър и да представи всичко за весела шега, след като е поприказвала с Брана.

Бръкна в джоба си за ръкавиците, понеже вятърът се усили. А прогнозата сутринта бе за ясно утро, помисли си тя, загледана в облаците, които закриваха слънцето.

И тогава чу името си в шепота на вятъра.

Спря и погледна в посоката, откъдето идваше звукът, забеляза, че стои до голямото изкоренено дърво, закрито от преплетени лиани и клони — до преградата, отвъд която се намираха останките от колибата на Сърха и полянката, която можеше да се мести във времето по волята на Кеван.

Никога преди не беше я викал, не се беше интересувал от нея. И защо да го прави? Тя нямаше сила, не представляваше заплаха. Но сега я зовеше и гласът, в който звучеше съблазън, сякаш я теглеше към себе си.

Знаеше опасностите, помнеше всички предупреждения и рискове, но все пак се озова застанала пред зелената преграда от листа и клони, без да осъзнава как е стигнала дотам. Видя как се пресяга да ги разгърне.

Щеше само да погледне отвъд, само да надникне за миг.

Ръката ѝ докосна лианите и от тях в нея преля някаква замайваща топлина. Усмивната, Мийра се зае да ги разгръща, докато мъглата се стелеше през пролуките.

Соколът нададе писък и се спусна рязко. Проряза пътека в оплетените лиани и тя залитна назад. Започна да трепери все по-силно, когато забеляза, че мъглата стига почти до коленете ѝ.

Ройбиър кацна на поваленото дърво и я погледна с ярките си и проницателни очи.

— Канех се да мина отвъд, да погледна за миг. Ти чуваш ли го? Вика името ми. Искам само да надникна.

Когато отново се пресегна натам, Ройбиър разпери предупредително криле. Зад гърба ѝ кучето на Брана излая глухо.

— Елате с мен, ако искате. Защо не дойдете с мен?

Кател захапа със зъби крайчеца на якето ѝ, задърпа я назад.

— Престани! Какво ти става? Какво е... Какво ми има на мен? — измърмори тя, докато се олюляваше, коленете не я държаха, а главата ѝ бе замаяна. — По дяволите. — Сложи разтреперената си ръка върху

голямата глава на Кател. — Добро куче, умно и добро. Да се махаме оттук. — Погледна през рамо към Ройбиър и сенките, които отново избледняваха, докато слънцето пронизваше мъглите. — Хайде всички да се махаме.

Продължи да се държи за кучето и вървеше възможно най-бързо, докато соколът кръжеше и се рееше високо над главите им. Никога през живота си не бе изпитвала такова облекчение да остави гората зад гърба си и да види дома на Тъмната вещица толкова близо пред себе си.

Не се посвени да хукне презглава, нито да се втурне задъхана в ателието на Брана малко преди кучето.

Брана, която тъкмо пресипваше някаква течност с аромат на захарни бисквити от големия тиган в една бутилка, вдигна очи. И моментално остави тигана настрана.

— Какво има? Трепериш цялата. Ела, ела до огъня.

— Той ме повика — успя да изрече Мийра, докато Брана заобикаляше пъргаво работния плот. — Повика ме по име.

— Кеван. — Брана я прегърна през рамо и я заведе пред огнището, настани я удобно в едно кресло. — В конюшните ли?

— Не, не, в гората. Идвах насам. На онова място — точно пред колибата на Сърха. Брана, той ме повика и аз тръгнах. Искях да мина оттатък, да ида при него. Искях го.

— Всичко е наред. Сега си тук. — Погали с длани студените бузи на Мийра, стопли ги.

— Искях това.

— Той е коварен. Кара те да желаш. Но сега си тук.

— Сигурно нямаше да съм, ако не беше Ройбиър, който се появи изневиделица, за да ме спре, а после и Кател се намеси и здраво ухапа якето ми, за да ме издърпа обратно.

— Обичат те също като мен. — Брана се наведе и допря буза до страната на Кател, прегърна я за миг. — Ще ти донеса чай. Недей да спориш. Имаш нужда от него, както и аз.

Първо даде бисквитка на Кател, после излезе навън за малко.

Да благодари на сокола, помисли си Мийра. Да го увери, че всичко е наред и че тя му е благодарна. Брана уважаваше високо проявата на вяроност.

За да покаже своята благодарност и за допълнителна утеха, Мийра се смъкна от креслото и се сгуши в Кател.

— Ти си силна и смела, и вярна — прошепна тя. — Няма по-добро куче на света от нашата Кател.

— Няма втора като нея. Седни сега и си поеми въздух. — Брана се зае с приготвянето на чая, когато отново влезе в ателието.

— Защо повика точно мен? Какво иска от мен?

— Ти си една от нас?

— В мен няма магия.

— Това, че не си вещица, не означава, че в теб няма магия. Нали имаш сърце и душа. Ти си също толкова силна и смела, и вярна като Кател.

— Никога не съм усещала подобно нещо. Сякаш всичко останало изчезна и остана само гласът му. И моята собствена ужасяваща нужда да се отзова.

— Ще ти направя амулет за защита и ще го носиш винаги със себе си.

Мийра вече се бе стоплила и свали якето си.

— Вече си ми правила амулети.

— Ще ти направя нов, по-силен, по-специфичен, да кажем. — Поднесе чая. — Сега ми разкажи всичко, колкото е възможно по-подробно.

След като разказа, Мийра се облегна назад.

— Беше само за минута или две, както сега осъзнавам. Струваше ми се, че всичко се случва много бавно, като насън. Защо просто не ме унищожи на място?

— Напразна загуба на красива девойка.

— От доста време не съм никаква девойка. — Тя отново потрепери. — О, каква ужасна мисъл е това. По-лошото е, че можеше да ида доброволно.

— Когато си под заклинание, не действаш доброволно. Вярвам, че би се възползвал от теб, ако беше минала през преградата — би те отвел в друго време, би се възползвал от тялото ти и би направил всичко, за да те привлече на своя страна.

— Не би могъл да го стори с никакво заклинание. Никакво.

— Не би могъл, не, не и това. Но както сама каза за Фин, той не разбира семейството и любовта. — Брана улови ръката на Мийра,

допря я до бузата си. — Би искал да те нарани Мийра, защото така ще нарани всички нас. Ще носиш амулета, който ще ти направя.

— Непременно.

— Трябва да кажем на останалите. Бойл също трябва да е по-предпазлив. Но близо до него са Айона и Фин. Хубаво е ти да останеш тук, с мен и Конър.

— Не мога.

— Знам колко цениш личното си пространство — аз най-добре те разбирам — но докато не решим какво ще правим оттук нататък, най-добре е да...

— Аз го целунах.

— Какво? Какво каза? — Слисана, Брана се обърна рязко. — Целунала си Кеван? Но нали каза, че не си минала отвъд. Какво...

— Конър. Целунах Конър. Снощи. Направо му се нахвърлих на пътя. За миг си изгубих ума, това е всичко. Цялото това летене, това, че го видях полумъртъв на пода в кухнята на Фин, болката по лицето му, когато започнахте да го лекувате. Мислех си, че е мъртъв, а после се оказа, че не е, след това целият трепереше и едновременно гореше, а после пък откъсна бутчето на пилето и го задъвка, все едно няма нищо, още преди дори да е облякъл ризата си. Всичко направо ми размъти мозъка, така че се хвърлих на врата му и го целунах.

— Виж ти — отрони Брана, след като Мийра си пое дъх.

— Но спрях — искам да знаеш това — добре де, след втория път спрях.

Макар ъгълчето на устните ѝ да потрепна леко, тонът ѝ бе съвсем равен.

— Вторият път ли?

— Аз... то... той... Беше откачена реакция на случилото се вечерта.

— Ами той също ли реагира откачено... на случилото се?

— Като се замисля, трябва да отбележа, че първата целувка го свари неподготвен, което изобщо не е чудно. Колкото до втората... мъж е все пак.

— Мъж е, вярно.

— Но не продължихме. Искам ясно да го заявя. Накарах го да ме остави и да се върне тук. Нищо друго не е станало.

— Защо?

— Защо ли? — Мийра само я изглежда невярващо. — Той ме остави пред апартамента, както ти казах.

— Защо не се качи с теб?

— С мен? Трябваше да се върне у дома, при теб.

— О, глупости, Мийра. — Раздразнението ѝ стана явно. — Няма да ме използвате като извинение.

— Нямах това предвид, изобщо. Аз... мислех, че ще се подразниш или развеселиш, или поне озадачиш. Но не е така.

— Нищо такова, не, и ни най-малко не съм изненадана. Но съм се питала защо ви отнема толкова време да стигнете дотук.

— Дотук?

— Да бъдете заедно.

— Заедно? — Искрено шокирана, Мийра скочи на крака. — Аз и Конър. Не, не може да бъде.

— И защо не?

— Защото сме приятели.

Брана отпи от чая си, загледа се в огъня.

— Когато си мисля за любовник, който да докосне не само тялото, си мисля за приятел. Да имаш само огън без топлината? Може да се получи и понякога е достатъчно, но не съвсем.

— А какво се случва с приятеля, когато вече не ти е любовник?

— Не знам. Гледам родителите ни, на двама ни с Конър, които още са щастливи. Няма безоблачно щастие ден след ден, а и кой би изтърпял подобно нещо? Но са щастливи и в пълен синхрон през повечето време.

— А аз виждам своите.

— Знам. — Брана се пресегна и улови ръката на Мийра, за да я дръпне да седне отново. — Онези, които са ни създали, са ни дали различно място, от което да тръгнем в живота, нали? Аз искам, когато си позволя да мечтая, да имам това щастие и този синхрон. А ти изобщо не си позволяваш да искаш нещо, защото виждаш покварата, страданието и егоизма във всичко.

— Той означава прекалено много за мен, за да рискувам да развалим всичко. Прекалено важна битка ни предстои — както доказаха вчерашната и днешната случка — за да оплитаеме отношенията в кръга ни със секс.

— Вярвам, че Айона и Бойл правят секс при всеки удобен случай.

Това разсмя Мийра.

— Те са лудо влюбени и го желаят, затова е различно.

— Всичко зависи от теб, разбира се, и от Конър. — А брат й, помисли си Брана, най-вероятно щеше да се изкаже доста по-различно по въпроса. — Но искам да знаеш, че нямам никакви възражения, ако това изобщо те притеснява. И защо бих имала? Аз обичам и двама ви. И трябва да отбележа, че сексът също е могъща магия.

— Значи трябва да спя с Конър, за да допринеса за каузата?

— Трябва да направиш онова, което ще ти донесе щастие.

— Точно в момента съм малко объркана какво ме прави щастлива и какво не. Но непременно трябва да се върна на работа, преди Бойл да ме изрита.

— Първо ще ти направя амулета, а Кател и Ройбиър ще те придружат обратно. Стой далеч от колибата на Сърха, Мийра.

— Определено ще стоя далеч.

— Кажи на Бойл и Айона какво е станало. Бойл ще се погрижи Фин да разбере, а аз ще говоря с Конър. Кеван отново става дързък и е най-добре всички да сме нащрек.

Не се наложи Брана да му казва нищо, тъй като Фин се отби в школата за соколи следобеда и дръпна Конър настрани.

— Добре ли е тя? Сигурен ли си?

— Видях я лично преди по-малко от час. Съвсем добре си е.

— Бях зает — каза Конър. — Дори не забелязах, че Ройбиър не е наоколо, а когато го разбрах, усетих, че е в конюшните. Харесва му да е край конете. С Мийра. Затова не се притесних изобщо, а и той не ми даде сигнал за тревога.

— Понеже двамата с Кател са били достатъчни. Брана й е направила амулет. Силен е — накарах Мийра да ми го покаже. А и самата Мийра е много силна. Въпреки това е редно всички да сме по-внимателни.

Конър крачеше напред-назад и ботушите му скърцаха по чакъла.

— Щял е да я изнасили. Силна или не, не би могла да го спре. Виждал съм какво е правил с жените през дългия си живот.

— Не я е докоснал, Конър, и няма да го допуснем. Всички ще се погрижим за това.

— Тревожа се за Брана в това отношение. Той иска власт, а тя има много. Наречена е с името на първородната дъщеря на Сърха, а и първа от тримата в сегашното време е получила амулета си. Тя е...

— Жената, която обичам и която ме обича, дори и да не иска да ме приеме. Не само ти се тревожиш.

— А Мийра е като сестра за Брана. Това може да я прави пожелана за него — замислено отбеляза Конър.

— Да нарани Брана чрез Мийра. — Фин кимна. — В негов стил е.

— Така е. А след снощи...

— След онова, което ти стори? Какво общо има това с Мийра?

— Нищо. Е, не директно. — Човек не биваше да лъже или увърта с приятелите си. При това в случая ставаше дума за нещо по-важно от дискретността. — Двамата имахме нещо като интимен момент, аз и Мийра, след като оставих Брана в къщата. Просто един миг край пътя.

Фин вдигна високо вежди.

— Скочил си на Мийра?

— Обратното. — Конър разсеяно завъртя пръст. — Тя ми скочи. При това с огромен ентузиазъм. После рязко спря, отсече, че това е всичко и да я закарам вкъщи. Обичам жените, Фин. Обичам всичко в тях — ума, сърцето, тялото. Гърдите им. Какво толкова особено има в женските гърди?

— Колко време имаме да го обсъждаме?

Конър се засмя.

— Прав си. Можем да отделим часове наред само на гърдите. Обичам жените, Фин, но в тях има толкова необясними неща, за бога.

— А това вече ще ни отнеме поне няколко дни и няма да стигнем до заключение. — Очевидно заинтригуван, Фин се загледа в лицето на приятеля си. — Каж ми нещо, ти искаше ли това да е краят, или не?

— След като престанах да се чудя къде е било скрито цялото това чувство, и за двама ни говоря, през целия ни живот, не, не исках. Не искам.

— Тогава, братко мой... — Фин удари Конър по рамото. — От теб зависи да направиш следващата крачка.

— Мисля по въпроса. А сега се чудя дали този романтичен миг край пътя не е причина за интереса на Кеван към нея днес. Защото аз съм проявил интерес в това отношение? Не е лишено от логика.

— Не, не е. Снощи той те нарани. Може да се е опитал да те нарани отново днес чрез Мийра. Затова бъдете внимателни и двамата.

— Ще внимавам и ще се погрижа тя да се пази. О, ето ги и клиентите за три часа. Семейство от Уелс. Искаш ли да дойдеш с нас? Ще ти донеса ръкавица и примамка.

Фин понечи да откаже, после осъзна, че много отдавна не е излизал на разходка със соколи с Конър.

— С удоволствие, но ще си донеса собствена екипировка.

Конър вдигна очи и забеляза Мерлин в небето.

— Ще дойде ли с нас? Ще се довериш ли на някого от клиентите да го вземе?

— На него също ще му хареса.

— Значи ще бъде като едно време.

Докато Фин отиде да си вземе нещата, Конър хвърли поглед към часовника си. Веднага щом намереше време, щеше да потърси Мийра. Имаха важни неща за обсъждане, независимо дали ѝ харесваше, или не.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Сякаш денят ѝ и бездруго не беше напрегнат, Мийра получи и тревожно обаждане с много сълзи от майка си, което я накара да хукне да търси Бойл.

Седеше в офиса си навъсен, както правеше винаги, когато се занимаваше с документи.

— Бойл.

— Защо числата никога не излизат първия път, като ги събереш? Защо става така?

— Не мога да кажа. Бойл, съжалявам, но трябва да те помоля да изляза от работа. В къщата на майка ми е имало пожар.

— Пожар ли? — Той скочи от мястото си зад бюрото, сякаш се канеше лично да хукне да гаси.

— Инцидент в кухнята според мен. Трудно можех да изкопча нещо от нея, понеже е изпаднала в истерия. Все пак разбрах, че не е пострадала, нито е останала без покрив над главата. Но няма как да знам колко е зле положението, така че...

— Върви. Хайде, тръгвай. — Заобиколи бюрото, хвана я за ръка и я задърпа навън от офиса си. — Само ми кажи какво точно е станало веднага щом можеш.

— Ще се обадя. Благодаря. Ще поработя по-дълго утре за компенсация.

— Хайде, тръгвай вече, за бога.

— Добре, добре.

Скочи в колата си.

Нямаше да е нищо сериозно, повтаряше си сама. Освен ако не беше. Човек никога не знаеше кое какво е с Колийн Куин.

Майка ѝ говореше през сълзи по телефона, думите ѝ бяха завалени, хлипаше. Нещо за кухнята, дима, изгоряло.

Може и да беше ранена.

Образът на Конър и огромната черна рана с мехури върху ръката му изникна в съзнанието ѝ.

Изгоряло.

Кеван. Обзе я страх от мисълта, че той може да е имал нещо общо с това. Нима е нападнал майка ѝ, задето тя самата в крайна сметка бе устояла на зова му?

Мийра натисна рязко газта, вземаше с висока скорост завоите и летеше с разтуптяно сърце към малката спретната къщичка, сгушена заедно с още няколко, подобни на нея, точно в края на градчето.

Къщата си беше на мястото — не се виждаха никакви поражения по белите стени, сивия покрив, китната малка градинка пред вратата. „Китна“ бе точно описание, тъй като малките градинки до предната и задната врата на къщата бяха единственото, от което майка ѝ истински се интересуваше.

Бутна малката порта, която лично бе боядисала напролет, и изтича по алеята, докато ровеше в чантата си за ключовете, понеже майка ѝ държеше вратите да са затворени ден и нощ заради опасността от крадци, изнасилвачи и извънземни нашественици.

Но Колийн изтича навън, стиснала ръце пред гърдите си като в молитва.

— О, Мийра, слава богу, че дойде! Какво ще правя? Какво ще правя сега?

Хвърли се в прегръдките на Мийра, хлипаща, трепереща от отчаяние.

— Не си ранена, нали? Сигурна ли си? Дай да видя дали не си ранена.

— Изгорих си пръстите. — Тя вдигна ръка като дете, за да покаже къде я боли.

Нямаше нищо, установи с облекчение Мийра, което да не зарасне с малко мехлем.

— Добре, добре. — За да я успокои, Мийра целуна леко изгореното място. — Това е най-важното.

— Ужасно е! — настояваше Колийн. — Кухнята е съсипана. Какво ще правя? О, Мийра, какво ще правя сега?

— Хайде да видим и ще преценим, нали?

Лесно успя да обърне Колийн в правилната посока и да я издърпа навътре. Мийра бе наследила ръста си от отдавна отсъстващия си баща. Колийн бе дребничка като кукла — малка, стройна и винаги безукорно облечена и нагласена, житейски факт, който често караше

Мийра да се чувства като тромава мечка, повела на разходка пудел с отлично родословие.

Никакви поражения в преддверието, отдъхна си отново Мийра, макар да надуваше дима и да виждаше тънки струйки да се носят под тавана.

Дим, каза си тя с облекчение, не мъгла.

С три крачки се озова в малката кухня с трапезария, където димът се стелеше в плътна пелена.

Не беше съсипана, но определено всичко бе нагоре с краката. Но бъркотията съвсем не бе причинена от зъл магьосник, а от непохватна и немарлива жена.

Стиснала с една ръка майка си, Мийра се огледа внимателно.

Тавата с изгорял агнешки бут, която сега бе изсипана на пода до опърлена и прогизнала от вода кухненска кърпа, говореше ясно за случилото се.

— Изгорила си агнешкия бут — предпазливо изрече Мийра.

— Реших да изпека агнешко, понеже Донал и приятелката му ще дойдат на вечеря по-късно. Не одобрявам това, че ще живеят заедно, преди да се оженят, но все пак съм му майка.

— Решила си да изпечеш бут — измърмори Мийра.

— Донал много обича агнешко бутче, както знаеш. Излязох само за малко отзад. Имах охлюви в градината си и отидох да сменя бирата в капана.

Колийн размаха възбудено ръце към кухненската врата, сякаш дъщеря ѝ можеше да е забравила къде е градинката.

— Нападат циганчетата ми, затова трябваше да се погрижа.

— Добре. — Мийра влезе навътре и се зае да отваря прозорците, понеже Колийн бе пропуснала да го направи.

— Не се бавих много, но след като вече бях навън, реших да откъсна цветя за свеж букет на масата. Винаги е хубаво да има свежи цветя, когато очакваш гости за вечеря.

— Хм — измърмори само Мийра, докато вдигаше цветята, разпилени върху мокрия под.

— Влязох вътре и цялата кухня беше в дим. — Колийн продължаваше да размахва безпомощно ръце, докато се озърташе с насълзени очи наоколо. — Изтичах до фурната, а там агнешкото гореше, затова взех кърпата да го извадя.

— Виждам. — Мийра изключи фурната, намери нова кърпа, вдигна тавата, после и овъгленото бутче.

— Кърпата някак се запали и пламна. Трябваше да пусна всичко и да занеса тавата в мивката, където бях наляла вода за картофите.

Докато майка ѝ кършеше пръсти, Мийра събра картофите и струпа всичко в мивката, където по-късно щеше да разтребва.

— Съсипана е, Мийра, всичко е съсипано! Какво ще правя? Какво ще правя сега?

Познатата смесица от раздразнение, примирение и безсилие отново я обзе. Приела съдбата си, Мийра подсуши ръцете си, като ги избърса в работния си панталон.

— Най-напред иди да отвориш прозорците в преддверието, докато аз избърша пода тук.

— Димът ще изцапа боята, нали, Мийра, а и виж там на пода, изгорено е от пламналата кърпа. Не смея да кажа на хазяина си, иначе ще ме изхвърли.

— Нищо подобно, мамо. Ако боята е изцапана, ще я почистим. Ако подът е обгорял и него ще оправим. Отвори прозорците, после сложи малко от мехлема на Брана на пръстите си.

Но Колийн само стоеше на мястото си, стиснала ръце, с насълзени сини очи.

— Донал и приятелката му ще дойдат в седем.

— Едно по едно, мамо — отвърна Мийра, докато бършеше пода.

— Не можах да му кажа за катастрофата тук. Не и докато е на работа.

„Но можа да се обадиш на мен, помисли си Мийра, понеже никога не си разбирала, че една жена може да работи, да иска да работи и да има нужда от работата си, както и всеки мъж.“

— Прозорците — каза само тя.

Майка ѝ не таеше никакви лоши мисли в душата си, напомни си Мийра, докато чистеше пода, който съвсем не бе обгорен, а само изцапан със сажди от кърпата. Тя дори не бе егоистка в обичайния смисъл на думата, а просто безпомощна и зависима.

Но каква вина имаше всъщност, след като цял живот е била обгрижвана и закриляна? От родителите си, после от съпруга си, а сега от децата.

Никога не е била научена да се справя с живота, нали така? Нито пък, с горчивина си помисли Мийра, докато се взираше упорито в тавата, как да опече проклетото агнешко бутче.

След като изстиска добре парцала от кухненския под, тя спря за миг, за да прати съобщение на Бойл. Нямахме смисъл да се тревожи и той.

Няма пожар, а само овъглено агнешко бутче и голяма бъркотия. Никакви други поражения.

Мийра изнесе навън месото и го хвърли в кофата за боклук, след което обели картофите и ги остави да изсъхнат, понеже бяха още сурови, след като майка ѝ беше забравила — и слава богу — да включи котлона.

Накисна тавата в мивката, сложи чайника на котлона, докато Колийн междуременно се вайкаше как хазяинът щял да я изгони от къщата.

— Седни, мамо.

— Не мога да седна, толкова съм разстроена.

— Седни. Ще пийнеш чай.

— Ами Донал? Какво ще правя? Съсипах кухнята, а те ще дойдат за вечеря. Ами хазяинът, това сигурно ще го ядоса страшно.

Мийра прехвърляше наум таблицата за умножение — умножението по седем всеки път я затрудняваше. Така успяваше да се съдържи да не се развика, когато се обърна към майка си.

— Първо се огледай наоколо. Кухнята не е съсипана, нали?

— Но аз... — Сякаш едва сега я виждаше за първи път, Колийн запърха с мигли. — О, май се е изчистила добре, нали?

— Така е.

— Още усещам дима.

— Ще оставим прозорците отворени още малко и миризмата ще изчезне. В най-лошия случай ще изтъркаме добре стените. — Мийра направи чай, сложи няколко шоколадови курабийки върху една от красивите десертни чинийки на майка ѝ и понеже ставаше дума точно за Колийн, добави бяла ленена салфетка. — Седни и си изпий чая. Дай да ти видя пръстите.

— Много по-добре са. — С усмивка на уста Колийн ги вдигна пред лицето ѝ. — Брана много я бива, прави такива страхотни кремове, лосиони, ароматни свещи. Много обичам да пазарувам в „Тъмната

вещица“. Винаги си намирам някоя красива дреболийка. Магазинчето е страхотно.

— Така е.

— А и тя се отбива понякога, носи ми мостри, които иска да изпробвам.

— Знам. — Както и знаеше, че целта е Колийн да може да получи красивите си дреболийки, без да плаща прекалено скъпо.

— Брана е много хубаво момиче и винаги е толкова елегантна.

— Вярно е — съгласи се Мийра, която отлично знаеше, че Колийн би искала и нейната дъщеря да се облича елегантно, вместо да нахлузва дрехи, подходящи за конюшните.

„Явно ще продължим да се разочароваме взаимно, мамо, нали така?“ — помисли си тя, но не каза нищо повече.

— Кухнята наистина е почистена добре, Мийра, благодаря. Но сега нямам нищичко, нито пък време, за да приготвя хубава вечеря за Донал и приятелката му. Какво ще си помисли за мен Шарън?

— Ще си помисли, че си имала лек инцидент в кухнята, затова си се обадила в хотела на Раян и си направила резервация за трима ви.

— О, но...

— Ще се обадя и те ще пишат вечерята на моята сметка. Ще вечеряте прилично, а после ще се върнете тук за чай и десерт — който ще ида да взема от кафенето на Монк след малко. Ще го поднесеш на хубавия си порцеланов сервиз и всичко ще бъде наред. Ще прекарате една приятна вечер заедно.

Страните на Колийн порозовяха от удоволствие.

— Това звучи добре, направо прелестно.

— Мамо, спомняш ли си кой е правилният начин да реагираш при пожар в кухнята?

— Трябва да се хвърли вода върху огъня. Така направих.

— Най-добре е да се задуши. Пожарогасителят е в килера с парцала. Нали помниш? Фин ти го даде, а Донал направи специални скоби, за да е винаги подръка, на стената на малкия килер.

— О, изобщо не се сетих, толкова бях разстроена. А и надали щях да си спомня как се използва.

И това беше вярно, помисли си Мийра.

— Ако не се сетиш за това, можеш да изсипеш върху огъня сода за хляб или пък по-добре просто да го покриеш с капак от някоя

тенджера и да го оставиш без въздух. А най-добре е да не излизаш от кухнята, докато готвиш. Можеш да нагласиш таймера на фурната, така че да не си закотвена в стаята, докато печеш месо или сладкиш.

— Така смятах да направя.

— Сигурна съм.

— Съжалявам за притесненията, Мийра, наистина.

— Знам, а и всичко вече е оправено, нали? — Леко докосна с длан ръката на Колийн. — Мамо, няма ли да си по-щастлива, ако живееш по-близо до внуците си?

Мийра отдели известно време в обгрижване на зрънцето, което току-що бе посяла в съзнанието на майка си, после се отби в кафенето и купи хубава сметанова торта, кифлички и пастички. Отиде до ресторанта и се уговори с управителя — неин приятел от училище, след което се върна при майка си.

И понеже бездруго имаше главоболие, реши да се прибере направо у дома и звънна на сестра си.

— Морийн, време е да се погрижиш за мама.

След цял час спорове, преговори, викове, смях и съчувствия по телефона тя извади таблетки против главоболие и изгълта няколко с вода от мивката в банята.

Погледна се продължително в огледалото. Липсата на достатъчно сън бе оставила следи в сенките под очите ѝ. Умората от всякакъв род бе добавила напрежение в погледа ѝ, както и бръчка между веждите, която тя потърка с раздразнение.

Още един такъв ден, помисли си тя, и щяха да са ѝ необходими всички кремове и лосиони на Брана — както и малко заклинание за разкрасяване — за да не изглежда като парцал.

Имаше нужда да остави всичко настрани поне за една нощ, по дяволите, каза си тя. Конър, Кеван, майка ѝ, цялото семейство. Една спокойна нощ, реши тя, по пижами и дебел пласт от крема за лице на Брана. Щеше да си отвори бира и малко чипс или каквато там храна намери, да позяпа телевизия.

Не можеше и да си мечтае за повече.

Избра да почне с бирата — нямаше да е за първи път да влиза със студена бира в ръка под горещия душ, за да измие умората от деня — и тъкмо се запъти към кухнята, когато някой затропа по вратата.

— Махай се — измърмори тя, — който и да си, и не се връщай повече.

Който и да беше навън, почука отново и тя отново би го пренебрегнала, но той продължи:

— Отвори, Мийра. Много добре знам, че си вътре.

Конър. Вдигна очи към тавана, но тръгна към вратата.

Отвори я.

— Настроила съм се за тишина и спокойствие, така че върви някъде другаде.

— Чух за пожар у майка ти?

— Всичко е наред. Хайде, върви си.

Той я изгледа с присвити очи.

— Изглеждаш ужасно.

— Точно от това имах нужда, за да приключа с този противен ден. Благодаря ти.

Понечи да тръшне вратата под носа му, но той я подпря с рамо. В продължение на минута двамата сякаш си мереха силите. Тя все забравяше, че е по-силен, отколкото изглежда.

— Добре, добре, влизай тогава. И бездруго денят беше ужасен.

— Главата те боли, уморена си и затова си кисела.

Преди да успее да се измъкне, той сложи ръце върху слепоочията ѝ, погали върха на главата ѝ и слезе надолу към тила.

И пулсиращата болка изчезна.

— Вече бях изпила хапче.

— Това действа по-бързо. — Добави и лек масаж на раменете, който сякаш разтопи схващанията там. — Седни и си свали обувките. Ще ти донеса бира.

— Не съм те поканила на бира и сладки приказки. — Заядливостта в гласа ѝ, след като той се бе погрижил всичките ѝ болезки да изчезнат, я накара да се засрами от себе си. А срамът само я провокира още повече.

Той наведе глава леко, а по лицето му бе изписано безкрайно търпение и съчувствие. Искаше ѝ се да го удари с юмрук. Искаше да облегне глава на рамото му и просто да диша дълбоко.

— Не си яла, нали?

— Едва преди малко се прибрах.

— Седни.

Той отиде до кухнята — ако можеше да се нарече така. Имаше печка с два котлона, нисък и тумбест хладилник, мъничка мивка и плот, които бяха сгъшени в ъгъла на стаята.

Тя замърмори грубо под нос, но седна и свали обувките си, докато го наблюдаваше с присвити очи как ровичка наоколо.

— Какво търсиш?

— Замразената пица, без която никога не оставаш, ще стане най-бързо, а и аз бих хапнал от нея, защото също не съм ял.

Извади я от опаковката и я пхна във фурната. За разлика от майка ѝ, не забрави да настрои таймера. Взе две бутилки бира, отвори ги и се приближи до дивана.

Подаде ѝ едната, седна до нея, вдигна крака върху малката масичка — като мъж, който си е у дома.

— Да започнем от края на деня. Майка ти. Имало е пожар в кухнята, нали?

— Дори и това не беше. Изгорила агнешкото бутче, а реакцията ѝ беше, все едно е предизвикала огнена стихия, която е изпепелила цялото село.

— Е, майка ти никога не е била особено добра готвачка.

Мийра само се изсмя горчиво и отпи от бирата.

— Ужасна готвачка е. Не мога да си представя защо изобщо ѝ е хрумнало да готви вечеря за Донал и приятелката му. Защото така е редно — добави тя веднага. — В нейния свят това е редно, а тя непременно трябва да спазва приличие. Всичко в дома ѝ е в порцелан от „Белийк“, „Роял Тара“ и „Уотърфорд“, на прозорците има перденца от ирландска дантела. И бих се заклела, че се облича специално за работа в градината или за пазаруване, сякаш ще обядва в петзвезден ресторант. Всяко косъмче си е на мястото, червилото ѝ никога не се размазва. А не може да свари картоф, без да предизвика бедствие.

Тя млъкна, отпи от бирата си, а той само потупа леко крака ѝ и не каза нищо.

— Живее под наем в къща, която е с размера на градинското бунгало в имението, в което живееше с баща ми. Държи я под ключ, сякаш е трезор, за да се пази от бандите крадци и разбойници, които според нея чакат в засада — а не се сеща да отвори поне един прозорец, когато къщата ѝ е пълна с дим.

— Обадила се е на теб.

— На мен, разбира се. Няма как да се обади на Донал, понеже е на работа, а аз само се мотая с конете. За забавление.

Мийра въздъхна.

— Не искам да прозвучи по този начин, знам го, но точно така го усещам. Тя самата никога не е работила за заплата. Омъжила се е за баща ми като момиче и той направо ѝ е завъртял главата, дал ѝ красив дом с прислуга, която да се грижи за него, отрупал я с разкош. Трябвало е само да бъде красиво украшение за него и да гледа децата — да забавлява гостите му, естествено, но това е същото като да си красиво украшение, а госпожа Ханигън да готви, докато камериерките се грижат за всичко останало.

Нервите ѝ отново се опънаха и тя се вторачи в бирата си.

— После светът ѝ се сринал. Нищо чудно, че е безпомощна и не знае какво да прави в елементарни житейски ситуации.

— Твоят свят също се е сринал.

— Различно е. Бях достатъчно млада, за да се нагодя към промяната, а и не изпитвах срама, който я измъчваше. Имах си Брана и теб, Бойл и Фин. Тя го обичаше. Обичаше Джоузеф Куин.

— Ами ти, Мийра?

— Любовта може да умре. — Тя отново пийна глътка бира. — Нейната все още не е умряла. Държи негова снимка в сребърна рамка в стаята си. Идва ми да закреця всеки път, като я видя. Той никога няма да се върне при нея, а и защо би го приела обратно, ако го направи? Но тя би го приела.

— Не става дума за твоето сърце, а за нейното.

— Нейното се е вкопчило в една илюзия, а не в реалността. Но ти си прав. Нейното сърце страда, не моето.

Облегна глава назад, затвори очи.

— Успокои ли я?

— Почистих бъркотията — беше заляла целия под в кухнята с вода и картофи — и мога само да съм благодарна, че е забравила да включи котлона за картофите, така че не се наложи да се разправям с пораженията от вряла вода. Сега би трябвало да е на вечеря в хотела на Раян с Донал и приятелката му.

Той разтри с длан бедрото ѝ за успокоение.

— За твоя сметка.

— Парите са най-малкото. Звъннах на Морийн и ѝ поставих въпроса ребром. Неин ред е, по дяволите. Мери Клеър живее много далеч. Но от Морийн, мама може да ходи на гости на Мери Клеър и нейните деца, както и да се връща тук. А брат ми... Жена му е чудесна, но за мама ще е по-лесно да живее с дъщеря си, отколкото с жената на сина си, според мен. А и Морийн има достатъчно място в къщата и мил и спокоен мъж.

— Какво иска майка ти?

— Иска баща ми да се върне, иска си стария живот, но понеже това няма да стане, ще бъде щастлива с децата. Много се разбира с деца, обича ги, безкрайно търпелива е. В крайна сметка Морийн се съгласи с мен, поне е склонна да опита. Вярвам — кълна се в това — че ще е най-добре за всички. Ще помага много на Морийн за децата, а и те я обожават. Ще бъде щастлива там в по-голяма, по-хубава къща и далеч оттук, където има прекалено много спомени от миналото.

— Мисля, че си права, ако това има значение за теб.

Тя отново въздъхна, отпи глътка.

— Има. Тя не е човек, който може да живее добре и комфортно сам. Донал трябва да върви по своя път. Аз — по моя. Морийн е отговорът на проблемите ни, а и за нея ще бъде от голяма полза майка ни да е в дома ѝ и да се грижи за децата, докато тя излиза по задачи.

— Планът устройва всички. — Потупа я по ръката, после стана, защото таймерът звънна. — Сега ще хапнем пица и ще ми разкажеш каква е тази работа с Кеван.

Не беше планирала така вечерта си, но установи, че се отпуска въпреки всичко. Пицата, която хапваха, седнали на дивана в хола, запълни дупката в стомаха, за която не бе подозирала, докато не хапна първия залък. А и втората бира ѝ се отрази много добре.

— Както казах на Брана, всичко бе някак омекотено и сякаш насън. Сега разбирам какво е имала предвид Айона, когато ни разказваше за случката с нея миналата зима. Сякаш се носиш над земята и не си напълно в тялото си. Студ — измърмори тя. — Бях го забравила.

— Студа?

— Точно преди това изведнъж застудя. Дори извадих ръкавиците от джоба си. И се появи силен вятър. Светлината стана по-различна.

Сутринта беше ясно, както казаха в прогнозата, но после стана мрачно и сиво. Помислих си, че облаци са закрили слънцето, но...

Сега се върна назад в мислите си с чисто съзнание, за да се опита да види ясно какво се е случило.

— Сенки. Имаше сенки. Как може да има сенки без слънце? Бях го забравила, не казах на Брана. Бях прекалено напрегната, предполагам.

— Всичко е наред. Сега ми каза на мен.

— Сенките се движеха с мен и сред тях ми беше топло — но не беше така, Конър. Замръзвах, но си мислех, че ми е топло. Има ли някакъв смисъл в това?

— Ако имаш предвид дали те разбирам, да. Магията му е студена, както е и тъмна. Топлината е била само трик на ума ти, както и желанието.

— Останалото е както ти казах. Викаше ме по име, а аз стоях там с протегнатата ръка, готова да разтворя лианите, копнееща да мина отвъд, толкова силно желаеща да отвърна на този зов. И Ройбиър и Кател ми се притекоха на помощ.

— Когато решиш да вървиш пеша от работа до къщата или ако си на обиколка с клиенти, стой далеч от това място, доколкото е възможно.

— Разбира се. По навик минавам оттам, но навиците се променят. Брана ми направи амулет за всеки случай. Както и Айона, а после и Фин.

Конър бръкна в джоба си, извади малка торбичка.

— И аз.

— С това темпо джобовете ми ще са пълни с магически торбички.

— Направи така: дръж една близо до вратата тук, една в колата си, една близо до леглото — в съня сме уязвими. А и една в джоба си. — Сложи торбичката в ръката ѝ, затвори пръстите ѝ в здрава хватка — Винаги, Мийра.

— Добре. Това е чудесен план.

— И носи това. — От джоба си той измъкна дълга и тънка кожена каишка, върху която бяха нанизани лъскави мъниста.

— Красиво е. И защо да го нося?

— Направих го, когато бях на шестнайсет. Тук има син халцедон, по малко яспис и нефрит. Халцедонът предпазва от тъмна магия, а нефритът защитава от психична атака — каквато току-що си преживяла. Ясписът изобщо е полезен като протекция. Затова ще го носиш, нали?

— Добре. — Тя сложи колието на шията си. — Можеш да си го вземеш обратно, когато приключим с това. Отлична изработка — добави тя, загледана внимателно. — Но ти винаги си бил много сръчен в ръцете.

В мига, в който думите излязоха от устата ѝ, тя мислено се наруга за избора им.

— Е, сега знаеш всичко за веселите и тъжните случки от деня ми и съм ти благодарна за пицата, макар да я извади от собствения ми фризер.

Тя понечи да стане, да разтреби чиниите, но той само сложи ръка на лакътя ѝ и отново я побутна назад.

— Още не сме приключили с целия цикъл, а нали се движим отзад напред. Тъкмо стигнахме до снощи.

— Вече ти казах, че не означаваше нищо.

— Онова, което ми каза, са пълни глупости.

Спокойният, почти развеселен тон на гласа му я предизвикваше да му се развика, затова тя нарочно запази своя тон неутрален.

— Имах достатъчно вълнения за днес, Конър.

— Сигурен съм, че можем веднъж завинаги да си изясним всичко и да приключим с това. Двамата с теб сме приятели, нали така, Мийра?

— Така е и точно това се опитвам да ти кажа.

— Целувката ти не беше като на приятел, колкото и разстроен и развълнуван да е. Нито пък аз те целунах като приятел, след като преодолях първоначалната изненада.

Тя сви рамене, за да покаже колко маловажно е било — и много ѝ се щеше цялото това пърхане в стомаха ѝ да престане. Човек би помислил, че е погълнала рояк пеперуди, а не половин замразена пица.

— Ако знаех, че толкова ще се впечатлиш от една целувка, изобщо нямаше да се случи.

— Мъж, който не би се впечатлил от такава целувка, би трябвало да е умрял от поне шест месеца. И се обзалагам, че пак би усетил тръпка.

— Това само означава, че ме бива.

Той се усмихна.

— Няма да оспорвам способностите ти. Казвам само, че не беше целувка между приятели, нито пък за утеха. Не и само за това.

— Е, имаше и доза еротично любопитство. Не е изненадващо, нали? Дватама сме големи хора, нищо човешко не ни е чуждо и сме поставени в изключително странна ситуация. Получи се внезапно и страстно привличане и това е всичко.

Конър кимна, сякаш обмисляше тезата ѝ.

— Не бих оспорвал и това, освен едно нещо.

— Какво точно?

Както се бе излегнал удобно на дивана, той толкова бързо се надигна, че не ѝ остана и миг да се подготви. Вдигна я на ръце, извъртя я към себе си и прикова уста към нейната.

Последва ново страстно привличане, светкавично, дълбоко и поразяващо сетивата. Някъде в съзнанието едно гласче ѝ нареждаше да го плесне през лицето и да върне нещата в нормалния им ред, но останалата част от нея бе прекалено заета да поглъща онова, което той ѝ даваше.

После той подръпна леко плитката ѝ в познатия приятелски жест, при което устните им се разделиха, но останаха с приближени лица. Толкова близко бяха, че очите му, които познаваше като своите, придобиха по-наситен и дълбок зелен цвят с проблясъци на златисто тук-там.

— Това нещо.

— Просто е... — Този път тя се притисна към него, не можеше да устои, усети как сърцето му се разтуптява до нейното. — Физическа реакция.

— Така ли?

— Така. — Насили се да се отдръпне, после да стане — щеше да е по-безопасно, мислеше си тя, ако помежду им имаше известно разстояние. — И още нещо, Конър, трябва да помислим, двамата трябва добре да помислим.приятели сме и винаги сме били такива. А сега сме част от един кръг, който не бива да бъде излаган на риск.

— Какъв е рискът?

— Ако правим секс...

— Страхотна идея. Аз съм „за“.

Макар да поклати глава, тя не можа да сдържи усмивката си.

— Ти би бил „за“ поне на всеки час. Но сега става дума за теб и мен и какво ще правим, предвид възможните усложнения и напрежението, което може да се натрупа, както често се случва, когато сексът се намеси.

— Когато се прави добре, сексът разтоварва напрежението.

— За известно време. — Макар точно сега мисълта за секс с него да ѝ докарваше доста напрежение. — Но може да усложним доста нещата — между нас двамата, а и останалите, когато най-малко можем да си го позволим. Трябва да се фокусираме върху това, което трябва да се свърши, и да държим личните напрежения далеч от задачата, доколкото е възможно.

Напълно спокоен, той си взе бирата, за да я допие.

— Това ти казва неуморният ти мозък, който все пресмята какво следва, без да остави останалата част от теб да се наслади на момента.

— Всеки момент преминава в следващия.

— Точно така. Затова, ако не му се насладиш, преди да е преминал, какъв е смисълът изобщо?

— Смисълът е да виждаш ясно нещата и да си готов за следващия момент и за онзи, който следва после. И ние трябва да помислим за всичко това, и то много добре. Не можем просто да скочим в леглото, защото и на двамата ни се иска. Грижа ме е за теб и за останалите прекалено много, за да си го позволя.

— Каквото и да направиш, няма нещо, абсолютно каквото и да било, което да разруши приятелството ни. Нито дори ако кажеш „не“, макар аз да искам да кажеш „да“ повече, отколкото... ами повече, отколкото бих искал.

Той също се изправи.

— Затова и двамата ще помислим, ще си дадем малко време, за да преценим какво изпитваме.

— Така е най-добре, нали? Просто ни трябва малко време да охладим страстите, да помислим трезво, за да не скочим импулсивно в нещо, за което после ще съжаляваме. И двамата сме достатъчно разумни и уравновесени.

— Тогава така и ще направим.

Подаде ѝ ръка, за да сключат сделката. Мийра я пое, стисна я. После и двамата просто останаха така — без да се отдалечават, нито

приближават, нито да се пускат.

— О, по дяволите. Няма да мислим изобщо, нали?

Той само се ухили.

— Не и тази нощ.

Двамата се хвърлиха един към друг.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Безумното и тромаво опипване не бе в обичайния му стил, но това бе нещо толкова... експлозивно, че той изгуби ритъма и стила си. Сграбчваше каквото му попадне, поемаше каквото можеше. А имаше толкова много за докосване от нея — неговата висока и стройна приятелка.

За малко щеше да разкъса ризата ѝ, докато се добере до повече.

Вече нямаше спиране за никого от двамата, защото тук властваха нужди и копнежи, които бяха много по-могъщи от внимателното и рационално обмисляне. Владееше ги силата на момента, а следващият и по-следващият трябваше да почакаат.

Този напълно нов глад, който изпитваше за нея, само за нея, трябваше да бъде утолен.

Но не, осъзна той, прави във всекидневната ѝ или търкалящи се по пода.

Вдигна я на ръце.

— О, господи, не се опитвай да ме носиш. Ще си навехнеш кръста.

— Имам здрав гръб. — Извърна глава, за да срещне устните ѝ, докато отиваше към спалнята ѝ.

Лудост, мислеше си тя. И двамата бяха полудели. Но изобщо не я беше грижа. Той я носеше и макар целта му — както и нейната — да бе бързината, беше ужасно романтично.

Ако се спънеше, какво толкова — щяха да довършат започнатото, където и да се озовяха.

Но той не се спъна. Падна заедно с нея на леглото, а старите пружини изскърцаха от изненада, поддадоха и двамата се сгушиха в меките постелки и завивки.

А ръцете му, тези вълшебни ръце, действаха усърдно и прелестно.

Тя използва своите, за да издърпа и махне пластовете от дрехи, докато — най-сетне, слава на бога — намери гола кожа. Топла, гладка,

с прекрасните мускули на мъж, който знае как да ги използва.

Претърколи се с него, борейки се заедно да премахнат всяка бариера помежду им.

— Проклети дрехи — измърмори той и я разсмя, докато се мъчеше да разкопчае токата на колана му.

— И двамата работим навън.

— Добре е, че си струва дългото разопаковане. О, ето те най-после — измърмори той и напълни шепите си с голите ѝ гърди.

Стегнати и меки, пищни. Красиви и щедри. Можеше да напише цяла ода за великолепните гърди на Мийра Куин. Но в момента искаше само да ги докосва, да ги вкухва. И да усеща как пулсът ѝ се ускорява от лек галоп до буйно препускане при докосването на пръстите му, устните, езика.

Липсваше само...

Създаде светлина в мрака, мека и бледозлатиста като кожата ѝ. Когато очите ѝ срещнаха неговите, той се усмихна.

— Искам да те видя. Красива Мийра. С очи на циганка и тяло на богиня.

Галеше я, докато говореше. Никакво тромаво опипване вече; най-накрая бе намерил ритъма си. Защо да бърза с нещо толкова приятно, след като можеше да му се наслади? Можеше да пирува с гърдите ѝ цял живот. Ами устните ѝ — меки и пухкави, жадни като неговите. И раменете ѝ — силни, здрави. Изненадващо сладостната извивка на шията ѝ. Чувствителна точно там, под брадичката, така че потръпваше, когато я целуваше.

Обожаваше как реагира — потръпване, пресечено поемане на въздух, гърлен стон — докато изучаваше тялото ѝ сантиметър по сантиметър.

Навън някой викна в пиянски поздрав, последван от буен смях.

Но тук, в убежището на леглото ѝ, имаше само въздишки, шепот и тихото скърцане на пружините под тях.

Бе поел юздите, осъзна тя. Не знаеше как точно е станало, тъй като никога досега не бе предавала контрола другиму. Но по някое време — между бързането и търпението, тя се бе оставила във властта му.

Ръцете му се плъзгаха по тялото ѝ, сякаш имаше цяла вечност на разположение само да я гали, милва и докосва. Разпалваха в нея

огньовете, докато сякаш цялото ѝ тяло грееше в пламъци, сякаш под кожата ѝ тлееше жарава като светлината, която бе сътворил.

Харесваше ѝ да го усеща, дългия му гръб, тесния ханш, силните му ръце на човек, който работи с тях. Ухаеше на гора, земен и свеж аромат, а вкусът му — на устните, кожата, беше същият.

Вкусът на дома.

Докосваше я там, където копнееше да бъде докосната, вкусваше я там, където искаше да усети устните му. И намираше тайни местенца, за които дори не бе подозирала, че жадуват внимание. Вътрешната страна на лакътя, зад коляното, нежната кожа от долната страна на китката. Шепнеше ѝ сладки думи, които докосваха сърцето ѝ. И запалваха нова светлина.

Сякаш знаеше кога тлеещата жарава се превръщаше в пулсиращо желание, а желанието — в изгаряща нужда. Затова отговори на тази нужда, като разпалваше удоволствието все по-силно и по-силно, докато тя не изгуби себе си.

Останала без сили, замаяна от прилива на усещания и чувства, тя се вкопчи в него, мъчейки се да се върне на земята.

— Само момент. Дай ми минутка.

— Сега — каза той. — Трябва да бъде сега.

И проникна в нея. Погълна устните ѝ, докато я обладаваше дълбоко и бавно.

„Трябва да е сега“, помисли си той отново. Тя се бе отворила да го посрещне. Гореща и влажна за него.

Стонът ѝ беше приветствие за него; ръцете ѝ бяха като здрави въжета, които го притискаха силно.

Тя се надигна към него, обви дългите си крака около тялото му. Раздвижи се заедно с него, сякаш бяха се сливали по този начин, точно по този, стотици пъти в предишни животи. В заревото на светлината, която бе създал, в жаравата на огъня, който сега създаваха заедно, той се взираше в нея.

Dubheasa. Тъмна красавица.

Гледаше я, докато онова, което сътворяваха заедно, го погълна изцяло и удоволствието стана дълбоко като очите ѝ. В мрака и светлината той се предаде във властта ѝ, както и тя — в неговата.

Остави я да го вземе със себе си.

Мийра лежеше и се наслаждаваше. Очакваше — след като вече бе приела за факт секса с Конър — безгрижно и весело търкаляне в леглото. Вместо това беше... обгрижена, глезена и дори съблазнена, при това с безкрайна нежност.

И нямаше никакви оплаквания.

Сега тялото ѝ бе напълно отпуснато и омекнало, безсилно в най-добрия смисъл.

Знаеше си, че ще е добър — все пак имаше достатъчно практика — но не предполагаше, че ще бъде абсолютно невероятно съвършен.

Затова сега можеше да въздъхне с безкрайно задоволство — с ръка, отпусната върху чудесния му стегнат задник.

В същия миг на въздишката ѝ хрумна, че няма начин тя да се е представила на същото ниво. Беше я изненадал, каза си тя, и сигурно не беше показала най-доброто от себе си — така да се каже.

Дали затова сега лежеше върху нея неподвижен като мъртвец?

Тя помръдна ръка, не беше много сигурна какво да направи или каже.

Той се раздвижи.

— Предполагам, че искаш да се преместя.

— Хм... ами...

Той се претърколи и се просна по гръб. Понеже не каза нищо, тя се прокашля.

— А сега какво?

— Мисля — отвърна той. — След като си починем мъничко, можем да го направим пак.

— Мога и по-добре.

— По-добре от какво?

— Отколкото се представих. Бях стъписана.

Той лениво прокара показалец отстрани по тялото ѝ.

— Ако беше се представила по-добре, мисля, че щяха да са ми нужни седмици да се съвзема.

Тъй като не можеше да реши точно какво означава това, тя се надигна достатъчно, за да го погледне в лицето. Знаеше как изглежда един задоволен мъж, затова се успокои.

— Значи за теб е било хубаво.

Той отвори очи и я погледна втренчено.

— Обмислям как да отговоря, защото, ако кажа истината, ти може да кажеш: „Щом е било толкова добре, това е всичко за тази нощ“. А аз те желая отново, дори преди да съм си поел въздух.

Пъхна ръка под тялото ѝ и я придърпа към себе си, сгуши я, така че лежаха лице срещу лице.

— А за теб хубаво ли беше?

— Обмислям как да отговоря — каза тя и го разсмя.

— Липсваше ми голото ти тяло.

— Не си ме виждал гола до тази вечер.

— Нали не си забравила онази вечер, когато с Брана, Бойл и Фин се измъкнахме и отидохме да плуваме в реката?

— Никога не сме... О, тогава ли? — Доволна сплете крака с неговите. — Бях само на девет, идиот такъв!

— Но беше гола. Искам да отбележа, че си пораснала и си се оформила чудесно. — Плъзна длан надолу по гърба ѝ, върху дупето, където я задържа. — Даже много добре.

— А ти, ако не ме лъже паметта, беше като върлина. И ти си оформил хубаво тяло. Онази нощ много се забавлявахме — спомни си тя. — Замръзнаха ни задниците на всички, но беше страхотно. Бяхме толкова невинни и нямахме никакви грижи на света. Но той сигурно ни е наблюдавал дори и тогава.

— Недей. — Конър докосна с пръст устните ѝ. — Не го споменавай тук, не и тази вечер.

— Прав си. — Разроши с пръсти косата му. — Колко души мислиш, че са като нас тази нощ и споделят толкова много години и общи спомени?

— Не са много, предполагам.

— Не бива да губим това, Конър. Не бива да губим онова, което сме един за друг, за Брана, за всички. Трябва да се закълнем в това. Че няма да изгубим и най-малката частица от приятелството, което винаги е било помежду ни, независимо какво ще се случи.

— Тогава ще ти се закълна и ти на мен. — Взе ръката ѝ, сплете пръсти с нейните. — Свещена клетва, която никога няма да нарушим. Приятели сме винаги и винаги ще останем такива.

Тя видя светлината, която грейна около сплетените им пръсти, почувства топлината.

— Кълна ти се.

— И аз на теб. — Целуна пръстите ѝ, после бузата, устните. — Трябва да ти кажа и още нещо.

— Какво е то?

— Вече си поех въздух.

Тя се засмя и той отново се търколи върху нея.

Беше закувала с него и преди, безброй пъти. Но никога на малката масичка в нейния апартамент и никога, след като са си взели душ заедно.

Можеше да се смята за късметлия, каза си тя, понеже се бе сетила да вземе малко от хубавите кроасани от кафенето, когато отиде да купи десерт за майка си вчера.

В добавка приготи и обичайната си закуска — овесена каша — докато той правеше чай, понеже нямаше никакво кафе в шкафа ѝ.

— Тази вечер ще се събираме — напомни ѝ той и захапа един кроасан. — Тези неща са страхотни.

— Така е. Гледам да не ходя често в кафенето, защото имам навик да купувам по дузина от всеки вид. Ще дойда направо от конюшните — добави тя. — И ще помогна на Брана за готвенето, ако мога. Хубаво е, че сега се събираме редовно, макар да не съм сигурна, че на някого му е хрумнала гениална идея какво да направим точно или кога.

— Е, поне мислим по въпроса, и то заедно, така че нещо ще изскочи.

Той вярваше в това, а и кроасаните допълнително допринасяха за оптимизма му.

— Какво ще кажеш да те хвърля до конюшните на път за работа, а после да те взема, когато и двамата приключим? Ще ти спестя малко бензин, а и ми се струва глупаво и двамата да шофираме поотделно.

— Така ще се наложи да ме доведеш вкъщи след това.

— Това е тайната ми мисъл. — Вдигна чашата си чай, сякаш вдигаше тост в своя чест. — Ще те доведе обратно и ще остана с теб, ако нямаш против. Или пък би могла направо да останеш в къщата.

Тя изпи чая си, който той бе направил достатъчно силен, че да разтрепери човек.

— Какво ще си помисли Брана?

— Скоро ще разберем. Не бихме искали да го скрием от нея, нито ти, нито аз, дори и да можехме. Което няма как да стане — добави той с небрежно вдигане на рамене, — понеже тя ще разбере.

— Всички ще трябва да научат. — Нямахме смисъл, реши Мийра, да бъдат пресилено дискретни. — Така е редно. Не само защото сме приятели и роднини, а и защото сме един кръг. Онова, което сме един за друг... това е част от кръга, нали?

Той изучаваше лицето ѝ, докато тя побутваше овесената каша в чинията си.

— Не бива да се тревожиш, Мийра. Имаме право да бъдем заедно по този начин, щом и двамата го искаме. Хората, които ни обичат, няма да си помислят нищо лошо.

— Прав си. Но що се отнася до другото ми семейство — кръвните ми роднини — предпочитам да не ги замесваме.

— Решението е твое.

— Не че се срамувам от това, Конър, не бива да мислиш така.

— Не го мисля. — Веждите му се вдигнаха нагоре, той гребна с лъжица от кашата ѝ и я поднесе към устните ѝ. — Познавам те, нали? Защо бих си помислил подобно нещо, след като те познавам?

— Това е предимство в случая. Просто майка ми ще започне да се суети, да те кани на вечеря. Не бих понесла още една катастрофа в кухнята веднага след вчерашната — а и финансово няма да издържа на по-голяма сметка в хотела на Раян. Във всеки случай тя скоро ще замине на гости при Морийн и освен ако не се окаже нова катастрофа, преместването ѝ може да е за постоянно.

— Ще ти липсва.

— Много бих искала да изпитам това чувство. — Издиша шумно, но хапна още малко от кашата, преди отново да му хрумне да я храни. — Това прозвуча злобно, но е самата истина. Мисля, че двете ще се разбираме чудесно, ако има известно разстояние помежду ни. И...

— И какво?

— Вчера имаше един момент, докато бързах към къщата ѝ, когато не бях сигурна какво ще заваря. Внезапно си помислих, ами ако Кеван я е нападнал, както направи с мен? Беше глупаво, тъй като няма причина и никога не е имал. Но се сетих и какво каза за това, че се чувстваш по-спокоен, като знаеш, че родителите ти са далеч от всичко

тук. И аз ще съм по-спокойна за майка си така. Онова, което предстои, е само за нас.

— Така и ще бъде.

Остави я в конюшните и се върна обратно до дома си, за да смени работните си дрехи от предния ден.

Завари Брана вече на крака — не беше се облякла още, но пиеше кафе с книгата на Сърха, разтворена пред нея.

— Добро утро и на теб, Конър.

— Добро утро.

Тя го изгледа над ръба на чашата си.

— А как е нашата Мийра в това прекрасно утро?

— Добре е. Преди малко я оставих при конюшните, но исках да се преоблека за работа. Исках да видя и ти как си.

— Добре съм, благодаря, макар да се вижда, че ти си много по-добре. Предполагам, че вече си закусил?

— Да. — Но му харесаха лъскавите зелени ябълки, които тя бе сложила в купа, така че си взе една. — Това притеснява ли те, Брана? Аз и Мийра?

— Защо да ме притеснява, след като ви обичам, а и от години наблюдавам как вие двамата внимателно се движите по ръба на онова, което с гениалния си ум отгатвам, че се е случило снощи.

— Никога не съм мислил за нея по този начин преди... Ами преди.

— Напротив, но си си казвал, че не е редно, което е нещо съвсем различно. Ти никога не би я наранил.

— Разбира се, че не бих.

— И тя никога не би го направила съзнателно. — Което според Брана беше съвсем различно нещо. — Сексът е сила и мисля, че само ще добави мощ към здравината на кръга ни.

— Явно е трябвало да скочим в леглото по-рано.

Тя само се засмя.

— Двамата трябваше да сте готови и да го искате силно. Секс само заради силата? Това е егоистичен акт, който в крайна сметка се оказва пагубен.

— Гарантирам ти, че и двамата бяхме готови и го искахме. — Захапа ябълката, която бе толкова свежа и сочна, колкото и изглеждаше. — Но сега ми хрумва, че снощи те оставих сам-самичка.

— Не ме обиждай. — Брана махна с ръка. — Отлично мога и сама да се грижа за себе си и за дома ни, както знаеш.

— Знам го. — Взе каната, за да долее кафе в чашата ѝ. — Въпреки това не ми е приятно да те оставям сама.

— Научила съм се да понасям пълна къща с хора, дори да се наслаждавам на компанията. Но понеже ме познаваш, знаеш, че най-много обичам да съм сама в тиха къща.

— Аз бих сменил местата на „понасям“ и „обичам“, така че понякога ми е доста чудно, че имаме едни и същи родители с теб.

— Може теб да са те намерили оставен на прага и да са те взели по милост. Но пък си доста сръчен и е хубаво да си наблизко, когато прокапе някой кран или заскърца някоя врата.

Той я дръпна за косата, отново захапа ябълката си.

— И все пак не можеш да очакваш да те оставяме сама и в пълна тишина прекалено често, докато не свърши всичко.

— Разбира се. Намислила съм да приготвя телешко бургиньон за цялата орда довечера.

Той само повдигна вежди.

— Изискано ястие.

— В настроение съм за нещо по-специално, а ти се погрижи някой да донесе хубаво вино в големи количества.

— Никакви проблеми. — Метна огризката от ябълката в кофата за компост, отиде до сестра си и я целуна по темето. — Обичам те, Брана.

— Знам. Върви и се преоблечи, за да не закъснееш за работа.

Когато Конър тръгна, тя остана до прозореца, загледана в далечината. Искаше той да е щастлив, повече отколкото дори искаше щастие за себе си. И все пак, като знаеше, че той е на път да открие онова, което засега не осъзнаваше, че иска, Брана се чувстваше болезнено самотна.

Усетила това, Кател стана от мястото си под масата и сложи глава в скута ѝ. Брана седеше, галеше хрътката и отново се зачете в книгата със заклинания.

Айона влезе в стаичката с такъмите, където Мийра избираше нещата, които ѝ трябваха за първата обиколка с клиенти за сутринта.

— Наближава време за поредното основно подреждане тук — весело отбеляза Мийра. — Ще водя групичка от четирима — двама братя и жените им, които са дошли в „Ашфорд“ за голяма сватба през уикенда. Племенницата им ще се омъжва в абатство Балинтъбър, където и вие с Бойл ще се венчаете напролет, а после всички ще се върнат в „Ашфорд“ за сватбеното тържество.

— Правила си секс с Конър.

Мийра вдигна очи и драматично примигна, докато се потупваше отпред и отзад.

— Да не би да нося табелка с надпис?

— Цяла сутрин се усмихваш и пееш.

— Имало е случаи, когато се усмихвам и пея, без преди това да съм правила секс.

— Но не си пяла през цялото време, докато ринеш тор в отделенията. И изглеждаш много, адски спокойна и отпусната, което няма как да се случи след вчерашния ти ден, ако не си правила секс. След като целуна Конър, си правила секс с него.

— Някои хора се целуват и без да правят секс. А и ти нямаш ли урок по езда на манежа по график?

— Имам пет минутки, а това е единственият момент, в който те сварвам сама. Освен ако не искаш Бойл да научи. Било е прекрасно, било е много хубаво, иначе нямаше да си толкова щастлива.

— Беше прекрасно и хубаво, и не е тайна. Двамата с Конър сме на едно мнение — понеже сме един кръг, а такава нещо може да промени отношенията ни, макар че няма да стане — смятаме, че всички трябва да научат, че сме заедно по този начин. В този момент.

Тя взе юздите, ремъка, седлото, одеялото.

— Затова ти го казвам.

— Двамата си подходате... Ти си щастлива — добави Айона, която на свой ред помъкна такъми и последва приятелката си навън. — Значи си подходате. Защо казваш, че е в този момент?

— Защото моментът е сега, а кой знае какво може да стане утре? Ти и Бойл планирате бъдещето — и двамата сте устроени така. —

Отиде в отделението при Маги, кобилата, която бе избрала за една от клиентките си. — Аз предпочитам да живея ден за ден.

— Ами Конър?

— Той винаги живее за деня във всяко отношение. Това е за Цезар. Просто ги остави там, а аз ще се погрижа за него. Ти си имаш урок.

— Поне ми кажи беше ли романтично?

— Имаш много нежно сърце, Айона, но мога да те уверя, че беше точно така. Коеето е доста неочаквано и много приятно. — За миг, само за един миг тя опря буза в меката шия на Маги. — Мислех си, е, след като стана ясно накъде вървят нещата, че просто ще разкъсаме дрехите си. Но... той озари стаята със сияние. И мен също.

— Толкова е красиво. — Айона пристъпи вътре, прегърна здраво Мийра. — Прелест. Сега и аз съм щастлива.

Айона поведе Аластар, нейния едър, красив сив жребец, вече оседлан и чакащ, от отделението му към манежа. Усмихна се, когато чу Мийра отново да си пее.

— Влюбена е — прошепна тя на коня и разтри силната му шия. — Просто още не го знае. — Аластар я побутна с нос и тя се засмя. — Знаем, още сияе леко. И аз го забелязах.

Мийра продължи тихичко да си тананика, докато водеше конете към заграждението, където праметна юздите им над оградата. Обърна се да иде за последния и забеляза Бойл да води Руфъс.

— Благодаря ти. Понеже Айона има урок на манежа, ще разведа групата из заграждението за малко, колкото да се уверя, че са толкова опитни, колкото твърдят, преди да потеглим.

Вдигна очи към небето.

— Денят е чудесен, нали? Хубаво е, че са запазили цял час.

— А току-що ни се обадиха да си запазят час за още една група от четирима за обяд. Сватбата ни води доста клиенти.

— Мога да поема и тях. — Имаше достатъчно енергия да язди, да рине тор и да чисти на конете цял ден и цяла нощ. — Дълга ти го заради свободното време вчера.

— Няма да си броим часовете сега — отвърна Бойл, — но би било хубаво, ако ги поемеш, понеже Айона има двама клиенти в десет

и половина, а Мик има урок в единайсет, докато Пати е на зъболекар сутринта. Дебора има клиенти в един часа, така че сме доста натоварени. И все пак мога и аз да ги поема.

— Ти мразиш обиколките с клиенти, а аз нямам нищо против. — Потупа го по бузата, което го накара да я изгледа втренчено.

— Много си весела тази сутрин.

— И защо не? — попита тя, докато четиримата ѝ клиенти вървяха към конюшните. — Най-сетне имаме слънчев ден, майка ми отива на дълго гостуване с голяма вероятност да остане завинаги у Морийн, а аз правих страстен и невероятен секс с Конър снощи.

— Хубаво е, че майка ти ще гостува на... Какво?

Мийра едва успя да сдържи смеха си при вида на зяпналата уста на Бойл.

— Правих секс с Конър снощи, както и тази сутрин.

— Ти... — Той замлъкна, напъха ръце в джобовете си, което беше толкова в негов стил, че Мийра не се сдържа и отново го потупа по бузата.

— Предполагам, че и той е доста весел, но можеш сам да го попиташ при първа възможност. Вие сте семейство Маккинън, нали? — викна Мийра и като се усмихваше през цялото време, отиде да посрещне сутрешната си групичка.

Малко след това, след като приключи с документацията и усърдно избягваше въпросителните погледи на Бойл, тя бе оборудвала клиентите си с всичко необходимо и ги бе качила по конете.

— Е, вече виждам, че всички знаете как да се справяте с конете — каза тя, след като бяха направили няколко бързи обиколки в заграждението. Отвори им портата и сама яхна Куин Бий.

— Избрали сте чудесна сутрин, а няма по-добър начин да видите всичко наоколо, от ездата. Харесва ли ви престоят в „Ашфорд“? — подхвана тя обичайния лек разговор, докато се отдалечаваха от конюшните.

Отговаряше на въпросите им, оставяше ги да бърбят помежду си, обръщаше се на седлото си от време на време само да провери как са и да им покаже, че е на тяхно разположение.

Беше чудесно, мислеше си Мийра, да язди през гората под ясното синьо небе, сред благоуханния земен мирис на ранната есен,

който се носеше от мекия бриз. Уханието ѝ напомни за Конър и усмивката ѝ грейна по-ярко.

И ето че го зърна, беше излязъл с друга групичка на разходка със соколи. Беше с работна жилетка, но без шапка и косата му се вееше край лицето, теглена от палавия нежен бриз. Усмихна ѝ се широко, докато слагаше примамка на ръкавицата на клиента си, а съпругата на мъжа се приготвяше с фотоапарата.

— Роднини ли са ви? — попита Мийра, след като нейната групичка и клиентите на Конър се поздравиха отдалеч.

— Братовчеди на съпрузите ни. — Жената — казваше се Деидра — се приближи да язди редом с Мийра. — И ние обсъждахме дали да не се запишем за разходка със сокол.

— Разбира се, непременно го направете. Страхотно преживяване е и ще си спомняте дълго за него.

— Всички соколари ли са като онзи?

— О, това е Конър, който ръководи школата. И няма друг като него. — „А аз правих секс с него преди закуска“, мислено допълни тя и също се ухили на Конър, докато водеше групата си нататък.

— Конър — чу да повтаря клиентката зад гърба ѝ. — Джак, трябва и ние да се запишем за разходка със соколи.

Предвид обстоятелствата, Мийра не можеше да я вини.

Поведе ги покрай реката, забавляваше се с тях, с разходката. Навлязоха навътре, където сенките бяха по-гъсти, а после отново на открито, където слънцето грееше в клоните.

Когато завиха и поеха обратно, Мийра видя вълка.

Само една сянка в сенките с лапи, потънали в мъгла. Камъкът на врата му блестеше като око, макар самият вълк да потреперваше, като че ли бе от пара.

Конят ѝ потрепери под нея.

— Спокойно — прошепна тя, без да откъсва поглед от вълка, докато галеше шията на Куин Бий. — Ти само запази спокойствие и останалите ще последват примера ти. Ти си кралицата, не забравяй.

Вълкът ги дебнеше, но без да приближава.

В гората вече не пееха птички, катеричките не се щураха забързано в клоните.

Мийра извади огърлицата, която Конър ѝ бе дал, изпод пуловера си и леко я вдигна, така че камъните да отразят светлината.

Зад нея клиентите бърбеха безгрижно.

Вълкът показва големите си зъби. Мийра сложи ръка на ножа, който носеше на колана си. Ако я нападнеше, щеше да се бие. Да защити хората, които водеше, конете, себе си.

Щеше да се бие.

Соколът се спусна — от синьото небе, през зелените клони.

Мийра едва успя да примигне и сянката на вълка бе изчезнала.

— О, вижте, един от соколите! — Деидра посочи към клона, на който сега бе кацнала птицата с прибрани криле. — Да не би да е избягал?

— Не, съвсем не. — Мийра се стегна, върна усмивката на лицето си и се завъртя на седлото. — Това е личният сокол на Конър, Ройбиър, който е решил да се позабавлява, преди да се върне в школата.

Вдигна ръка да докосне отново огърлицата и спокойно излезе от гората.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В мига, в който бе възможно да се измъкне, Конър отиде с колата си до конюшните. Наоколо имаше прекалено много хора, за да говорят, прецени той веднага, но след като видя Мийра да разговаря с група клиенти, които току-що бе довела обратно, поне знаеше къде е и какво прави.

Намери Бойл в едно от отделенията да разтрива Цезар.

— Натоварен ден — отбеляза Бойл. — Тази сватба ни докара толкова клиенти, че едва смогваме да ги обслужим.

— Същото е и при нас. Сега са последните две обиколки с клиенти за деня.

— И ние имаме две групички навън в момента, макар че Мийра трябва да се върне вече.

— Току-що се е прибрала. — Конър разсеяно погали дорестия кон, докато Бойл го четкаше. — Можеш ли да я пуснеш да си ходи, или имаш още нужда от нея днес?

— Чака ни вечерното хранене, а Айона е в голямата конюшня за урок.

— Тогава ще я наглеждаш ли? Аз ще изтичам да довърша нашата работа за деня. Фин с Айона ли е?

— У дома си е, ако това имаш предвид, и имаме уговорка да я заведе до вас, когато и двамата приключат. — Тонът на Конър накара Бойл да остави настрана четката за сресване на коня. — Нещо те тревожи. Какво има?

— Кеван. Днес го видях, дебнеше Мийра на обиколките й. Както и мен за известно време. Нищо не се случи — допълни Конър, когато Бойл изруга. — И не беше напълно тук — не и чисто физически.

— Беше ли тук, или не беше? — настоя Бойл.

— Беше, но по-скоро като сянка. Това е нещо ново и трябва да го обсъдим довечера, когато сме всички заедно. Но ще съм по-спокоен, ако знам, че си с нея, докато свърша.

— Ще я държа под око. — Бойл извади телефона си. — И можеш да си сигурен, че Фин ще наглежда Айона. Ами Брана?

— Ройбиър следи за всички, а и Мерлин е с него. Но ще бъда много по-доволен, когато се съберем у дома.

Отне му близо час да приготви всички птици за през нощта и да прегледа част от документацията, която Кийра съвестно бе подредила върху бюрото му. Отдели време и да добави още една защита около школата. Кеван вече бе проникнал в конюшните веднъж. Можеше да опита да се добере и до соколите.

Докато приключи с всичко, което имаше да свърши, и заключи здраво вратите, светликът на деня бе избледнял. Просто дните бяха покъси, каза си той, докато стоеше неподвижно за миг и отваряше сетивата си. Не усети никаква заплаха, никакво злоещо присъствие. Пресегна се към съзнанието на Ройбиър, сякаш със сокола и ясно видя конюшните, гората, къщата им, мирно сгушена долу, през очите на птицата.

Видя Мик, набит като пън, да се качва в пикапа си и да маха през прозореца за довиждане на Пати, която тъкмо се качваше на колелото си.

Там долу се намираше и голямата каменна къща на Фин, простираха се полята и загражденията за конете. Айона се носеше на гърба на Аластар.

Кратък полет, понесен от вятъра, и зърна долу Брана, която береше билки в градината зад кухнята. Тя се изправи, вдигна глава, погледна нагоре, взря се сякаш направо в очите му.

И се усмихна, вдигна ръка за поздрав, преди да се прибере с билките си.

Всичко е наред, каза си Конър, и макар винаги да изпитваше мъничко съжаление, се върна и стъпи отново на земята. Доволен, той се качи в пикапа си.

Отиде до конюшните и почувства топла тръпка във вените си, когато видя Мийра да излиза с Бойл. Определено бе голяма красавица, помисли си той, толкова земна на вид в грубото си яке и работен панталон, и ботуши, които видимо бяха навъртели стотици километри — пеша и върху гърба на коня.

По-късно щеше да има удоволствието да свали тези износени ботуши, панталона за езда. И да разплете дебелия й плитка, за да потъне в гъстите вълни на кестенявата й коса.

— Бойл, искаш ли да те закараме? — викна той през отворения прозорец.

— Не, благодаря. Ще ви последвам.

Той се наведе наляво и отвори вратата за Мийра.

Тя скочи вътре, ухаеща на коне и зърно, и сапун за седла.

— Господи, този ден сякаш свършихме работа поне за два. Роднините на семейство Маккинън са решили да не си почиват изобщо. Утре имаме резервирани обиколки чак до два часа, а сватбата, както ми казаха, е в пет.

— Същото е и при нас.

Понеже тя не направи първата крачка, той обхвана с длан тила й и я придърпа за целувка.

— Добър вечер.

— И на теб. — Устните й се извиха в усмивка. — Чудех се дали няма да си малко резервиран, след като си имал възможност да помислиш през деня.

— Нямах много време за мислене, но нямам никакви резерви.

Обърна пикапа и потегли към къщи, докато Бойл ги следваше с неговата кола.

— Видя ли вълка? — попита Конър.

— Видях го. Бойл не можа да ми каже много, тъй като другите от екипа ни бяха наоколо почти до идването ти, но разбрах, че и ти си го видял. Но както и при мен, е бил по-скоро като сянка.

Тя се извъртя на седалката, за да е с лице към него, и се намръщи.

— И все пак не беше просто сянка, защото оголи зъби и ги видях много ясно, както и червения камък. Ти ли изпрати Ройбиър?

— Не се наложи, той сам литна към теб. Но от него научих, че вълкът те е следвал само за около минута-две.

— Достатъчно, за да го усетят конете. Най-голямата ми тревога, честно казано, беше, че конете ще се изплашат. Кое то беше реална опасност, но групата ми се състоеше от опитни ездачи. А самите хора не видяха и не усетиха нищо.

— Мислех доста защо и как е възможно това. Искам да чуя какво смятат Брана и Фин, и Айона по въпроса. И искам да те помоля да останеш тази вечер в къщата.

— Не съм си взела нищо — подхвана тя.

— Имаш достатъчно неща в къщата, които ще ти стигнат за една вечер. Можем да се редуваме. Остани тази нощ, Мийра. Сподели леглото ми.

— Каниш ме, защото искаш да споделя леглото ти или защото се притесняваш да остана сама?

— И двете, но ако не искаш да останеш, аз ще дойда в твоето легло.

— Отличен отговор — реши тя. — Устройва ме. Ще остана тази нощ.

Той хвана ръката ѝ, наведе се към нея, след като спря пикапа пред къщата. Вече усещаше тръпката от целувката още преди устните им да се слепят.

Пикапът се разтърси като от земетресение, наклони се целият, когато вълкът скочи отгоре му.

Изръмжа, очите му и камъкът грееха в червено, а после с вой, изпълнен с тържество, скочи долу. И изчезна.

— Мили боже! — успя да прошепне Мийра, преди Конър да изскочи от пикапа. — Чакай, чакай. Може още да е там. — Дръпна рязко своята врата, блъсна я, но тя не помръдна изобщо. — По дяволите, Конър. По дяволите, пусни ме да изляза.

Той само я погледна за миг, когато Ройбиър кацна, лек като перце, върху рамото му.

В този миг, в този кратък поглед сякаш гледаше непознат, който искреше от сила и ярост. Светлината се вихреше около него като електрически поток, който сигурно би изгорил всеки при допир.

Познаваше го през целия си живот, мислеше си тя, докато дробовете ѝ не можеха да си поемат въздух, но никога не беше го виждала така ясно до този момент, в който цялата мощ и ярост на онова, което течеше във вените му, не се разкри пред очите ѝ.

После Брана изтича от къщата с Кател по петите ѝ. Косата ѝ, черна като гарваново крило, се вееше зад нея. В едната си ръка стискаше къс меч, а в другата бе понесла кълбо от горещ син огън.

Мийра видя как очите им се срещат и остават приковани. В тази размяна на погледи тя усети връзка, която никога не би могла да сподели, да познае истински. Не само сила и магия, а и обща кръв, цел и познание.

Видя близост, която бе по-дълбока, по-голяма дори от любовта.

Преди да си поеме въздух дори, лъскавата кола на Фин спря със свистене на гуми. Двата с Айона изскочиха от двете страни едновременно. И четиримата застанаха, обединени, сключили кръга, в който светлината преливаше и блестеше толкова ярко, че очите я заболяха.

Постепенно помръкна и останаха само приятелите ѝ, любовникът ѝ, застанали пред красивата къщичка с ярки цъфнали цветя.

Сега, когато бутна вратата, тя се отвори и Мийра изскочи навън.

Отиде право при Конър и го бутна толкова силно, че той отстъпи крачка назад.

— Никога повече не ме заключвай отвън или вътре. Няма да позволя да бъда държана под ключ, сякаш съм някаква безпомощна девойка.

— Съжалявам. Не мислех ясно. Беше грешка и съжалявам за това.

— Нито пък мен — заяви Бойл с пламнало от гняв лице, когато застана до нея. — Бъди благодарен, че няма да ти разбия главата за това.

— Благодарен съм ти и много съжалявам.

Едва сега Мийра забеляза, че Аластар е дошъл — сигурно беше прелетял от конюшните. Тук бяха конят, соколът и кучето. Тримата тъмни вещици. Както и потомъкът на Кеван с неговия личен сокол, който сега бе кацнал редом с Ройбиър на едно близко дърво.

И те двамата с Бойл.

— Или сме един кръг, или не сме.

— Един кръг сме. — Конър улови ръцете ѝ и само ги стисна по-здраво, когато тя се опита да ги дръпне. — Заедно сме. Беше грешка от моя страна. Поддадох се на гнева и това също бе грешка. И глупаво. Изолирах ви и двамата, а това ви обижда. Отново ще повтора, много съжалявам.

— Добре тогава. — Бойл прокара пръсти в косата си. — По дяволите, няма да откажа една бира.

— Влизай — покани го Брана и огледа останалите. — Вземайте си каквото искате. Искам да остана за минутка насаме с Мийра. Само за минутка, Мийра — повтори тя, докато Конър продължаваше да стиска ръцете ѝ. — Върви, вземи си бира и отвори виното, което Фин трябва да е донесъл.

— Донесох.

Фин отиде до колата си, извади оттам три бутилки.

— Хайде, Конър. На всички ще ни дойде добре едно питие след такъв ден.

— Да. — Той неохотно пусна ръцете на Мийра и влезе с приятелите си.

— Имам пълно право да съм ядосана — подхвана Мийра и ръцете ѝ отново бяха стиснати от приятел.

— Имаш, така е, но не само на Конър. Трябва да ти призная, че когато изтичах навън, веднага разбрах какво е направил и изпитах облекчение. Съжалявам за това, но не мога да го оставя да поеме цялата вина.

Смаяна и ранена дълбоко, Мийра се вгледа сериозно в Брана.

— Мислиш ли, че след като с Бойл нямаме онова, което вие имате, не сме такива като вас, не можем да се бием заедно с вас?

— Нищо подобно не си мисля, както и Конър. Нито пък Айона, и предполагам, че тя ще признае същото на Бойл. — Брана въздъхна дълбоко и въздишката ѝ бе пълна с разкаяние. — Беше само за миг, Мийра, и показва слабост от наша страна, не от ваша. Вие се бихте с нас на слънцестоенето и не ми се иска и да си представям какво би станало без теб, без Бойл. Но само за един миг, в бързината си помислих само, че ще бъдете в безопасност. Това е моята слабост. Няма да се повтори.

— Още съм ядосана.

— Изобщо не те виня за това. Но влез вътре, ще пийнем вино и ще поговорим за всичко.

— Нямаше никаква слабост в четирима ви — каза Мийра, но тръгна навътре с Брана. — Силата ви беше ослепителна. А Конър,

само той, преди да излезеш... Видях го на слънцестоенето, но тогава всичко беше като размазано от страх и светкавични действия, и жестока разправа едновременно. Никога не съм го виждала, какъвто беше в онзи миг, за който говориш. Сам-самичък, със сокола на рамото му, толкова изпълнен със сила... „сияещ“, предполагам, е точната дума, макар че ми се струва твърде мека и бледа. Мина ми през ума, че ако го докосна, ще ме изгори.

— Нашият Конър трудно се гневи, както знаеш. Когато обаче изпадне в ярост, е нещо страшно — макар да не е жесток.

Преди да затвори вратата, Брана огледа внимателно гората за последен път, после пътя и грейналата в пъстри цветя градина около къщата. После отиде с Мийра в кухнята, където виното беше отворено и въздухът ухаеше на гъстия сос, на който бе посветила значителна част от деня си.

— Яденето е почти готово — заяви тя и взе чашата вино, която Фин ѝ подаде. — Всички можете да помогнете за подреждането на масата.

— Ухае невероятно — отбеляза Айона.

— Защото е такава. Можем да обсъдим нещата, докато се храним. Конър, под кърпата на плота има пресен хляб.

Той го взе, сложи го на масата и се обърна към Мийра.

— Ще ми простиш ли?

— Още не съм стигнала дотам. Но се движа в тази посока.

— Доволен съм и на това.

Брана поднесе телешкото бургиньон върху дълго плато, в което артистично бе аранжирала крехкото месо с подправки и зеленчуците в тъмен сос, заобиколени от печени млади картофки, подправени със стръкчета розмарин.

— Истински пир — възхити се Айона. — Сигурно ти е отнело часове.

— Така е, затова никой няма право да се тъпче набързо. — Брана лично го сипа в красивите плитки купички, преди да седне. — Е, явно всички сме имали вълнения през последните ден-два. — Разтвори салфетката върху коленете си, преди да опита ястието. — Мийра, започни първа.

— Ами, предполагам, че всички знаете докъде бяхме стигнали до тази сутрин, но не сме имали възможност да поговорим за днешния

ден. Бях на обиколка с четирима клиенти и дори минахме близо до Конър, който също беше с групичка клиенти. Заведох моите по дългия маршрут, който използваме, и дори ги оставих да препуснат за малко в галоп на няколко пъти, защото всички бяха опитни ездачи. Случи се, когато поехме по обратния път и минавахме през гората, където пътеката е тясна. Видях вълка сред дърветата, наблюдаваше ни, дебнеше. Но...

Тя потърси по-точни думи.

— Беше като една от сенките, които играят в гората, когато слънцето прониква през клоните и листата. По-ясно очертан от тях, но не напълно оформен. Сякаш едва ли не бих могла да гледам през него, макар да не можех. Конете го видяха или усетиха, не знам точно, но ездачите зад мен — не. Продължиха да си говорят, дори се смееха. Беше за не повече от минута и после долетя Ройбиър. Вълкът не побягна, а сякаш избледня в сенките.

— Проекция — предположи Фин.

— Не и в обичайния смисъл. — Конър поклати глава, докато дъвчеше. — И аз го видях. „Сянка“ е доста точно описание. Усетих го като присъствие, което не е изцяло тук, нито пък изцяло отвъд. Не както беше тук навън, не беше същество с телесна маса и физическа форма, но въпреки това имаше сила.

— Значи е нещо ново — замисли се Фин. — Балансира между две реалности или прескача между тях, както може да прескача във времето близо до колибата на Сърха.

— Това го изтощава обаче. Ако наблюдаваш камъка, източника на силата му, можеш да забележиш как пулсира и помръква. — Мийра погледна към Конър за потвърждение.

— Вярно е, но както с всяко умение, силата му расте, когато го усъвършенстваш.

— Семейство Маккинън, хората, които развеждах наоколо — продължи Мийра, — не видяха нищо.

— За тях е бил само сянка — отвърна Фин. — Нищо повече.

— Магията на сянката. — Брана се замисли. — Май съм срещала едно-две неща в книгата на Сърха, които може да са ни полезни.

— И рецептата ли намери в книгата й? — попита Фин, докато хапваше. — Вълшебно е. Опитвал съм това ястие в реномиран ресторант в Париж, но не може да се сравнява изобщо с твоето.

— Получи се добре.

— Великолепно е — обади се и Бойл.

— Вярно — засмя се Брана. — Отнема цял ден, понеже сосът е много специален и не го приготвям често. Но днес ми остана време да си мисля, докато се занимавах с него. Сега Кеван атакува Мийра, както правеше преди с Айона. Опитва да пробие по фланговете, може да се каже. И се е насочил към Мийра според мен, защото всъщност иска да изпробва силата на Конър.

— Най-напред нападна момчето. — Фин отпи от виното си, докато обмисляше. — Едно момче е лесна мишена на пръв поглед. Но момчето и Конър с общи сили го раниха и прокудиха далеч. Това сигурно е... голямо разочарование за него.

— Затова сега търси отмъщение — продължи Бойл. — И получи шут отзад, когато се опита да нападне Конър. Но само толкова. А след това се насочи към Мийра.

— След като тя и Конър се нахвърлили един на друг в пикапа — изтъкна Айона. — Силата на една целувка.

— О, за бога — измърмори под нос Мийра.

— Напълно вярно. — Под масата пръстите на Конър пробягаха нагоре по бедрото ѝ, после обратно. — А когато нещата се задълбочиха, както става обичайно, той нападна отново. С магията на сянката.

— Може ли да причини зло в тази форма, която не е съвсем физически стабилна? — зачуди се Мийра.

— Мисля, че да. Балансът е много деликатен, доколкото разбирам — добави Брана. — И магьосникът, който е направил заклинанието, трябва да може да преминава — във формата и обратно извън нея, много бързо, без да губи равновесие.

— Ако може да прави това, тогава защо не ме нападна днес? Имах нож и не съм безпомощна, в никой случай, но мисля, че днес щеше да има преимущество.

— Иска повече да те разстрои, отколкото да те нарани — каза ѝ Фин. — Ако те нарани, ще бъде доволен, разбира се, защото той се храни от злото. Но ти би могла да си по-ценна в друго отношение.

— Желаете те — отсече Конър с равен глас, под който тлееше жаравата на онази огнена ярост, която бе видяла по-рано, — защото аз те искам. Решил е да те прельсти — да те омагьоса или разтърси

достатъчно, така че да не се бориш, а да побегнеш или да молиш за милост...

Очите ѝ пламнаха като тъмни слънца.

— Никога няма да стане.

— Да не го подценяваме — сопна се Конър. — Точно това иска, за да те вземе за себе си. А да те вземе по начина, по който иска, би означавало да навреди на всички ни. Знае, че сме свързани, но смята, че целта ни е да обединим силите си — само толкова. Ако те вземе, ще разкъса кръга ни. Бъди благодарна, че не разбира, че не сме обвързани само заради силата, а и заради любовта и лоялността един към друг. Ако проумее силата, която се крие във връзката ни, ще те преследва неспирно.

— Хвърлил ти е око — добави Фин, — понеже отлично познава секса — макар и без истинското удоволствие и дълбочина. За него той е друг вид сила и изпитва достатъчно силно влечение към самия акт.

— Значи последните два дни са били нещо като... любовен танц?

— Не е далеч от истината — обърна се Брана към Мийра. — Сърха пише как седмици наред се е опитвал да я съблазни, да я подкупи, заплашвал я е, опитвал се е да сломи духа ѝ. Искал е силата ѝ, в това няма съмнение, но е искал и тялото ѝ — и мисля, че е искал да му роди дете.

— Ще си прережа гърлото, преди да му позволя да ме изнасили.

— Не го казвай. — Кипящата във вените му ярост бликна с нова сила и Конър се нахвърли върху нея. — Никога повече не го казвай.

— Недей. — Айона заговори тихо, преди Мийра да отвърне подобаващо. — Конър е прав. Не го казвай на глас. Ние ще те пазим. Един кръг сме и се пазим един друг. Ти ще се пазиш и сама, но трябва да знаеш, че ние също ти пазим гърба.

— Ще кажа и аз нещо. — Преди да продължи, Бойл си сипа още от ястието. — Вие четиримата не разбирате напълно какво ни е на нас с Мийра. Ние имаме само юмруците си, ума си, мечове, инстинкти и хитрост. Но това са обикновени оръжия. Не искам да сипвам сол в прясна рана, но щом само с мисъл можете да ни заключите и държите настрана, много бързо става ясно, че можем да използваме само напълно обикновени неща.

— Бойл, трябва да знаеш, че...

Фин възпря Айона с леко докосване по ръката.

— И аз имам какво да допълня по темата — като външен човек. На една крачка встрани — настоя той, когато Айона го изгледа тъжно. — Ние не сме тримата, но сме заедно с вас. Това също е деликатен баланс, може да се каже. Онова, което ние внасяме в кръга, е също толкова важно, колкото и другият край на везната. Тримата може да мислят по-различно на моменти, а някои от тримата да са на друго мнение, но нещата са такива, каквито са, и всички ние трябва да го помним и зачитаме.

— Храниш се на моята маса — тихо каза Брана. — С храна, която аз съм приготвила. Имаш уважението ми.

— Така е и съм ти благодарен. Но е време отново да отвориш вратата си, Брана, и да ми позволиш да работя с теб, без да се налага да разбивам вратата ти с лост. Става дума за Мийра и за всичко останало, което зависи от този баланс.

Пръстите на Брана стиснаха здраво столчето на винената чаша, после отново се отпуснаха.

— Прав си, съжалявам. И виждам, че е успял да разколебае доверието ни. Това е победа за него и незабавно трябва да престанем.

— Ние не можем да разберем какво е да не сме такива, каквито сме. Айона би могла, мисля — продължи Конър, — понеже онова, което тя е и което има като сила, ѝ е било отказвано много дълго време. Но смятам, че вие — и ти също, Фин — не разбирате напълно, че за мен и Брана фактът, че сте с нас, значи много. Ние осъзнаваме, че Фин лесно може да замине за любимия си Париж с изисканите ресторанти, но не го прави. А вие, Мийра и Бойл, оставате с нас, въпреки че не притежавате магия. Вашите постъпки са много по-смели от нашата. Ние сме длъжни да следваме пътя си, но вие тримата имате избор. Никога няма да го забравим. Не си мислете, че някога бихме го забравили.

— Не търсим ничия благодарност — обади се Бойл.

— Е, все едно, получавате я, независимо дали искате, или не. Както и възхищението ни, дори и понякога да е имало моменти, а и сигурно ще има нови такива, в които не сме го показвали.

Брана стана, взе нова бутилка вино и доля чашите на всички.

— За бога, да не мислите, че часове наред съм прекарала в кухнята да готвя такова изискано ястие само за себе си? На мен ми

стига и сандвич с бекон. Затова сега всички трябва да спрем да се самосъжаляваме и извиняваме един на друг и просто да живеем.

Мийра тържествено си сипа още от соса.

— Яденето е божествено, Брана.

— Това е самата истина и ако всички вие не искате да дъвчете сандвичи с бекон другия път, сега предлагам да оставим цялата тази разправия. И така, защо мислите, че Кеван скочи върху капака на пикапа на Конър?

— Може би рискувам да получа от сандвичите с бекон, макар да са много вкусни — обади се Фин, — но отговорът на този въпрос според мен засяга предишната тема донякъде.

— Отговаряй. — Брана махна с ръка. — Аз ще реша дали изобщо ще ядеш нещо другия път.

— Искал е да види какво ще стане. Беше напълно оформен.

— Така е — съгласи се Мийра. — Имаше мускули, кости, кръв.

— Но действа много бързо. Един скок без предупреждение — нито Конър го усети, нито аз, макар да не бяхме далеч. После скок обратно към леговището, в което се крие. Но дори и за толкова кратко време какво научи?

— Не схващам мисълта ти — обади се Бойл.

— Какво видя да прави Конър? Излезе навън, за да се изправи сам срещу него — съзнателно избра да е сам, след като заключи вътре теб и Мийра. Защити ви. И видя как Брана се втурва навън — въоръжена, но отново сама — да помага на брат си.

— А после дойдохте ти и Айона — допълни Мийра.

— Той беше изчезнал, докато аз се присъединя и направим кръга. Дали ни е наблюдавал? — Фин сви рамене. — Не мога да кажа със сигурност, но не усетих присъствието му.

— Нито пък аз — обади се Конър, когато Фин го погледна.

— Значи е видял, че първоначалният инстинкт на Конър е да защити жената до него... О, не бъди толкова докачлива — сопна се Фин на Мийра, която понечи да протестира. — Жената, приятеля. Да отстрани заплахата и да ги защити. Брана най-напред застава до Конър, както и той би направил. Но тя също защитава другите, тъй като не понечи да освободи Мийра и Бойл, за да увеличи бройката.

— Аз също сбърках и вече се извиних на Мийра. Сега се извинявам и на теб, Бойл.

— Вече говорихме за това и всичко е минало и забравено.

— Той няма да го забрави. — Айона огледа всички подред, внезапно разбрала какво казва Фин. — И ще използва наученото, ще се опита да го използва, да го включи в плановете си.

— Значи трябва да намерим начин да обърнем това, което си мисли, че е научил, в наша полза. — Доволна от идеята, Мийра се ухили на сътрапезниците си. — Как бихме могли да използваме мен за примамка на капана, който ще му устроим?

— Няма да те използваме. — Конър категорично пресече идеята в зародиш. — Вече опитахме веднъж, нали, с Айона, и не се получи — за малко да я изгубим.

— Ако не успееш от първия път...

— Теглиш чертата и опитваш нещо друго — довърши Конър.

— Аз избирам. Спомни си колко хубаво го каза преди малко. Ще питам теб — обърна се тя към Фин. — Има ли някакъв начин да го примамим в капан с моя помощ?

— Не мога да кажа — и не защото не искам да се разправам с Конър или с Брана. А защото всички трябва да го обмислим внимателно и много сериозно. И аз като Конър не съм склонен да поемаме толкова голям риск, както стана с Айона на слънцестоенето.

— Няма да споря с теб.

— Ще помислим и накрая трябва всички да се съгласят. — Погледна Конър и получи кимване в отговор. — Ще пореботим върху плана, ще използваме каквото знаем, ще допълним старите заклинания, понеже бяхме много близко до целта.

Погледна към Брана.

— Беше същото като отровата на Сърха. Но и тя не е била достатъчна да го унищожи. Не мога да открия какво пропускаме — и да, трябва да работим заедно. Ти си много добра в отварите и заклинанията. Имаме време до Самхейн.

— Защо Самхейн? — попита Конър.

— Началото на зимата, навечерието на новата година за нас — келтите. Мислех за това, докато приготвях вечерята. Смятахме, че трябва да бъде в най-дългия ден — светлината побеждава мрака — но мисля, че сме сбъркали. Може би това е липсващото звено. Самхейн, защото ни е нужно още време, но понеже напада един от нас, не можем да си позволим да чакаме дълго.

— В нощта, когато границите изтъняват — замисли се Конър. — И когато е казано, че няма нужда от парола, за да минаваш между владенията. Това може да е наистина едно от нещата, които сме пропуснали. Той може да преминава съвсем лесно, както върви през тази стая. В онази нощ може би и ние ще можем да правим същото, без да се налага първо да се мъчим да определим къде и кога е отишъл.

— В нощта, когато мъртвите идват да търсят топлината на огъня на Самхейн — добави Фин — и утехата на своите кръвни роднини.

— Мъртвите ли... за духове ли говорим? — попита Мийра. — Не ни ли стигат магьосниците вече?

— Сърха — каза простичко Брана.

— О. Мислиш, че тя може да се появи и да ни даде силата си. Сърха и първите трима?

— Върху това ще помислим, ще поработим върху плана. Ако всички са съгласни.

— На мен ми харесва. — Бойл вдигна чаша към Брана.

— Значи, в нощта на Все светии.

— Ако можем да го удържим дотогава и сме научили достатъчно — уточни Брана.

— Ще можем. Ще издържим — решително отсече Конър. — Винаги съм харесвал Самхейн, и то не само заради лакомствата. Имах много поучителен разговор с моята прабаба в една нощ на Самхейн.

— И тя е била мъртва по това време, предполагам.

Той намигна на Мийра.

— О, беше си заминала години преди да се родя. Когато границите изтъняват, мога да виждам през тях много по-ясно, отколкото обикновено. И след като всички смятаме, че сега Кеван изпробва моите сили най-вече, значи може аз да се окажа примамката в крайна сметка. И ти вече си се сетил за това — обърна се той към Фин.

— Мина ми през ума. Ще има да мислим още много, да обсъдим всичко и да поработим здраво. Мога да ти отделя колкото време пожелаеш, Брана. По всяко време.

— Значи няма да заминаваш скоро? — небрежно подхвърли тя.

— Няма нещо, което да не мога да отложам или отменя. Ще бъда тук, докато това приключи.

— А после?

Той я погледна и дълго не каза нищо.

— После ще видим.

— Той само ни направи по-силни. — Айона хвана Бойл за ръка.

— Семействата се карат и правят грешки. Но след това стават още по-сплотени. С нас е така.

— Наздраве за грешките и караниците.

Конър вдигна чаша, останалите напълниха своите и с мелодичен звън вдигнаха заедно тоста.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Знаеше, че това е сън. Мислено виждаше себе си, сгущен на топло и гол в леглото с Мийра, и можеше — ако се върнеше леко назад — да усети как сърцето ѝ бие спокойно и равномерно до неговото.

„На сигурно и топло в леглото“, каза си той.

Но докато крачеше из гората, във въздуха се усещаше хлад, а облаците, които се носеха край почти пълната луна, правеха сенките още по-тъмни.

— Какво търсим? — попита го Мийра.

— Ще разбера, щом го намеря. Ти не трябва да си тук. — Той спря и обхвана лицето ѝ с длани. — Остани в леглото, спи спокойно.

— Няма да ме заключваш и да ме държиш настрани. — Тя решително стисна ръцете му. — Обеща ми. И сънят си е мой, колкото и твой.

Би могъл да я изпрати обратно, да потъне в сън, който няма да си спомня. Но това щеше да е равно на лъжа.

— Стой близо тогава. Не знам пътя тук.

— Не сме у дома.

— Не.

Мийра вдигна меча, който носеше, и острието блесна на лунните лъчи, процеждащи се през клоните.

— Ти ли ми даде меча, или аз сама съм го донесла?

— И това не знам. — Нещо сякаш докосна кожата му, подразни неясно сетивата му. — Има нещо във въздуха.

— Дим.

— Да, и още нещо. — Вдигна ръка и направи кълбо от светлина. Използва го като факла, за да разпръсне сенките и да види по-добре пътя.

Един елен пристъпи на отъпканата просека — рогата му бяха като сребърна корона, а козината му проблясваше в златисто. Остана на място за миг, неподвижен като статуя, сякаш за да могат да се

наслаждат на красотата му, после се обърна и царствено се отдалечи в леката мъгла, която се носеше над земята.

— Трябва ли да го последваме? — зачуди се Мийра. — Както е в песните и легендите?

— Да. — Но Конър остави кълбото да им свети. Дърветата вече растяха по-нагъсто, усещаха миризмата на зелена трева, на земя и на дим, докато еленът рогач се движеше грациозно и без да бърза.

— Често ли ти се случва? Да сънуваш такива сънища?

— Не често, но не е и първият — макар че за първи път имам компания от своята страна. Ето там, виждаш ли? Има светлина отпред.

— Едва я виждам, но да. Може да е капан. Усещаш ли го, Конър? Тук ли е той?

— Въздухът е изпълнен с магия. — Дотолкова, че дори се питаше как тя не я усеща. — Черна и бяла, тъмна и светла. Пулсира навсякъде наоколо.

— И сякаш пълзи по кожата ми.

Значи и тя го усещаше.

— Няма ли да се върнеш?

— Не, няма. — Но внимаваше да е близо до него, докато следваха елена към светлината.

Конър се пренесе напред, отвори сетивата си да види. И различи фигурата, а после и лицето в сенките.

— Иймън е.

— Момчето? Синът на Сърха? Значи сме се върнали столетия назад.

— Изглежда. По-голям е, още е момче, но е пораснал. — Конър отново се пренесе и този път проникна направо в мислите му. — *Конър е, от рода О'Дуайър. Твой потомък, приятел.*

Усети как момчето се отпуска леко.

— *Ела тогава, добре дошъл. Но не си сам.*

Водя приятелка, тя е и твой приятел.

Еленът се отдалечи в мрака, когато светлините се сляха в едно. Конър видя малката колиба, навеса за конете, добре поддържана градинка с билки и подправки.

Създали са си свое място тук, помисли си той, трите деца на Сърха. И явно живееха добре.

— Добре дошъл — повтори Иймън и остави настрани светилото си, за да стисне ръката на Конър. — Както и ти — обърна се той към Мийра. — Не мислех, че ще те видя отново.

— Отново ли?

Сега момчето се вгледа по-внимателно, надникна дълбоко в нея с очи, сини като камъка ястребово око, който носеше на връв на шията си.

— Не си ли Аня?

— Богинята? — Мийра се засмя. — Съвсем не.

— Не богинята, а циганката, наречена на нея. Много си приличате, но сега виждам, че определено не е тя.

— Това е Мийра, моя приятелка и твоя също. Тя е част от нашия кръг. Каж ми колко време е минало за теб от последната ни среща?

— Три години. Но знаех, че пак ще те видя. Циганката ми каза, а аз видях, че тя има дарба. Дойде да ни предложи нещо за размяна една пролетна сутрин и ми каза, че е последвала магията и поличбите, за да стигне до нашата врата. Каза ми, че имам близък роднина в друго време и че отново ще се срещнем в сънищата си и извън тях.

— В сънищата и извън тях — замислено повтори Конър.

— Каза и че ще се върнем у дома, ще срещнем съдбата си. Ти имаш нейното лице, милейди, нейната осанка. Потомка си на онази, която се нарича Аня. Затова ти благодаря, както благодарих и на нея за надеждата, която ми вдъхна, когато се нуждаех от това.

Погледна Конър.

— Беше след първата ни зима тук и мракът сякаш никога нямаше намерение да се вдигне. Тъгувах за дома, бях се отчаял, че някога ще го видя отново.

Бе пораснал на височина, забеляза Конър, и бе станал по-уверен.

— Създали сте свой дом тук.

— Живеем и се учим. Земята е добра и дивата природа ни зове. Но ние, тримата, трябва да видим дома си отново, преди да създадем свой собствен и да го запазим.

— Но още не е дошло времето, нали? Вярвам, че ще разберете, когато дойде. Сестрите ти добре ли са?

— Да, благодаря. Надявам се, че и твоята е добре.

— Да. Ние сме шестима. Тримата и още трима, и също се учим. Той има нова магия. Магия на сянката, начин да балансира между

световете и формите. Майка ви е писала в книгата си за тези сенки и моята Брана сега проучва написаното от нея.

— Както и моята сестра. Ще ѝ кажа за това. Или пък можете да влезете. Ще събудя нея и Тийгън и те много ще се зарадват да ви видят.

Иймън понечи да се обърне към вратата на къщичката.

За Мийра всичко се случи в един миг.

Конър се извъртя рязко, както и Иймън, сякаш бяха един човек. Големият сив кон — тя се сепна, като видя Аластар, съвсем същият като жребеца, който познаваше — се втурна откъм навеса. Почти едновременно Ройбиър се спусна от небето, а Кател скочи.

Преди тя да успее да се завърти съвсем, Конър я издърпа зад гърба си в мига, в който вълкът скочи.

Появи се от нищото, тих като призрак, бърз като усойница.

Във вихрушка от движение той избегна светкавичния удар на копитата на Аластар и атакува. Право към момчето, осъзна тя и без да мисли, бутна Иймън настрани, замахна с меч си.

Улучи само въздух, но дори и така ударът едва не изтръгна ръцете ѝ от раменете. После пълната сила на вълка я блъсна и тя полетя назад. Болка, шок, горчив и зловещ студ я прерязаха отстрани. Инстинктът за оцеляване я накара да стисне здраво гърлото му с ръце, за да се опази от разтворената паст.

И отново всичко се случи наведнъж.

Кучето се хвърли в атака, а светлината избухна толкова ярко, че нажежи въздуха до червено. Викове и зверско ръмжене разкъсаха огнената пелена, докато мускулите ѝ трепереха от усилието да удържи хапещите челюсти. Чу собствените си викове, но не изпита никакъв срам, защото вълкът също виеше от болка.

Видя в очите му яростта, убийствена и безумна, преди той да потрепери, избледнее и изчезне, така както се бе появил. В нищото.

Името ѝ, Конър го повтаряше неспирно. Не можеше да си поеме въздух, просто не можеше да вдиша — въздухът вонеше на сяра.

Топли ръце отстрани на тялото ѝ, топли устни върху нейните.

— Дай да видя, позволи ми да погледна сега. О, господи, господи. Не се тревожи, скъпа, аз ще се погрижа. Лежи си мирно.

— Мога да ти помогна.

Чу гласа, видя лицето. Същото като на Брана, но по-младо. Спомняше си това лице, помисли си през болката Мийра, през

замайването. Помнеше го от младостта си.

— Ще заприличаш на нея след няколко години. Нашата Брана е голяма красавица.

— Лежи спокойно сега. Тийгън, донеси... о, тя вече е тук. Сестра ми донесе останалото, което ми е нужно. Имам дарба за това — обърна се тя към Конър. — Ще ми се довериш ли да се погрижа за нея?

— Да. — Но хвана здраво ръката на Мийра. — Спокойно, скъпа, спокойно, сърце мое, погледни ме. Към мен, гледай мен.

И тя се унесе, потъна в зелените му очи, далеч от болката, от всичко друго, освен него. А той ѝ шепнеше нежни думи, както правеше, когато се любеха.

После Айона — не, Тийгън, най-малката — Тийгън поднесе чаша до устните ѝ и вкусът на напитката върху езика ѝ, надолу към гърлото, бе приятен.

Сега вече си пое въздух, дълбоко и истински, и той имаше същия вкус — на зеленина и на земя, на торфен дим и на билките, които растяха наблизко.

— Добре съм.

— Още малко, само още минутка. Как е могъл да дойде тук? — обърна се Брана към Конър. — Ние сме извън владенията му.

— Но аз не съм. Някак съм го довел със себе си, дал съм му достъп. Било е капан в крайна сметка. Използвал ме е да се добере до теб, Иймън, и до сестрите ти. Довел съм го тук, при вас.

— Не, той използва и двама ни, сънищата ни.

— И въвлече и нас също — обади се Брана. — Вече няма и следа от тъмната му отрова в тялото ти, милейди. Можеш ли да седнеш сега бавно и спокойно?

— Добре съм. По-добре, отколкото преди да ме рани. Имаш нейната дарба на лецител или по-скоро тя има твоята.

— Ти защити брат ми. Ако не беше рискувала живота си, той щеше да е ранен или още по-лошо, защото Кеван жадува кръвта му, смъртта му.

— Мечът ти. — Тийгън го остави върху краката на Мийра.

— По него има кръв. Мислех, че ударът ми го е пропуснал.

— Улучи го точно.

— Магията на сенките — заяви Брана.

— Точно това е — съгласи се и Конър. — Докато аз съм тук, той може да се появи отново. Нося ви повече беди, отколкото полза, като оставам тук.

— Ще вземеш ли това, моля те? — Тийгън му подаде цвете с луковица. — И когато можеш, би ли го засадил върху гроба на майка ни? Тя обичаше синия зюмбюл.

— Да, разбира се, веднага щом мога. Трябва да вървя, да заведа Мийра обратно.

— Добре съм — обади се тя.

— Аз не съм. Пазете се и тримата. — Притисна Мийра здраво в прегръдките си, скри лице в косите ѝ.

Тя се събуди в леглото, седнала в скута на Конър, който я стискаше здраво и я люлееше като бебе.

— Сънувах странен сън.

— Не беше сън или поне не само. Шшшт, дай ми само още миг.

Устните му се притиснаха в косите ѝ, до челото, бузите много бавно и нежно.

— Дай да те погледна отстрани.

— Добре съм. Нищо ми няма — настоя тя, докато той я завърташе и прокарваше длани по тялото ѝ. — Дори имам чувството, че някой ми е дал да изпия вълшебен еликсир. Предполагам, че точно това е станало. Какво се случи? Как стана всичко?

— Иймън е сънувал мен, а аз — него. Той ме привлече към себе си, а аз — него. И вероятно Кеван е нагласил всичко.

Ръцете му се свиха на юмруци в косата ѝ, преди внимателно да ги отпусне отново.

— Искал е да ме използва, мен и моите сънища, за да нападне Иймън.

— Ти ме блъсна зад гърба си.

— А ти направи същото с Иймън. Направихме каквото беше нужно. — С въздишка той допря чело в нейното. — Мечът ти улучи хълбока му, а лапите му раздраха тялото ти отстрани, но той беше отчасти сянка, затова мечът проля кръвта му, но не го спря. Това е моята теория.

— Той се появи от нищото, Конър. Как да се борим с онова, което се появява изневиделица?

— Както го направихме. Светлината го отблъсна — магията на Иймън и моята, слети в едно, а после и на момичетата.

— Той викаше от болка — спомни си Мийра. — Звукът не беше като от животно, а от човек.

— Балансира между световите и формите. Мисля, че го хващаме, когато пристъпва от едната в другата, така мисля. Вече зазорява. Ще бъде доста неприятно, но мисля да събудя Брана. Ще те оставя да звънеш на другите. Това е нещо, което трябва да споделим с всички, и то веднага.

Но първо обхвана лицето ѝ с длани, както го бе направил в съня.

— Не бъди толкова безразсъдно смела, защото това може да ме погуби.

— Той е само момче, Конър, което смело върви по пътя си. И изглежда като теб или ти като него. Формата на лицето — добави тя, — устата му, носът, дори стойката му е същата.

— Така ли било?

— По-трудно е да го забележиш сам сигурно, но мисля, че е точно така. Ще се обадя на Айона, тя ще се погрижи да събуди Бойл, който на свой ред да звъне на Фин.

— Добре. — Той прокара пръсти в косата ѝ, дълга и къдрава, спусната свободно, защото бе разплел плитката ѝ предната вечер. — Който слезе долу първи, прави кафето.

— Дадено. — Понеже виждаше ясно тревогата в очите му, тя се наведе и го целуна. — Върви, на теб се пада по-тежката задача — да събудиш Брана, преди слънцето още да е изгряло.

— Пригответи аптеката за всеки случай. — Конър се изтърколи от леглото и намъкна панталона си.

След като той излезе от стаята, Мийра се пресегна за телефона си и видя зюмбюла. С мисълта за Тийгън, която толкова приличаше на момичето, което сигурно е била някога Айона, тя стана и донесе чаша с вода от банята, в която да натопи цветето с луковицата му.

„За Сърха“, каза си тя наум, после звънна на Айона.

Слезе първа и съвестно се зае с кафето. Замисли се дали да не направи овесена каша — единствената храна, която можеше да пригответи добре сутрин. А Конър почти винаги прегаряше яйцата, ако той отговаряше за закуската.

Дилемата ѝ бе решена, когато Брана се появи. Приятелката ѝ беше с памучно долнище на сини и зелени райета и тънка зелена блуза. Беше наметнала син пуловер отгоре, който съответно подхождаше по цвят на дебелия чорапи на краката ѝ.

С пусната свободно коса, която стигаше до кръста ѝ, Брана отиде направо при кафето.

— Не ми говори, не казвай и дума, преди да съм си изпила кафето. Сложи картофи да се варят и когато омекнат достатъчно, ги нарежи за пържене.

Изпи кафето си, без да добави обичайната солидна доза сметана.

— Кълна се, че скоро ще дойде време, когато няма да стъпя в кухнята поне месец.

— Напълно го заслужаваш. Не говоря на никого конкретно — добави бързо Мийра, докато миеше картофи. — Само правя общи наблюдения.

— Проклетият Кеван — мърмореше Брана, докато вадеше продукти от хладилника. — Ще го убия със собствените си ръце, кълна се и в това, задето ме кара да посрещам изгрева на слънцето толкова често. Яйцата ще бъдат приготвени бъркани и ако някой не ги харесва, да не ги яде.

Мийра мъдро си замълча и само сложи картофите да се варят.

Като си мърмореше ядно през цялото време, Брана сложи наденички в тигана, после и бекон, нарязан хляб на филийки.

После пийна още кафе.

— Дай да те погледна.

Мийра понечи да отвърне, че е добре, но се въздържа и просто вдигна леко ризата си.

Брана сложи пръсти върху мястото — откъде знаеше къде точно да пипне — натисна лекичко. Мийра усети затопляне, после то отмина.

Брана я погледна в очите, прегърна я и я стисна здраво.

— Излекувано е напълно. По дяволите, Мийра. По дяволите.

— Не започвай и ти. Вече си чух лекцията от Конър. Човек ще рече, че съм била изкормена, а не просто одраскана.

— Да не мислиш, че не е искал точно това? — Брана отстъпи крачка назад, притисна длани до очите си. Вдиша няколко пъти дълбоко, преди да ги свали. — Добре. Да приключваме с проклетата

закуска. Конър Шон Майкъл О’Дуайър! Довлечи си задника тук и направи нещо за закуската, освен да я ядеш!

Понеже се появи само след секунда, беше ясно, че брат ѝ е чакал тя да се успокои.

— Каквото кажеш. Мога да приготвя яйцата.

— Не ги докосвай даже. Ти сложи масата, а аз явно ще готвя за шестима до края на живота си. И когато си готов, вземи да препечеш хляба.

Картофите вече бяха в тигана, когато другите пристигнаха.

— Добре ли си? — Айона отиде право при Мийра. — Сигурна ли си?

— Сигурна съм. Чувствам се страхотно и преливам от енергия заради онзи еликсир, който ми дадоха да изпия.

— Дай да видя. — Фин избута Айона встрани.

— Трябва ли да си вдигам ризата за всички? — Но го направи и само леко се намръщи, когато Фин я докосна с длан. — Брана вече ме прегледа.

— Той е от моята кръв. Ако има дори и най-малката следа от него, ще разбере. Но няма нищо. — Фин внимателно оправи ризата ѝ. — Няма да позволя да те нарани, сестричке.

— Знам. Вярно, че имаше един страшен миг, който не бих искала да се повтори, но колкото до останалото... Беше вълшебно. Ти си бил веднъж с Айона — обърна се тя към Бойл.

— Да, затова знам какво е усещането. Сякаш сънуваш, но по-скоро е като да говориш, вървиш и правиш разни неща в съня. Малко ти се замайва главата.

— Трябва да седнеш — посъветва я Айона. — Седни. Аз ще помогна на Брана да довърши закуската.

— Недей — твърдо отсече Брана. — Бойл, само ти не си с две леви ръце в кухнята от цялата тайфа. Разбъркай яйцата, моля те, аз почти приключвам тук.

Той отиде при нея до печката, после изсипа разбитите яйца от купата в тигана, където тя вече бе разтопила масло.

— Добре ли си? — попита я Бойл.

Брана се облегна за миг на рамото му.

— Ще се оправя.

Изключи котлона под картофите и започна да ги вади от мазнината с решетеста лъжица и да ги прехвърля върху хартиени кърпи, за да се отцедят.

— Защо не усетих нищичко? — чудеше се тя. — Проспах всичко, изобщо не съм доловила каквото и да е.

— Защо не съм усетил аз или Айона? — обади се Фин зад гърба ѝ. — Не е било наш сън и не сме били част от него.

— Аз бях в същата къща, в дъното на коридора. Трябваше да усетя нещо.

— Разбирам, че понеже светът се върти около теб, заслужаваш да знаеш всичко.

Брана се завъртя рязко с блеснали присвити очи и тогава Айона застана между двамата.

— Спрете, просто спрете и двамата. Всеки обвинява себе си, което е глупаво. Никой от двамата не е виновен. Единствено Кеван, затова престанете. Моята кръв, моят брат — продължи тя, преди някой от двамата да отговори. — Дрън-дрън. И какво от това? Всички сме замесени. Защо първо не разберем точно какво се е случило, преди да почнем да се обвиняваме един друг?

— Бъдещата ти съпруга много обича да командва, братко мой — каза Фин на Бойл. — Но е много мъдра. Сядай, Айона, и ти, Мийра. Аз ще донеса кафето.

Айона седна и чинно скръсти ръце върху масата.

— Много мило от твоя страна.

— Не си насилвай късмета — предупреди я Мийра и седна до нея.

Под вещите напътствия на Брана Бойл сервира яйцата върху огромно плато заедно с наденичките, бекона, печените домати и кървавицата с овес.

Донесе всичко това на масата, където Фин тъкмо сервираше кафето, а Конър наливаше сок в чашите.

— Разкажи ни какво стана — обърна се Фин към Конър.

— Започна обичайно — сякаш си напълно буден и в съзнание, но едновременно с това си някъде другаде. Бяхме в Клеър, макар отначало да не се досетих. В Клеър по времето на Иймън.

Продължи с историята, докато всички си сипваха от огромното плато с храна.

— Елен рогач? — прекъсна го Брана. — Истински ли беше, или ти си го довел в съня?

— Нямахте да се сетя за него. Ако исках водач, щях да взема Ройбиър. Беше много едро животно и величествено. С царствена осанка и златиста, а не кафява козина.

— Сини очи — добави Мийра.

— Права си. Такива бяха. Сини и ясни като на Иймън, като се замисля.

— Или на баща му — обади се Брана. — В книгата си Сърха пише, че синът ѝ е имал очите на баща си, неговата коса.

— Мислиш, че е бил Дайхи — замисли се Конър — или го е представлявал. Може да му е била дадена тази форма, за да бъде близо до децата си, да ги пази, доколкото може.

— Надявам се да е така — тихо каза Айона. — Бил е убит, докато е яздел към дома, за да ги защити.

— Еленът, който може би е бил духът на Дайхи, ни поведе към светлината, а светлината беше на Иймън. Три години са изминали от последната ни среща. Беше по-висок, а лицето му вече е с по-изсечени черти, както става, когато приключва детството. Красив момък е.

Той се ухили на Мийра.

— Казва го, защото му казах, че двамата много си приличат. С различна коса и тен, но веднага си личи роднинската връзка.

— Той помисли Мийра за Аня — една циганка — обясни Конър. — Била минала край къщата им преди време и му каза, че отново ще видят дома си.

— Интересно. Ти имаш циганска кръв във вените си — изтъкна Айона.

— Така е.

— А Фин нарече така кобилата, която избра за Аластар.

— Помислих си го, но се надявам, че това не значи, че приличам на кон.

— Кобила с несравнима красота и дух — изтъкна Фин. — Името си беше нейно — никога не съм и мислил за друго. Тя беше Аня в мига, в който я зърнах. Определено е интересно — всички тези връзки, преплитания.

— Въпросът е, че не усетих нищо, докато си говорехме пред вратата на къщичката. Нито пък той — отбеляза Конър замислено. —

Разменихме си новини за семействата. Аз му казах за магията на сенките. И точно когато ни покани да влезем вътре, се случи всичко. В един миг не усещах нищо, а в следващия той беше там. Почувствах го само секунда преди вълкът да изскочи от въздуха. И той го почувства.

— Извърнахте се едновременно, като един човек — добави Мийра. — Всичко стана толкова бързо. Конър ме избута зад гърба си, но той не искаше мен, а момчето.

— Затова тя избута Иймън настрани, закри го с тялото си и размаха меч. Не беше минала и секунда, нямаше време да направя каквато и да е защита или блокада. Той скочи върху нея с пълна сила, впи лапите си в тялото ѝ. Кръвта и на двамата полетя във въздуха. Кучето нападна. Двамата с Иймън обединихме сили, а и момичетата изтичаха навън. Именно те направиха блокада, спряха ме да не се хвърля сляпо върху него и насочиха цялата си мощ към вълка, затова и аз добавих силата си към магията им, понеже нямаше какво друго да се направи в онези няколко секунди. Бяхме достатъчно силни, за да му причиним болка, заедно с Кател, Ройбиър и Аластар, които го атакуваха редом с нас. Той запищя като момиче.

— Хей!

Конър се ухили на Айона.

— Без да обиждам никого. Притиснат между нас и Кател, копитата на Аластар и ноктите на Ройбиър, той изчезна, както се бе и появил. Замина си, избяга и остави след себе си вонята на ада. И Мийра, окървавена на земята. Всичко трая по-малко от две минути, като се замисля спокойно, нямаше и две минути.

— Всички са много кратки, нали? Заслужава си да го обмислим — отбеляза Брана. — Може би силите му стигат само за толкова кратки проявления на това заклинание.

— Засега — добави Фин.

— Сега е всичко, с което разполагаме. Вмъкнал се е в съня на Конър, пропъзлял в него, за да се добере до момчето — или до някоя от сестрите му, ако и те бяха излезли да те посрещнат, Конър. Не може да влезе в къщата, но докато си в съня и си напуснал защитата на дома... мога да го видя как става. Кеван не може да се докопа до тях в онова време и място, но може да се вмъкне в съня ти и да иде там.

— Където момчето би било уязвимо — допълни Фин, — в междинния свят на активното сънуване. Значи Кеван дебне на

границата му, чака в засада, докато си обърнеш гърба.

— Проклет страхливец — изруга Бойл.

— Каза, че Мийра е проляла кръвта му. Къде е мечът ти? — попита я Брана.

— У дома. Никога не съм го носила тук. Просто беше в ръката ми в съня.

— Аз ще ида да го донеса — предложи Фин. — Къде го държиш?

— На един рафт в гардероба в спалнята ми. Ще ти дам ключа от апартамента си. — Той само се усмихна и тя отново се облегна на мястото си. — Който съвсем не ти е нужен, нали? Тази мисъл изобщо не ми беше минавала през ума. Всеки от четирима ви би могъл да си влезе, когато си поиска.

— Аз ще го донеса. Няма да се бавя.

— Оценявам уважението към силата, понеже отлично знаеш, че не одобрявам лесния избор, след като работата може да се свърши с малко усилия и отделено време. Но... — Брана въздъхна. — Вече преминахме границата, а и е глупаво да ходиш с колата до селото и обратно.

Фин просто кимна. Вдигна ръка и докато мигне, мечът на Мийра се озова в нея.

Мийра подскочи леко, после се засмя.

— Е, това беше велико, а толкова рядко ми се случва да видя някой от вас да прави нещо подобно, че понякога забравям, че можете.

— Фин е доста по-свободен в боравенето си с магията от Брана — изтъкна Бойл.

— Всички си имаме различни граници. — Фин завъртя меча. — Има кръв по него и е съвсем прясна.

— Не искам никаква кръв и мечове на масата си. — Брана стана и го взе от него. — Ще ми свърши работа. Имам малко останала и от слънцестоеенето. Но както ти каза, тази е прясна, а и е взета от него, когато е бил ранен чрез магията на сенките.

— Аз ще дойда да поработя с теб веднага щом мога да се измъкна — каза Конър.

— И аз — обади се Айона. — Тази сутрин сме много натоварени, но мисля, че шефовете ми ще ми дадат малко свободно време следобед.

Бойл погали късата ѝ коса.

— Може да уредим нещо. Аз ще дойда заедно с Мийра, ако можем да бъдем полезни. Поне можем да донесем храна, ако не друго.

— И това не е никак малко. — Брана продължаваше да оглежда меча. — И бездруго няма достатъчно от изисканото френско ястие, за да се нахранят всички втори път от него.

— Значи ние ще се погрижим, двамата с Мийра, а аз ще се върна отново, веднага след като заключим конюшните в края на деня. Ще пратя Айона да дойде тук веднага щом мога.

— Аз ще мина да я взема — предложи Конър. — Мисля, че отново трябва да се движим само по двойки поне за известно време. Ще поразместя графика си и мога да се освободя към три, ако така е удобно за вас.

— Устройва ни.

— Аз ще остана. — Думите на Фин бяха последвани от миг тишина. — Ако е удобно.

— Устройва ме. — Брана свали меча към земята. — Всички можете да се заемете с разтребването на кухнята ми. Ще ме намериш в ателието, когато си готов — каза тя на Фин и излезе.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мийра прекара по-голямата част от следващия си почивен ден, като помагаше на майка си в събирането на багажа ѝ за пътуването, което наричаха Дългото гостуване. Тъй като процесът налагаше да се вземат решения — какво да бъде взето, какво да бъде оставено, какво може да бъде подарено или просто изхвърлено на боклука — Мийра имаше зверско главоболие почти през целия ден.

Вземането на решения, както Мийра отлично знаеше, докарваше Колийн Куин до паническо разстройство. Простичкото решение дали да вземе, или не любимите си три саксии с теменужки, направо я докара до сълзи.

— Ама, разбира се, че ще ги вземеш. — Мийра се мъчеше да запази равновесие върху тънката граница между добродушието и категоричния тон.

— Ако ги оставя, ти и Донал ще трябва да се грижите за тях, да ги поливате и подхранвате, а ако забравите...

— Обещавам да не забравям. — Понеже щеше да ги занесе направо при Брана, която щеше да знае какво да прави с тях. — Но по-добре ги вземи.

— Морийн може да не ги иска в къщата си.

— Защо да не ги иска? — Мийра усети как леко залита и губи равновесие, но смело се усмихна, докато вземаше едната теменужка с мъхести листенца, която бе окичена с морави цветчета. — Прекрасни са!

— Ами все пак къщата си е нейна, нали?

— А ти си ѝ майка и това са твоите цветя.

Решението бе взето — за бога — и Мийра внимателно ги сложи в кашон, който бе помолила да ѝ дадат в магазина.

— О, но така...

— Ще пътуват на сигурно място. — „Седем по седем е... по дяволите... четиридесет и девет.“ — А и нали сама казваш, че растенията са живи и реагират на музика и разговори, на любовта, с

която ги отглеждаш? Сигурно ще им липсваш и ще залинеят, колкото и да съм внимателна с тях.

Доволна от себе си, Мийра запя „Отново на път“, докато пъхаше намачкана хартия около саксиите. Това поне предизвика лека усмивка от страна на Колийн.

— Имаш толкова хубав глас.

— Наследила съм го от майка си, нали?

— Баща ти също има хубав, силен глас.

— Хм — беше отговорът на Мийра, докато мислено повтаряше таблицата за умножение. — Така, сега е добре да вземеш и някои снимки, които ще искаш да сложиш в стаята си.

— О. — Колийн веднага сплете пръсти, както правеше винаги, когато не знаеше дали да тръгне наляво, или надясно. — Не съм сигурна, а и как бих могла да избира кои точно. Ами...

— Аз ще избира и това ще бъде приятна изненада за теб, когато си разопаковаш багажа. Знаеш ли, бих изпила чаша чай.

— О. Ами тогава ще ти направя.

— Чудесно. — Това щеше да ѝ осигури пет минутки спокойствие.

След като Колийн отиде в кухнята, Мийра набързо грабна няколко снимки в рамки — запечатали моменти от миналото, от детството ѝ, на братята и сестрите ѝ, както и макар това да не я радваше особено, снимки на родителите ѝ заедно.

Загледа се в една, на която двамата стояха усмихнати на фона на разкошните зелени градини на голямата къща, която някога имаха. Красив мъж, помисли си тя, вперила очи в баща си. Хубав, строен, безкрайно чаровен и обаятелен.

И без никаква доблест.

Опакова снимката, за да предпази стъклото на рамката, пъхна я в кашона. Тя може и да бе на мнение, че майка ѝ ще се чувства по-добре без постоянното напомняне за онова, което е било, но животът не беше неин, че да решава.

А целият този живот в момента се побираше в два кувара, ръчна чанта за багаж и три кашона.

Щеше да има и още, ако преместването се окажеше за постоянно, но Колийн още не бе готова дори да мисли за това. Тогава я

чакаше още опаковане на багаж, но пък и много по-важно — Мийра бе сигурна в това — предстояха ѝ още много нови неща.

Реши, че е приключила — или почти — и отиде в кухнята. Където завари майка си, седнала до малката масичка, да плаче тихо, заровила лице в ръцете си.

— О, мамо.

— Съжалявам, съжалявам. Не съм направила чай. Чувствам се объркана, Мийра. Целия си живот съм прекарала в Конг и околностите му. А сега...

— Не е далеч. Не отиваш далеч. — Мийра седна и хвана ръцете ѝ. — На по-малко от час път е.

Колийн вдигна плувналите си в сълзи очи.

— Но няма да мога да ви виждам с Донал, както сега.

— Отиваш само на гости, мамо.

— Може никога повече да не се върна тук. Всички това си мислите.

След като нямаше голям избор, Мийра се нагърби с вината.

— Всички мислим, че ти ще поискаш така сама, след като прекараш известно време там. Ако останеш в Голуей с Морийн и Шон, и децата, ние ще идваме да те виждаме. Разбира се, че ще идваме. А ако не ти хареса там, винаги можеш да се върнеш тук. Нали ти казах, че ще се погрижа къщата да е свободна и да те чака?

— Мразя тази къща. Мразя всичко в нея.

Слисана, Мийра отвори уста, после побърза да я затвори, понеже не знаеше какво да каже.

— Не, не, не исках да кажа това, не е вярно. — Колийн се залюля леко напред-назад, скрила лице в дланите си. — Обичам градините. Много. Харесва ми да ги гледам — отпред и отзад — и да се грижа за тях. И съм благодарна за къщата, наистина е чудесно местенце.

Колийн извади кърпичка от джоба си и избърса очи.

— Благодарна съм. На Финбар Бърк, че ми я дава под наем за половината от цената ѝ, както и на теб, че плащаш наема. И на Донал, че остана с мен толкова дълго. Благодарна съм, че всеки ден поне едно от децата ми се обажда да пита как съм. И че ме водите на малки екскурзии. Знам, че всички сте се наговорили да се преместя в Голуей при Морийн за мое добро. Не съм толкова глупава.

— Изобщо не си глупава.

— На петдесет и пет години съм, а не мога да опека едно агнешко бутче.

След като това предизвика нов прилив на сълзи, Мийра опита друг подход.

— Вярно е, че си ужасна готвачка. Когато се прибирах от училище и усетех аромата на твоето задушено, се питах с какво съм разгневила Господ, та ме наказва така.

Колийн отвори смаяно очи и я зяпа в продължение на минута с мокри от сълзите страни. После се разсмя. Беше лудешки смях, но все пак се смееше.

— Майка ми е още по-зле.

— Възможно ли е изобщо?

— Защо мислиш, че дядо ти нае готвачка? Иначе щяхме да умрем от глад. А и Морийн, Бог да я благослови, не е по-добра от нас.

— Затова хората са измислили готовата храна за вкъщи. — С надеждата, че са приключили с плача, Мийра стана да сложи чайника. — Никога не съм подозирала, че мразиш това място.

— Не го мразя. Не е вярно и беше много неблагодарно от моя страна да го изрека. Имам покрив над главата и градина, с която мога да се гордея. Имам добри съседни, а и ти, и Донал сте наблизо. Мразя само, че това е всичко, което имам — още един наем, който дъщеря ми плаща, за да е близо до мен.

— Не е всичко, което имаш. — Толкова ли е била сляпа, зачуди се Мийра, че да не забележи колко наранена бе гордостта на майка ѝ, задето живее в къща, за която плаща детето ѝ? — Това е само жилище, мамо. Просто едно жилище. Имаш децата си, внуците, които те обичат толкова, че да мислят за щастieto ти. Имаш себе си — ужасна готвачка, но страхотен градинар. Ще бъдеш истинско съкровище за внуците.

— Наистина ли?

— О, да. Ще бъдеш търпелива с тях и искрено заинтригувана от постъпките и вълненията им. С родителите е различно, нали? Те все трябва да обмислят дали да разрешат, или забранят нещо, дали да е сега, или по-късно. Длъжни са да налагат дисциплина и да възпитават, освен да обичат и да се грижат за децата си. Ти трябва само да ги обичаш и те ще попият любовта ти като гъбки.

— Мъчно ми е, че не са по-близо и нямам време да ги погледея.

— Това е твоят шанс.

— Ами ако Морийн е против глезенето?

— Тогава ще дойда в Голуей да ѝ сритам задника.

Колийн отново се усмихна, докато Мийра запарваше чая.

— Винаги си била мой защитник. Толкова си смела и решителна.

Надявам се някой ден да имам внуци и от теб, за да ги глезя.

— Да, хубаво.

— Чувам, че с младия Конър О'Дуайър излизате заедно.

— Излизаме заедно с Конър, откакто се помня.

— Мийра.

Нямаше как да го избегне, каза си Мийра, докато поднасяше чашите на масата.

— Излизаме заедно, да.

— Много го харесвам, както знаеш. Той е чудесен човек, а е и толкова хубав. Има добро сърце и мил характер. Идва да ме види понякога, да види как съм и да попита дали нямам нужда да се свърши нещо дребно по къщата.

— Не знаех, но е напълно в негов стил.

— Много е обаятелен и макар да знам какви са днешните нрави, не мога да одобря... ами, секс преди брака.

„Мили боже и Света Дево, помоли се Мийра мислено, смилете се над мен и ми спестете разговора за секса.“

— Ясно.

— На същото мнение съм и за Донал и Шарън, но... Мъжете са си мъже в крайна сметка и искат такива неща със или без брачни клетви.

— Както и жените, мамо, а макар да ми е трудно, трябва да ти призная, че отдавна съм зряла жена.

— Въпреки това — упорито продължи Колийн — ти си моя дъщеря. И независимо какво казва църквата по тези въпроси, надявам се да си внимателна.

— Можеш да си спокойна в това отношение.

— Ще бъда спокойна, когато си щастливо омъжена и отглеждаш децата си в собствения си дом. Много харесвам Конър, както вече казах, но истината е, че той доста се заглежда по девойките. Затова бъди внимателна, Мийра.

Когато чу входната врата да се отваря, Мийра бе готова да произнесе благодарствена молитва.

— Ето го и Донал, готов да те отведе в Голуей — бодро обяви тя. — Ще донеса още една чаша чай и за него.

Мислеше да се прибере у дома и да зяпа в стената, докато престане да се чувства толкова изтощена и виновна, и като цяло в ужасно настроение. Но се оказа, че кара право към дома на Брана.

В мига, в който нахлу в ателието, разбра, че е направила грешка.

Брана и Фин стояха заедно до работния плот с ръце, разперени над сребърна купа. Каквато и да бе сместа вътре, пламтеше в оранжево, а нагоре се издигаше тънък стълб пушек.

Брана вдигна показалеца на свободната си ръка в знак да изчака.

— Твоята и неговата кръв, моята и на онези преди мен свързват живота със смъртта. Кръв и сълзи, пролени и събрани тук, нека се слеят в червена лава. Огън и дим ще кипнат и бълбукат, за да запечатат съдбата ти с тази отвара.

Сместа забълбука, на повърхността ѝ се образува пяна — отровно оранжева.

— По дяволите! — Брана отстъпи крачка назад и опря юмруци на кръста си. — Още не е както трябва. Трябва да стане червена, кървавочервена. Убийствено червена и много гъста. Пак пропускаме нещо.

— Определено не липсва моя кръв — обади се Фин. — Вече ми източи цял литър.

— Само няколко капки, не се дръж като дете. — Очевидно объркана, Брана зарови ръце в косата си, която бе вдигнала високо на тила. — Взех кръв от себе си, от Конър и Айона също, нали?

— Вие сте трима, а аз — един.

— Добавих от стъкленницата, която имаме от нощта на слънцестоенето, както и от останалата по меча.

— Можеш да вземеш и от мен, ако ти е нужно — предложи Мийра. — Иначе май само се пречкам тук.

— Не пречиш. Може би ни трябва различен поглед или свеж мозък тук. Но трябва да спрем за малко, за да мога да помисля — реши Брана. — Ще пийнем чай.

— Разстроена си — обърна се Фин към Мийра, докато Брана бършеше плота. — Днес си изпратила майка си в Голуей.

— Преди малко, да, при това с много хлипане и стискане на зъби.

— Съжалявам. — Брана побърза да заобиколи плота и потърка рамото на Мийра. — Бях се заровила в собствените си тревоги и изобщо не помислих за твоите. Било ти е тежко.

— В някои отношения беше по-тежко, отколкото очаквах, а в други — по-леко. Но като цяло беше изтощително.

— Имам да свърша разни неща и мога да ви оставя да си приказвате двете.

— Не си тръгвай заради мен. А и тъкмо мога да поговоря с теб за наема.

— Няма за какво да се притесняваш. Както вече ти казах, мога да оставя къщата свободна, докато тя реши какво иска да прави. Вече почти десет години е нейна.

— Много си добър с нея, Фин. Наистина.

Брана не каза нищо, а само отиде да запари чая.

— Мисля, че няма да се върне повече — не и да живее тук — каза Мийра. — Смятам, че промяната ще повдигне духа ѝ. Внуците, най-вече те, понеже ще живее с някои от тях и ще бъде по-близо до другите. Освен това мъжът на Морийн, Шон, ще я накара да се почувства специална, защото винаги е имал слабост към нея. Истината е, че тя не е щастлива сама. Има нужда от някого — както за компания, така и за напътствия, а Морийн може да ѝ осигури и двете.

— Тогава престани да се чувстваш виновна — посъветва я Фин.

— Нужно ми е малко време. — Мийра притисна с пръсти очите си. — Тя толкова плака и каза неща, които не знаех, че мисли и таи в сърцето си. Благодарна ти е много, Фин, за къщата и за смешно ниския наем, който искаш за нея години наред — а аз изобщо не подозирах, че тя има представа за парите. Но тя е знаела и ти е благодарна, както и аз.

— Наистина няма защо, Мийра.

— За нея е важно, а и за мен. Ако наемът ѝ не беше толкова малък, не бих могла да си позволя да плащам и моя, и нейния наем, дори и с помощта на Донал, а тогава сигурно щяхме да се избием взаимно. Значи си спасил живота ѝ, а мен — от затвора, затова си длъжен да приемеш благодарността ми.

— Приемам. — Фин отиде до нея, прегърна я здраво, щом тя заплака. — Хайде, стига, стига, скъпа.

— Просто тя почна да плаче отново, когато двамата с Донал качвахме багажа ѝ в пикапа, и после се вкопчи в мен, сякаш отивам на война. Кое то си е точно така, предполагам, но тя не знае. Кълна се, че изобщо не я е грижа какви са и какво могат трима от най-добрите ми приятели през всичките тези години, но е леко притеснена, задето с Конър правим секс без благословията на брака.

Макар да не можеше да сдържи усмивката си, Фин я потупа утешително по гърба.

— Явно си имала доста тежък ден.

— Който приключи с това, че изритах собствената си майка от дома ѝ.

— Нищо подобно. Помогна ѝ да скъса веригата, която я държеше прикована тук, докато би била много по-щастлива в къща, пълна с близки хора. Обзалагам се, че ще ти благодари още преди годината да е свършила. Хайде, стига, тъмна красавице, избърши очите си.

Отстъпи леко, потупа джобовете си и измъкна разноцветна кърпичка, с което я разсмя.

— Какво е това?

— Винаги има дъга след бурята. — После измъкна огромна и яркорозова маргаритка от косата ѝ. — И цветя след дъжда.

— Можеш да изкараш цяло състояние на партита за рожден ден.

— Ще го имам предвид.

— Аз съм пълна идиотка.

— Съвсем не. — Отново я прегърна здраво. — Само половин идиотка най-много.

Улови погледа на Брана над главата на Мийра. И усмивката, която му отправи, го прониза право в сърцето.

Изпи чая си, изяде цели три от лимоновите курабийки на Брана и макар да не разбираше нищо от заклинания и отвари, правеше всичко по силите си да помогне.

Стри на прах в хаванчето разни билки — градински чай, злолетица, розмарин за прогонване на злото. Измери точно колко тежи

прахът на кристал черен флуорит, отрязва няколко парчета медна тел и прецизно записва всички количества и мерки в дневника на Брана.

Докато Конър пристигне заедно с Айона и Бойл, всички съставки, които Брана и Фин бяха избрали, бяха готови.

— Днес вече два пъти се провалихме с отварата — осведоми ги Брана, — затова се надяваме третият път да е на късмет. Освен това сега и Мийра ни помагаше, а това също носи добър късмет.

— Значи вече си чирак на вещица? — Конър я прегърна за една бърза целувка.

— Едва ли, но мога да стривам на прах и да меря с теглилките.

— Изпрати ли майка си?

— Да, и избърсах потоците сълзи, с които поля обилно всичко. После дойдох тук и Фин избърса моите сълзи.

— Радвай се. — Този път целувката на Конър бе по челото. — Защото тя ще е щастлива.

— Вече съм по-склонна да го вярвам, след като Донал ми прати съобщение по телефона преди около час, за да ми каже, че семейството на Морийн я е посрещнало като кралица — с транспаранти и цветя, торта и дори шампанско. Малко се срамувам от себе си, задето дори не ми хрумна, че Морийн ще се постарее толкова, но ще ми мине още първия път, като ме ядоса за нещо. Донал казва, че е развълнувана като момиченце — мама, а не Морийн, така че камък ми падна от сърцето.

— Ще идем дотам и ще я изведем на вечеря, щом можем да се измъкнем оттук спокойно.

Добро сърце, бе казала майка ѝ. И благ характер.

— Поемаш голям риск, след като правиш секс с дъщеря ѝ без благословията на брака.

— Какво?

— Ще ти обясня после. Мисля, че Брана иска кръвта ти.

— Искам от всички — поправи я Брана. — Както взехме кръв от всички за заклинанието преди слънцестоенето.

— Тогава не го довършихме. — Бойл изгледа намръщено купата, в която Брана смесваше съставките. — Защо сега да е различно?

— Имаме негова кръв — от земята и от меча — обади се Фин.

— Това прибавя сила, допълва заклинанието с мрака и именно мрака ще използваме срещу него.

— Покрий ателието, Конър. — Брана отмери сол в купата. — Айона, свещите, ако обичаш. Този път ще го направим всички заедно, тъй като всички сме тук и сме в кръга. Навътре и навън — започна тя, — навън и навътре, тук ние кончината на дявола кроим. — Взе една от медните жички и я огъна във фигурка на човек. — В сенките се крие, в сенките ще го причакаме и хванем в капан. Там ще пламне и ще изгори на пепел, това е нашето заклинание.

Остави медната фигурка на сребърен поднос със стъклениците, голямо кристално кълбо и най-старата си кама.

— Да направим кръга.

Мийра бе ставала свидетел на ритуала десетки пъти, но винаги усещаше да я полазват тръпки по кожата. Как само с едно махване на ръка пламваха големите бели свещи, подредени в широк кръг, и как въздухът сякаш се стаяваше и застиваше неподвижно вътре в този кръг.

После се раздвижваше.

Тримата и Фин застанаха в четирите посоки на компаса и всеки призова стихииите, боговете и богините, своите водачи.

А огънят, който Айона сътвори, гореше в бяло на цяла стъпка над земята, докато сребърната купа висеше над него.

Билки и кристален прах, както и светена вода се изливаха от дланите на Брана и се смесваха в раздвижения от Конър въздух. Черна пръст се отрони от юмрука на Фин, напоена със сълзите на вещица.

И кръв.

— От сърцето смело и вярно. — С ритуалния си нож Айона драсна дланта на Бойл. — Да се смеси с моята като едно от двама.

И след като драсна и своята длан, я притисна към неговата.

— Живот и светлина, пламтящи ярко — изрече тя и остави смесената им кръв да покапе в купата.

Конър взе ръката на Мийра, целуна дланта ѝ.

— От сърцето вярно и силно. — Поряза нейната длан, както и своята. — Слей се с моята кръв, за да победим злото. Живот и светлина, пламтящи ярко.

Брана се обърна към Фин и понечи да хване ръката му, но той я дръпна, като вместо това смъкна ръкава на ризата от рамото си.

— Вземи от белега ми.

Тя само поклати глава, но той стисна ръката ѝ с ножа.

— От белега.

— Както кажеш.

Тя сложи острието върху пентаграма — неговото проклятие и наследство.

— Кръвта, която тече от този белег, да се смеси с моята. Бялата и тъмната. — Когато сложи порязаната си длан върху рамото му, плът до плът, кръв до кръв, свещите издигнаха пламъка си високо, а въздухът потрепери. — Черна и бяла, сила и мощ, светлина и живот, пламтящи ярко.

Кръвта потече на тънка струйка надолу по ръката ѝ към купата. Отварата закипя, завихри се, издигна се пушек.

— В името на Сърха и всички преди нея, както и онези, дошли след нея, ние сливаме силите си, за да се изправим в тази битка. Прогонваме те от сенките навън под светлината.

Хвърли медната фигурка в бълбукащата отвара, където тя проблесна в оранжеви, златисти и червени пламъци, чу се гръмовен рев като на вихрушка и в нея отекваха хиляди гласове.

Последва тишина, която бе толкова пълна, че сякаш те разтърсваше.

Брана надникна в купата, въздъхна с облекчение.

— Получи се. Сега е както трябва. Това може да го довърши.

— Да угася ли огъня? — попита я Айона.

— Ще я оставим да къкри на бавен огън поне час, после ще я свалим от огъня, за да се сгъсти. И на Самхейн ще го задавим с нея.

— Значи свършихме засега? — попита Мийра.

— Свършихме достатъчно, така че имам нужда да се разсея и да пийна чаша хубаво вино.

— Ами добре, ние ще се върнем след минутка. Аз искам само да... — Вече дърпаше Конър навън. — Трябва ми Конър за малко.

— Какво има? — притесни се той, докато тя го стискаше здраво с една ръка и го теглеше навън от ателието към кухнята. — Разстроена ли си? Знаем, че ритуалът е доста краен, но...

— Да. Да. Да. — Повтаряше го като молитва, докато го дърпаше през всекидневната и нагоре по стълбите.

— Заради кръвта ли? Вярно е, че изглежда малко жестоко, но те уверявам, че е нужна за състава на отварата, за да запечата заклинанието.

— Не. Да. Господи! Заради всичко! — Задъхана го бутна вътре в стаята му, а после отново към вратата, за да я затръшне.

Тогава впи уста в неговата и устните им направо се сляха в едно от топлината, която струеше от нея.

— О — успя само да възкликне той, най-сетне схванал какво става, докато тя бясно дърпаше пуловера му нагоре през главата.

— Дай ми. — Свали дебелия риза, която носеше под пуловера, и впи зъби в голото му рамо. — Просто ми дай.

Той би забавил темпото — само малко — но тя вече разкопчаваше колана му, а какво може да направи тогава един мъж?

Започна сам да дърпа пуловера ѝ — разсъбличането на една жена бе сред удоволствията на живота — но се заплете в много пъргавите ѝ ръце. Понечи да го разкъса, но после...

— О, по дяволите всичко.

В следващия миг Мийра усети, че е гола, както и той.

— Да, да, да. — Вплете пръсти в косата му, атакува устните му, простена от удоволствие, когато той обхвана гърдите ѝ.

Никога не бе изпитвала такава дива страст, нито подобна разтърсваща и всепоглъщаща нужда. Може би нещо от вихрения дим, от пулсиращия огън и смайващото надигане и сливане на силата и магията долу се бе стаило в нея.

Знаеше само, че трябва да го има, иначе щеше да полудее.

Той все още носеше вкуса на магията — онзи екзотичен аромат, толкова мощен, прелъстителен, с лек привкус на мрак. Усещаше как потръпва вътре в него, още ненапълно укротена.

И искаше това, искаше него, всичко.

Ръцете му вече не бяха търпеливи, а алчни и груби, забързани. Тя искаше и това, жадуваше да бъде докосвана и обладана, сякаш животът му зависи от това.

Струваше ѝ се, че нейният зависи.

Завъртя я рязко, опря гърба ѝ на вратата. Само за миг успя да надникне в очите му — диви и свирепи — преди да проникне в нея.

Мислеше си, че ще полудее, ако не я обладае, но сега наистина полудя.

Хълбоците ѝ се движеха лудешки нагоре-надолу, предизвиквайки го да следва неукротимия ѝ устрем. Ноктите ѝ се впираха в него — в гърба, раменете — зъбите ѝ го хапеха и драскаха. Лека болка,

мигновена и пареща, която разпалваше дивото удоволствие и го пленяваше. Кръвта му пулсираше мощно във вените и всеки следващ тласък бе по-силен, по-бърз, по-дълбок в този неуморен, замайващ ритъм.

Тя извика и в този вик се сливаха шок и жажда. И отново, този път извика името му с лек оттенък на изненада. Когато я сграбчи за дупето и я повдигна, тя склочи здраво крака около кръста му.

Той целуваше замаяно шията ѝ, искаше да изпълни цялото си същество с нейния вкус, докато я изпълваше със страстта си, докато и последните тънки нишки на реалността се разкъсаха.

Разпадна се, можеше да се закълне, че сякаш самият въздух се разби на късчета като стъкло, когато тя се стегна около него и викът ѝ на върховен екстаз заглъхна в трепереща въздишка.

Безсилни, двамата се свлякоха на пода с преплетени потни ръце и крака.

— Господи. Мили боже. — Тя си поемаше въздух като давец се човек, който току-що е изплувал на повърхността.

Той също дишаше трудно, но успя да изръмжи и после се откъсна от нея, за да се просне по гръб, със затворени очи, докато единствено гръдният му кош се движеше нагоре-надолу.

— Подът ли трепери?

— Не мисля. — Конър отвори очи и се загледа в тавана. — Може би. Не — реши все пак той. — Мисля, че сме ние и по-скоро може да се каже, че вибрираме. След всяко земетресение има вторични трусове, нали така.

Пресегна се сляпо да я погали и ръката му се озова върху гърдата ѝ. Чудесно място.

— Добре ли си?

— Не съм „добре“. Зашеметяващо добре съм и леко замаяна. Сякаш отново съм летяла. Как само изглеждаше ти — сякаш грееш отвътре, а косата ти се развяваше от вихъра, предизвикан от теб, и цялата тази сила туптеше с ритъма на ритуални барабани. Не можах да се сдържа. Съжалявам, но просто изгубих контрол.

— Прощавам ти. Много лесно прощавам.

Тя въздъхна през смях, сложи ръка върху неговата.

— Виж ни сега, голи и изтощени на пода в стаята ти, която е разхвърляна до безобразие, както винаги.

Той извърна леко глава, огледа се. Не беше чак толкова зле, реши Конър. Вярно, имаше разпилени по пода обувки и ботуши, дрехи и книги. А и така и не разбираше какъв е смисълът да оправяш леглото си, след като в крайна сметка пак ще си легнеш в него — и това бе повод за сериозни кавги със сестра му.

За да ѝ достави удоволствие, Конър махна с ръка и всички обувки, ботуши, дрехи, книги и каквото още бе захвърлено на пода, се озоваха сбутани в ъгъла. После щеше да се разправя с тях, е, все някога.

Но засега просто махна отново с ръка и заваляха розови листенца. Тя се разсмя, напълни шепа и после ги посипа върху косата му.

— Ти си един глупав романтик, Конър.

— Няма нищо глупаво в романтиката. — Прегърна я и намести удобно главата ѝ върху рамото си. — Ето, така вече е много по-добре.

Нямаше как да го оспори, но все пак.

— Трябва да слезем долу. Ще се чудят какво толкова правим тук.

— О, обзалагам се, че прекрасно знаят какво правим. Затова ще останем още малко.

Само малко, реши тя.

— Ще ми трябват дрехите — където и да си ги пратил.

— Ще ти ги върна. Но не веднага. — И тя се остави на удоволствието от това да лежи, сгушена на рамото му, докато въздухът наоколо ухаеше на розови листенца.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Септември превалеше към октомври и Брана привика Конър и Айона да ѝ помогнат в прибирането на реколтата от градината зад къщата. Нареди на Айона да обере едрите грахови шушулки, а на Конър да изкопае картофите, докато тя вадеше моркови и ряпа.

— Мирише толкова хубаво. — Айона се изправи да подуши въздуха. — Напролет, когато засаждахме, миришеше на свежест и ново начало и беше чудесно. А сега ухае на зрялост и готовност и това е различно и също толкова чудесно.

Конър изгледа ядно братовчедка си, докато копаеше с лопатата.

— Кажй го пак, когато те накара да миеш всичко това, да го вариш или бланшираш, или каквото там, по дяволите, се прави.

— Не се оплакваш, когато ядеш храната, която приготвям цяла зима от зеленчуците, които консервирам или замразявам. Даже...

Тя направи няколко крачки и откъсна едър зрял домати от корена, подуши го.

— Мисля да направя специалната супа със синьо сирене и домати довечера.

Понеже знаеше колко я обича, Брана само се усмихна на брат си, който я погледна сърдито.

— Това е хитър начин да ме накараш да работя повече.

— Падам си по хитрости.

Събирането на реколтата повдигаше настроението ѝ. През цялото лято береше и откъсваше каквото ѝ беше нужно, но основните хранителни припаси винаги прибираше в буркани за предстоящата зима и това я изпълваше с усещането за добре свършена работа.

А физическата работа само допълваше удоволствието според Брана.

— Айона, ти избери две хубави краставици. Ще ми трябват за разкрасителните кремове, които ще приготвя после.

— Не знам как успяваш да свършиш толкова много неща. Грижиш се за къщата, за градината, готвиш, приготвяш сама всичко,

което продаваш в магазина — имаш свой бизнес. Кроиш планове да унищожиш злото.

— Може би с магия. — Наслаждавайки се на уханието им, на допира с тях, Брана добави още домати в кошницата си. — Но истината е, че обичам всичко, което правя, така че през повечето време не е просто работа.

— Кажи го на човека с лопатата — оплака се Конър, но никой не му обърна внимание.

— Ти самата вършиш много неща едновременно — обърна се към Айона тя. — Явно нямаш нищо против да прекарваш деня си в риене на оборски тор, пренасяне на бали сено и слама, езда в гората в компанията на бърборещи туристи, които сигурно задават едни и същи въпроси непрекъснато. В добавка към това учиш и се упражняваш в занаята, докато миналата зима едва можеше да запалиш свещ.

— И на мен всичко ми харесва. Имам дом и свое място, цел в живота. Имам семейство и мъж, който ме обича. — Айона вдигна лице към небето и вдиша дълбоко. — И магия. Имах само бегла представа за всичко, Нан беше единственият ми близък човек, преди да дойда тук.

Отиде при краставиците и избра две.

— И много искам да си засадя малка градинка. Ако се науча как да консервирам зеленчуците, поне ще имам усещането, че съм изпълнила своята част от задълженията, когато се окаже, че предимно Бойл готви.

— Близо до жилището на Бойл има достатъчно място за градинка. Там ли ще останете да живеете, след като се ожените?

— О, засега е добре. Повече от достатъчно е за двама ни, а и е близо до всичко и всички, които обичаме. Но... искаме да имаме деца и не мислим да отлагаме.

Брана намести сламената шапка, която носеше повече за да спази традицията, отколкото за предпазване от слънцето, което ту надничаше, ту се скриваше зад пухкавите бели облачета в този почти летен ден през есента.

— Значи ще ви трябва къща, а не просто апартамент над гаража на Фин.

— Мислим по въпроса, но и двамата не искаме да се откажем от близостта си до всички вас и до конюшните, така че само си мечтаем. — Айона се наведе да продължи работата си и откъсна яркожълта

тиква. — Първо трябва да планираме сватбата, а аз дори не съм си избрала рокля и не съм решила какви цветя предпочитам.

— Но сигурно имаш ясна представа и за двете.

— Имам нещо като мъглява представа за роклята, която искам. Мисля... Конър, предупреждавам те, че ще се отегчиш до смърт.

— Картофите вече свършиха тази работа. — Той събра няколко от разкопаната почва и ги пъкна в кофата.

— Както и да е, искам дълга бяла рокля, но по-скоро старомодна, отколкото някоя модерна и елегантна. Без шлейф или воал, по-скоро семпла, но въпреки това красива. Като нещо, което е било носено от баба ти — но малко осъвременено. Нан би ми дала нейната, но тя е в цвят слонова кост, а аз искам бяла, а и тя е по-висока... Ами просто не е точно това, което търся, колкото и да ми се иска да облека рокля, която е била в рода ни.

Откъсна един чери домати и го пъкна още топъл в устата си.

— Господи, колко са вкусни. Да продължа, разглеждах в интернет, за да си изясня напълно модела, и след Самхейн се надявам с теб и Мийра да направим истинска обиколка за булчинска рокля.

— С удоволствие. Ами цветята?

— Много мислих и за тях и после осъзнах, че... искам твоите цветя.

— Моите?

— Харесва ми как изглеждат твоите цветя, твоите градини.

Айона отново се изправи и махна с ръка към веселия килим от цинии, дигиталис, бегонии, латинки.

— Не отделните видове или цветове. А всички накуп. Цялата тази пъстрота и веселие, начинът, който си успяла да ги засадиш, така че да изглеждат свободни и щастливи, и зашеметяващи в същото време.

— Значи ти трябва Лола.

— Лола?

— Тя е флорист, има ателие в покрайнините на Голуей. Моя клиентка е. Изпращам ѝ цели кофи крем за ръце, защото работата с цветята съсипва ръцете. И често ми поръчва голям брой свеци наведнъж, за да ги аранжира заедно с цветята си на някоя сватба. Прави истински шедьоври от цветя, гарантирам ти. Ще ти дам номера ѝ, ако искаш.

— Искам го. Звучи ми идеално.

Айона погледна към Конър. Клекнал, той гледаше втренчено един картоф, сякаш върху обелката му бе написан отговорът на всички въпроси.

— Предупредих те, че ще те отегча до смърт.

— Не, не е заради теб. Замислих се за семейството, за градините и цветята. И за зюмбюла, който Тийгън ме помоли да засадя на гроба на майка й. Още не съм го направил.

— Прекалено е рисковано да се ходи сега до колибата на Сърха — напомни му Брана.

— Знам. И все пак това бе единствената й молба. Помогна за изцелението на Мийра и единственото, което поиска, бе да посадя цветето.

Брана остави кошницата си, отиде до него и приклепна, за да бъдат лицата им на едно ниво.

— И ще го направим. Ще посадим зюмбюла — цяла поляна зюмбюли, ако поискаш. Ще почетем майка им, която е и наша майка. Но никой от нас няма да доближава дори до гроба на Сърха преди Самхейн. Обещай ми.

— Не бих рискувал живота си, а с него и задачата на всички. Но това ми тежи, Брана. Тя беше само малко момиче. И страшно прилича на теб, Айона. А сега гледам теб — обърна се той отново към сестра си, — както гледах дъщерята на Сърха, и виждах как ще изглежда тя след десет години, и каква беше ти, когато бе на нейните години. Толкова много тъга и чувство за дълг имаше в очите й, както твърде често има и в твоите.

— Когато изпълним онова, което сме се заклели да изпълним, тъгата и дългът ще изчезнат. — Тя стисна силно изцапаната му с пръст ръка. — Те ще го усетят, както и ние. Сигурна съм в това.

— Защо не можем да го видим двамата с теб заедно? Или тримата, с Айона? Защо не можем да видим как ще свърши всичко?

— Знаеш отговора. Докато има възможност за избор, краят никога не е решен. Силата, която той има, както и всичко станало досега, това замъглява видението, Конър.

— Ние сме светлината. — Айона стоеше с кофичката си с грахови шушулки, с изцапани с пръст колене на джинсите. Пръстенът, който Бойл й бе дал, блестеше на ръката й. — С каквото и да ни

нападне, в каквато и форма да се появи, ние ще се бием. И ще го победим. Вярвам в това. И го вярвам, защото и ти вярваш — каза тя на Конър. — Защото целият ти живот е водел към тази битка и ти си го знаел, и пак вярваш. Той е противен тиранин и страхливец, криещ се зад силата, заради която е продал душата си на дявола. А кои сме ние? — Тя сложи длан върху сърцето си. — Онова, което ние имаме, идва от кръвта във вените ни и от светлината. Ще го победим с тази светлина и ще го пратим в ада. Убедена съм в това.

— Отлично казано. Ето. — Брана смушка брат си в ребрата. — Това е личната интерпретация на нашата Айона на речта на крал Хенри в деня на свети Криспин.

— Много хубаво го каза. Просто ми е тежко на сърцето. От неспазеното обещание.

— Ще го спазиш — увери го Брана. — Но едва ли само ваденето на картофи с лопатата и мисълта за цветето са виновни за лошото ти настроение — никак не е в стила ти да си кисел. Да не сте се скарали с Мийра?

— Не. Всичко е наред. От време на време се тревожа, че Кеван проявява такъв специален интерес към нея. Когато е някой от нас, можем да отвърнем на оръжията му с подобни, магия срещу магия. Тя има само пъргав ум и мускули, както и меча си, ако го носи.

— И той ѝ служи вярно, освен това носи камъните, които ти ѝ даде за защита, амулетите, които ние ѝ направихме. Това е всичко, което можем да сторим.

— Кръвта ѝ беше по ръцете ми. — Погледна ги сега и видя отново червената кръв на Мийра, а не обикновена черна пръст по дланите си. — Осъзнавам, че не мога да го преживея, да го оставя в миналото и непрекъснато ѝ пиша съобщения — по десет пъти на ден — като си търся някакво глупаво оправдание за това, само да се уверя, че е в безопасност.

— Тя би те проснала на земята, ако знаеше.

— Известно ми е.

— И аз се тревожа за Бойл. А Кеван изобщо не му е обръщал внимание досега. Нормално е — добави Айона — да сме загрижени за хората, които обичаме и които нямат същия арсенал като нас. — Тя погледна към Брана. — И ти се тревожиш.

— Да, така е. Въпреки че знам, че няма какво още да направим, пак се притеснявам.

— Ако това ще ти помогне, мога да те уверя, че съм с нея почти през целия ден. А когато излиза на обиколка с група — след онзи ден, когато вълкът я дебнеше — винаги заплитам по едно заклинание в гривата на коня ѝ.

Конър се усмихна.

— Така ли?

— Тя ми позволява, а и Бойл не е против. Правя такива плитки на всички коне, колкото често успея. Така съм по-спокойна, когато се наложи да ги оставим сами нощем.

— Дадох ѝ един лосион онзи ден с молба да го използва всеки ден, да го тества като нов продукт за магазина. — Брана се усмихна. — Има магия в него.

— Онзи, който ухае на кайсии и мед? Страхотен е. — Целуна сестра си по бузите. — Благодаря ти и от магическа, и от романтична гледна точка. Би трябвало да се досетя, че вие двете ще ѝ осигурите допълнителна защита. Колкото до мен, Ройбиър никога не я изпуска от поглед, освен ако не е с мен.

— Добре, можеш да оставиш Мерлин да я наглежда за час-два — Фин няма да е против. А ти иди на разходка със сокола си. — Брана се подпря на рамото му и стана. — Прибери картофите в малкото мазе и изведи сокола си някъде. Сигурна съм, че и на двама ви ще се отрази добре.

— Ами варенето, бланширането и всичко останало?

— Свободен си.

— А супата?

Тя се засмя, леко го перна с ръка по косата.

— Ето какво ще направим. Кажи на Бойл, че ще ми трябва Мийра да е тук след... — Брана погледна блесналото слънце, пресметна времето. — Три часа ми стигат. Останалите от тайфата могат да дойдат към шест и половина. Ще хапнем от любимата ти супа, салатата с рукола, която Айона ще набере в градината после, малко ръжен хляб и сметанова торта.

— Торता ли? Какъв е поводът?

— Ще си направим кейли^[1]. Колко отдавна не сме се събирали за музика и танци у дома!

Конър изтри оцапаните си ръце в панталона и скочи на крака.

— Явно ще трябва по-често да изпадам в мрачно настроение.

— Втори път няма да ти мине номерът. Върви да прибереш тези картофи, намери сокола си и се върни към шест и половина.

— Ще те послушам. Благодаря.

Тя се върна при лехата и набра още домати, след като трябваше да приготви супа за шестима. После погледна към Айона, когато Конър се бе отдалечил.

— Той още не го знае — обади се Айона. — Би ти казал, ако знаеше. На теб, ако не на друг. Затова съм сигурна, че не знае, че е влюбен в нея.

— Още не го знае, но постепенно върви натам. Разбира се, обичал я е през целия си живот, затова сега му е нужно малко време да осъзнае, че изпитва по-различна любов от онази, която си е представял досега.

Брана се загледа към къщата и се замисли за него, за Мийра.

— Тя е единствената, с която някога ще поиска да сподели живота си. Други са докосвали сърцето му, но само Мийра може да го разбие.

— Никога не би го направила.

— Обича го и винаги го е обичала. И той е единственият, с когото някога би поискала да сподели живота си. Но няма неговата вяра в любовта и силата ѝ. Ако може да повярва в себе си и в него, двамата ще бъдат щастливи заедно. Ако не успее, ще разбие сърцето му, както и своето.

— Аз вярвам в любовта и силата ѝ. Вярвам също, че когато се наложи да избира, Мийра ще я потърси и ще я прегърне здраво, и ще я пази като съкровище.

— Надявам се — повече отколкото за каквото и да е друго — да се окажеш права. — Брана въздъхна. — Междувременно двамата още не могат да проумеят защо никой друг досега не ги е карал да се чувстват толкова прекрасно. Сърцето е непокорно и тайнствено. Хайде да влизаме и да се измием. Ще ти покажа как да подготвиш нещата за супата, после ще видим колко зеленчуци можем да сложим в буркани, преди Мийра да се появи.

Тя пристигна навреме и в лошо настроение.

Още с влизането си в кухнята опря юмруци на кръста и се намръщи на блесналите буркани с пъстроцветни зеленчуци в тях, които се охлаждаха на плота, докато супата къкреше кротко на котлона.

— Какво е това? Ако сте ме извикали тук да давам дежурство в кухнята, горчиво ще се разочаровате. Достатъчно работа съм свършила за днес.

— Почти сме готови — спокойно отвърна Брана.

— Ще си взема бира. — Мийра решително се отправи към хладилника, откъдето измъкна бутилка червена бира „Смитуик“.

— Всичко наред ли е в конюшната?

Мийра изръмжа в отговор на Айона.

— Наред ли? О, да, как да не е наред, след като имаме летен ден през октомври, а всичко живо на петдесет мили околоръст е решило да поязди точно днес. Цял ден или съм на обиколка с група, или разтривам конете, или мъкна седла и сбруя напред-назад.

Размаха бирата във въздуха, преди да отвори бутилката.

— А Цезар реши, че трябва да ухапе Руфъс по задника, и то след като казах на дамата от Испания, която го яздеше, да остави достатъчно разстояние между конете. Така се озовах с истерична испанка насреца си, която едва разбирах какво казва, защото викаше на испански, а и половината приказки бяха ръкомахания, така че юздите хвърчаха на всички страни, което наведе Цезар на мисълта, че тя иска да препусне в галоп.

— О, боже. — Айона искаше да се покаже загрижена, но развали впечатлението, като едва преглътна смеха си.

— О, да, много ти е забавно.

— Само малко, защото знам, че всичко е свършило добре и че не би я качила върху Цезар, ако не можеше да язди.

— Въпреки истеричните викове дамата язди като истински конквистадор и подозирам, че от самото начало е искала да препусне в галоп. За късмет, аз бях с Аластар и лесно я настигнах. Беше се ухилила до уши, макар да се опита да се прикрие, когато докопах юздата на Цезар и го спрях. Заклевам ти се...

Сега тя изпъна показалец, а лицето ѝ бе разкривено от гняв.

— Кълна ти се, че конете се посмяха здраво на случката. — Вдигна бутилката и отпи голяма глътка бира. — И след тази обиколка имах група от петима тийнейджъри. Пет момичета. Това изобщо не мога да ви го опиша, иначе аз ще изпадна в истерия. А ти? — Тя отново посочи ядно Айона с показалец. — Ти получаваш свободен ден да си играеш в градината, понеже спиш с шефа.

— Голяма развратница съм.

— Ами така си е. — Мийра пийна още бира. — И затова няма да върша никаква кухненска работа, нито пък градинска, а ако има заклинания или отвари за бъркане, ще ми трябва поне още една бира.

Брана погледна към бурканите, след което се чуха три леки изпуквания — сигурен знак, че капациите са запечатани.

— Това прозвуча добре. Няма никаква работа за вършене. Имаме почивен ден.

Сега Мийра отпи бавно и замислено.

— Да не би да се е омагьосала сама? — попита тя Айона. — Или е пийнала повече от уискито?

— Нито едното, нито другото, но по-късно ще има и уиски. Ще си направим кейли.

— Кейли?

— Приключих с първия етап от прибирането на реколтата, както и с консервирането. Днес имахме летен ден през октомври. — Брана избърса ръцете си, внимателно остави кърпата да съхне. — Затова си приготви гласа за песни, Мийра, и си обуй обувките за танци. В настроение съм да празнуваме.

— Сигурна ли си, че не е някакво заклинание?

— Всички работихме здраво и се притеснявахме, планирахме и се подготвихме. Време е да си починем за една вечер. Да се надяваме, че той ще чуе музиката ни и тя ще проглуши ушите му.

— Няма да споря с това. — Вече по-сериозно замислена, Мийра отпи бавно от бутилката. — Не ми се иска да развалям празничното ти настроение, което е толкова рядко, но трябва да ти кажа, че днес го видях на два пъти в сенките. Първо като човек, а след това — вълк. Просто наблюдаваше, нищо друго. Но определено ти лази по нервите.

— Прави го точно с тази цел, затова ще му покажем, че не може да ни спре да си живеем както ни харесва. И като стана дума, искам да ви видя и двете на горния етаж.

— Днес си пълна с изненади и тайни — отсече Мийра. — Другите знаят ли, че ще има парти? — попита тя, когато тръгнаха по стълбите.

— Конър ще им каже.

Брана ги заведе в спалнята си, където, за разлика от стаята на Конър, всичко бе идеално подредено.

Нейната стая беше най-голямата и построена според плановете ѝ, когато двамата с Конър се бяха заели да разширят къщата. Беше боядисала стените в наситеното зелено на гората, а дограмата беше от много тъмно дърво, така че понякога си представяше, че спи на сред гората. Бе подбрала внимателно картините и водена от фантазиите си, бе украсила стаята с русалки и феи, дракони и елфи.

Беше решила да се поглези с избора на легло и във високата му табла над главата, както и в долния край, бе гравирани келтският възел на триединството. Цяла планина от възглавнички се издигаше върху пухкавата бяла завивка. Дървена ракла, направена и лакирана от прадядо ѝ, стоеше в долния край на леглото и в нея бяха прибрани най-ценните оръдия на занаята ѝ.

Сега отиде и донесе дълга кука от килера, с помощта на която стигна до капака в тавана, зад който бе подвижната стълба към таванското помещение.

— Трябва да взема нещо. Няма да се бавя.

— Тук винаги е толкова спокойно. — Айона отиде до прозорците с изглед към полята и гората, както и зелените хълмове отвъд тях.

— Двамата са чудесен екип, Брана и Конър. Завиждам ѝ за банята с огромната вана и плота, който е цял декар. Разбира се, ако аз имах толкова голям плот в моята баня, щях да го затрупам с дреболии. А нейният...

Мийра отиде до вратата и надникна вътре.

— Има красива ваза с калии, цветни ароматни сапуни в купичка и три големи бели свещи върху разкошни сребърни свещници. Бих казала, че е магия, но тя просто е маниак на тема чистота и ред.

— Ще ми се и аз да бях поне малко като нея — обади се Айона, докато Брана тъкмо слизаше по стълбата, понесла голяма бяла кутия. — Дай да ти помогна.

— Държа я, не е тежка. — Тя остави бялата кутия върху снежнобялата покривка на леглото. — Като заговорихме днес за сватби

и рокли, цветя и всичко останало, ми хрумна нещо.

Тя отвори кутията и разгъна пластове мека хартия вътре, след което извади дълга бяла рокля.

Въздишката на Айона бе точно реакцията, на която бе разчитала.

— О, колко е красива. Самата прелест.

— Да, красива е. Моята прабаба я е носила в сватбения си ден и си помислих, че може да е подходяща за теб.

Айона разтвори широко очи и направи крачка назад.

— Не бих могла. Не мога, Брана, трябва да е за теб, за твоя сватбен ден. Тя е била твоя прабаба.

— И ти си нейна наследничка, както и аз. На мен не би ми подходила, макар да е чудесна. Не е в мой стил. А и тя беше дребничка като теб.

Брана наведе леко глава настрани и вдигна роклята пред Айона.

— Моля те да я облечеш само за проба, направи го заради мен. Ако не ти стане, ако не е онова, което търсиш, няма проблем.

— Пробвай я, Айона. Личи си, че нямаш търпение.

— Добре, добре! О, колко е забавно. — Тя започна да се съблича и направо затанцува от вълнение. — Никога не съм предполагала, че днес ще пробвам сватбена рокля.

— Носиш бельо като за меден месец. — Мийра вдигна вежди при вида на дантеления сутиен в бледосиньо и бикините от комплекта.

— Запасих се с цял куп такива. Показаха се отлична инвестиция. — Айона се разсмя, докато Брана ѝ помагаше да облече роклята.

— Ще я закопчаеш ли отзад, Мийра? — подкани я Брана, докато братовчедка ѝ внимателно пъхаше ръце в ръкавите от нежна дантела.

— Има поне хиляда копченца, толкова са малки и красиви, като перли.

— Казваше се Шавон О'Райън и се е омъжила за Кълм О'Дуайър. Била е леля на твоята баба, Айона, ако не греша. Дължината е добре, понеже сигурно ще си на токчета. — Брана нагласи леко пластове тюл, обточен с дантела.

— Сякаш е направена за теб, така добре ти пасва. — Мийра продължаваше да закопчава гърба на роклята.

— О, толкова е хубава. — Айона се усмихваше на отражението си в голямото огледало на Брана и нежно докосваше с върховете на пръстите си дантеления корсаж и спускащата се на пластове пола.

— Готово! Това беше последното — обяви Мийра, след като закопча най-горното копче на тила на Айона. — Красива си като картинка, Айона.

— Да. Истина е.

— Полата е идеална според мен. — Брана кимна и заобиколи Айона, докато братовчедка ѝ се полюшваше наляво-надясно, за да раздвижи долната част на роклята. — Нежна, романтична, само няколко детайла за стил, без да е прекалено натруфена. Но мисля, че бюстието има нужда от корекция. Прекалено е старомодно и твърде консервативно. Винтидж е добре, но да бъдеш покрита чак до брадичката, не става.

— О, не бива да я променяме. Ти си я пазила толкова време.

— Онова, което може да бъде променено, може да бъде и върнато в предишния му вид. Обърни се насам. — Тя сама завъртя Айона и я накара да стои с гръб към огледалото. — Тези трябва да си заминат. — Брана прокара длани по ръкавите и те изчезнаха, след което погледна към Мийра.

— Вече е по-добре. Ами гръбът? Не мислиш ли...

Брана стисна устни, докато Мийра чертаеше ниско остро деколте на гръба, после кимна и сама очерта с пръст роклята, така че да се отвори на гръба чак до талията.

— Да, тя има хубав, стегнат гръб и трябва да го покаже. Сега бюстието.

Брана наведе глава на една страна, после на другата, докато обикаляше в кръг около Айона.

— Може би така...

Тя промени бюстието, така че да завършва в права линия точно над гърдите и с тънки презрамки на раменете.

Мийра скръсти ръце.

— Харесва ми!

— Ммм, не е съвсем добре. — Брана се замисли, представи си друго и опита с деколте с паднали рамене и съвсем малки къси ръкави. Отстъпи назад, за да огледа творението си заедно с Мийра.

И двете поклатиха глава.

— Мога ли само да...

— Не! — И двете отсякоха рязко, когато Айона се опита да надникне през рамо.

— Първото, което опита, беше далеч по-добро.

— Беше, но... — Брана затвори за миг очи и видението се оформи ясно. После ги отвори и бавно махна с ръце пред бюстието.

— Това е! — Мийра докосна с ръка рамото на Брана. — Не го пипай повече. Остави я да погледне.

— Добре. Ако не ти харесва, трябва само да кажеш. Обърни се и погледни.

Изражението на лицето ѝ бе повече от красноречиво. Сега нямаше само доволна усмивка, а смаяно възклицание, след което лицето ѝ просто засия отвътре.

Снежнбяла дантела оформяше бюстие без презрамки с нежните извивки на сърцевидно деколте. От тънката талия обточеният с дантела тюл се спускаше в меките, романтични вълни на множеството пластове.

— Харесва ѝ — засмя се Мийра.

— Не, не, не. Обожавам я, нямам думи да изразя колко много я харесвам. О, Брана. — В очите ѝ блеснаха сълзи, когато срещна погледа на братовчедка си в огледалото.

— Гърбът беше моя идея — напомни ѝ Мийра и Айона се извърна да погледне през рамо.

— О! О, Мийра. Великолепен е. Истинска прелест. Това е най-красивата рокля на света.

Тя направи пирует, засмя се през сълзи.

— Аз съм булка.

— Почти. Нека си поиграем още малко.

— О, моля те. — За да го предпази, Айона кръстоса ръце пред бюстието. — Брана, харесва ми точно такава.

— Не с роклята, тя е просто идеална за теб. Каза, че не искаш воал, съгласна съм. Ами нещо такава?

Тя погали с пръст късата ѝ руса коса и върху главата на Айона грейна истинска пъстра дъга от мънички розови пъпки върху искряща тънка лента.

— Това подхожда на роклята, а и на теб, мисля... и нещичко за ушите ти. Баба ти Нан сигурно има нещо предвид, но засега... — И тя добави малки диамантени звездички.

— Добре се получи.

Рокля, каза си Брана, която да подхожда на грейналото слънце и на проблясващата луна. Подходяща за деня, изпълнен с любов и обещания, и за нощта на веселие.

— Нямам думи да ти благодаря за всичко. Не само за роклята — за това как изглежда, което е много повече от всичко, на което съм се надявала. Но и защото е била в семейството от поколения.

— Ти си моя — отвърна просто Брана, — както и Бойл. — Прегърна Мийра през кръста. — Наша си.

— Ние също сме един кръг, ние трите. — Мийра стисна ръката на Айона. — Важно е да запомним това и да го пазим. Над всичко останало. Ние също сме един кръг.

— А това е много повече от всичко, за което някога съм мечтала. В деня, в който ще се омъжа за Бойл, най-щастливия ми ден, вие двете ще бъдете до мен. Ще застанем ние трите, тримата и всичките шестима. Нищо не може да разруши това.

— Нищо и никога — потвърди Брана.

— Сега вече виждам защо сте решили да празнуваме. По дяволите истеричните испанки — заяви твърдо Мийра. — Искам да пея и танцувам.

[1] Групов ирландски танц. — Б.р. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

В кухнята ухаеше на вкусна храна и на торф от огъня. Светлината беше ярка и празничната атмосфера отблъскваше мрака, който напираше към прозорците. Кучето се бе излегнало пред огнището, сложило едрата си глава върху лапите, и наблюдаваше семейството си с развеселен поглед.

Звучеше музика с много гайди и струнни инструменти — носеше се от малкия айпод в кухнята, докато се занимаваха с последните приготовления за вечерята. Гласовете се смесваха и сливаха в песен и разговор, когато Конър реши да завърти Айона в един бърз танц.

— Още съм много непохватна!

— Изобщо не си — увери я той. — Само ти е нужна повече практика. — Завъртя я веднъж, после втори път, когато тя се засмя, и ловко я прехвърли на Бойл. — Покажи ѝ как става, човече. Готова е за теб.

— И ще ѝ счупя пръстите, когато я настъпя.

— Не си толкова зле, когато се стараяш.

Бойл само се усмихна и повдигна бирата си.

— Не съм изпил достатъчно халби за тази цел.

— И за това ще се погрижим. — Конър грабна Мийра за ръката, намигна ѝ, после направи няколко бързи и сложни стъпки с потропване и тракане с ботуши по излъскания дървен под.

А Мийра наведе леко глава — мълчалив знак, че приема предизвикателството. Повтори стъпките му. Само след миг двамата потропваха, подскачаха и се въртяха в пълен синхрон с музиката и с някаква много енергична хореография в главите им, мислеше си Айона.

Тя ги гледаше как стоят един срещу друг, лице в лице, с изпънати неподвижно тела, докато краката им сякаш летяха.

— Родени са за танцьори.

— Не знам за Куин — обади се Фин, — но О'Дуайър винаги са били музикален род. Сръчни ръце, крака, гласове. Най-хубавите

празненства с песни и танци в околията винаги са били организирани от семейство О'Дуайър.

— Магьосници — усмихна се тя.

Погледът на Фин се плъзна към Брана и спря за миг върху нея.

— Във всяко отношение.

— Ами Бърк? Могат ли да танцуват?

— Така разправят. Аз лично се справям много по-добре с ръце около дамата. И понеже Бойл не прави нищо по въпроса, явно е мой дълг.

Изненада Айона, като я притегли към себе си, завъртя я бързо, после стъпките му намалиха темпото наполовина. След кратко непохватно пристъпване насам-натам, тя схвана стъпките и го следваше доста добре, притисната в прегръдките му.

— Бих казала, че и мъжете от рода Бърк си ги бива.

Когато той я завъртя на място, тя се издигна на няколко сантиметра във въздуха и го разсмя.

— Както и американската братовчедка. С нетърпение ще очаквам да танцувам с теб на сватбата ти. Може би ще се наложи да замествам младоженеца и тогава, докато той стои отстрани.

— Сега вече нямам избор, освен да стана или да бъда засенчен от Финбар Бърк.

Бойл грабна Айона от ръцете му и реши проблема с недотам пъргавите си крака, като я вдигна във въздуха и се завъртяха заедно.

А Брана се озова лице в лице с Фин.

Конър ги забеляза и стисна ръката на Мийра.

— Ще танкуваш ли с мен? — покани я Фин.

— Тъкмо щях да сервирам вечерята.

Той каза:

— Само един танц. — И улови ръката ѝ.

Двамата имаха собствен стил, помисли си Конър, много елегантно се носеха в ритъма на музиката, в синхрон, сякаш са били създадени да бъдат заедно.

Сърцето му тъгуваше за двамата, защото в стъпките им грееше любовта. Носеха се из кухнята, завъртаха се, плъзгаха се леко, отново се завъртаха и очите им бяха вперени един в друг, безгрижни и щастливи, каквито бяха някога.

Мийра застана неподвижна до него и облегна глава на рамото му.

За един миг, прекрасен миг, всичко в света бе както трябваше да бъде. Каквото беше някога и каквото можеше да бъде отново някой ден.

После Брана спря и макар да се усмихваше, щастливият момент бе отминал.

— Е, хайде, надявам се, че всички имат апетит.

Фин ѝ прошепна нещо на ирландски, но твърде нежно и тихо, за да чуе Конър. Усмивката ѝ помръкна и стана по-тъжна, когато се извърна на другата страна.

— Ще има още музика след вечерята, а с нея и много вино. — С отсечени движения Брана намали съвсем музиката. — Тази вечер няма да говорим за работа и за проблеми. Имаме пресни зеленчуци от градината, а нашата Айона сама направи супата.

Това изявление предизвика дълга и неловка тишина, която остана да тегне над масата, докато Айона не се разсмя весело.

— Стига! Не съм чак толкова лоша готвачка.

— Разбира се, че не си — обади се Бойл с вида на човек, когото го очаква тежка и неприятна задача. Отиде до печката, гребна с лъжица направо от тенджерата. Опита, повдигна вежди и опита отново. — Хубава е. Много е хубава даже.

— Не съм сигурен, че може да се вярва на влюбен мъж — замислено отбеляза Конър. — Но ще хапнем.

Хапнаха обилно от пресните зеленчуци от градината, докато си приказваха за весели неща, и дори не помисляха за мрака навън. Виното се лееше щедро.

— Как се чувства майка ти в Голуей? — обърна се Фин към Мийра.

— Не мога да твърдя още, че ще остане там, но вече сме поблизо до целта. Поговорих си със сестра ми, която е много изненадана, че всичко върви по мед и масло — поне засега. Майка ми се занимава с градината и я поддържа в идеален вид. И е завързала приятелски отношения с един от съседите, който също е запален градинар. Ако можеш да задържиш къщата свободна още малко...

— Колкото поискаш — прекъсна я Фин. — Намислил съм да направим малък ремонт там. Когато имаш време, Конър, можем да поговорим какво може да се промени в къщата.

— Винаги имам време за това. Липсва ми предизвикателството и удоволствието от работата, откакто приключихме с преустройството на къщата си. Наистина ли направи сама супата, Айона? Страхотна е. — С тези думи той бръкна с черпака в супника.

— Брана ме следеше зорко като Ройбиър и ми казваше какво да правя стъпка по стъпка.

— Надявам се, че помниш тези стъпки, защото ще искам да я правиш и у дома.

Зарадвана, Айона се усмихна на Бойл.

— Ще трябва да си посадим домати. Много добре се справям в градината. Можем да опитаме другата година — ще посадим зеленчуци в саксии на двора.

— Дотогава сигурно ще намерим малко земя и ще можеш да си направиш истинска градина.

— Напролет може да сте прекалено заети с планове за сватбата и медения месец, за да садите домати — обади се Мийра.

— А и тук имаме повече от достатъчно за всички — допълни Брана. — Още ли не сте намерили жилище, което да ви устройва повече от сегашното?

— Не, а и не бързаме особено — отвърна Бойл и погледна Айона.

— Не сме — потвърди и тя. — Харесва ни да сме близо до всички вас и до конюшните. Истината е, че и двамата искаме да останем наблизко, така че докато не попаднем на нещо, което да отговори на всичките ни изисквания, просто ще останем където сме сега.

— Можеш да постигнеш всичко, ако си построиш собствена къща, знам го от опит. — Фин доля вино в чашите на всички.

— Ти направо ни проглуши ушите, докато строеше къщата си — отбеляза Бойл.

— Беше много забавно да участваме в строежа — спомни си Конър. — Макар че Фин е капризен като някоя придиричива лелка за всичко — от плочките в банята до механизмите на кухненските чекмеджета.

— Това го прави особено удовлетворяващо начинание, стига да не бързаш много. Има един парцел земя зад моя — продължи Фин, —

където може да се построи къща, закътана в дърветата, ако някой би харесал подобна идея. Склонен съм да го продам на добри съседни.

— Сериозно ли говориш? — Лъжицата на Айона изтрака в чинията.

— Напълно съм сериозен за добрите съседни. Нямам желание да ми се натрапват неприятни хора, дори и с много място помежду ни.

— Къща в гората. — С блеснали очи Айона се обърна към Бойл. — Можем да бъдем отлични съседни. Невероятни и страхотни съседни.

— Когато купи онази земя, каза, че е защото не искаш разни хора да построят къщи близо до твоята.

— Хората са едно — обясни Фин на Бойл. — Приятели и роднини, както и бизнес партньори, са съвсем различно нещо. Можем да поразгледаме някой ден, ако проявявате интерес.

— Предполагам, че сега е прекалено късно — засмя се Айона. — Но пък аз си нямам и представа какво е нужно, за да проектираш или построиш къща.

— Имаш късмет, че разполагаш с братовчеди, които знаят — изтъкна Конър. — А и аз познавам няколко добри майстори наоколо, ако решите да тръгнете по този път. Което би било идеално за мен — добави той, — ако искате мнението ми. Мога да излизам на разходка със соколите в гората, както правя и сега, и ще имам удоволствието да се отбия на гости за една вкусна супа.

— Той мисли със стомаха си — отбеляза Мийра. — Но е прав. Мястото е чудесно за къща, а и е точно където искате да бъдете. Отлична идея, Фин.

— Отлична идея, но още не е казал цената.

Фин се усмихна на Бойл, вдигна чаша.

— Ще стигнем и дотам, след като годеницата ти огледа мястото.

— Винаги е бил хитър бизнесмен — обади се Брана. — Тя ще се влюби и ще плати каквато и да е цена. — Но го каза на шега, без лошо чувство. — Идеята наистина е чудесна. Нещо повече, така ми спестява терзанията, защото мястото зад нашата къща е за Конър. Но пък Айона също е от семейството и много се чудех какво да направя — макар че... разхождала съм се там безброй пъти и мястото никога не ми се е струвало подходящо за теб, Айона. Не можех да си представя как двамата с Бойл ще създадете дома си там, макар че щяхте да сте

наблизо, а и мястото е хубаво, с чудесен изглед. Сега разбирам. Ще си имате къща в гората.

На свой ред Брана вдигна чаша.

— За ваше здраве и късмет.

След вечерята Брана донесе цигулката си и двете с Мийра запяха. Само весели и бързи мелодии. Конър донесе малък барабан от стаята си и допълни мелодията с ритъм. Айона остана приятно изненадана, когато Бойл изчезна за малко и се върна с малък акордеон.

— Можеш ли да свириш? — зяпна тя инструмента с много копчета по него. — Не знаех, че свириш!

— Не мога, нито нота. Но Фин може.

— Не съм свирил от години, нито нота — възрази Фин.

— И чия е вината? — Бойл бутна инструмента в ръцете му.

— Посвири ни, Фин — подкани го Мийра. — Да си направим истинска вечеринка с надсвирване и песни.

— Тогава никакви оплаквания, като объркам. — Погледна към Брана. Помисли само миг, после вдигна рамене, тропна с крак и подхвана лека и скоклива мелодия.

Конър се засмя и затанцува с пръсти и палки по шарения барабан. Фин улови ритъма и се присъедини.

Музиката се лееше свободно и спираше само колкото да обсъдят какво следва. Айона хукна за бележник и химикалка.

— Трябва да запиша имената на някои от тези песни! Искам да звучат и на сватбата ни. Толкова са весели и забавни. — Представи си себе си в идеалната булчинска рокля как танцува под тези весели звуци заедно с Бойл, заобиколена от приятели и роднини. Обърна се към него с грейнали очи. — Какъвто ще бъде и животът ни заедно.

Мийра възкликна престорено и проточи едно „оооо“, докато Бойл целуваше страстно Айона.

В топлатата и ярко осветена кухня имаше смях и песни, дръзко и откровено честване на живота, на бъдещето, на светлината.

Навън мракът се сгъстяваше, сенките плъзнаха и мъглата застла земята.

В гнева и завистта си той се помъчи да погълне и обвие къщата. Но внимателно поставените защитни заклинания го отблъскваха, така

че можеше единствено да се чумери, беснее и крои коварни планове срещу сиянието вътре — да търси и най-малката пролука в кръга.

Мийра премина на вода, за да овлажни гърлото си, донесе чаша и на Брана. Определено се чувстваше изморена и малко пияна. Имаше нужда от въздух, не толкова от вода, помисли си тя. Хладен въздух, тъмен и влажен.

— След Самхейн — заяви Конър — ще си направим истинско кейли, ще поканим съседите и всички наоколо, както правеха някога мама и татко. Някъде около Коледа, какво ще кажеш, Брана?

— Ще сложим коледно дърво пред прозореца, лампички навсякъде. Ще има толкова храна, че масите ще се огъват под нея. Винаги съм имала слабост към коледните празници, така че напълно ме устройва.

Рядко се случваше Конър да се вмъкне в мислите ѝ, но сега го направи.

Наблизо е, обикаля наоколо, мъчи се да проникне. Усещаш ли го?

Брана кимна, но продължи да се усмихва.

Музиката го привлича, както медът — пчелата. Но не сме готови, още не сме готови да го атакуваме.

Имаме шанс да опитаме и не бива да го пропускаме.

Тогавка кажи на другите по същия начин. Ще използваме този шанс и да се надяваме, че изненадата ще ни даде предимство.

Конър забеляза, както и Брана, че Фин вече е усетил напрежението, почувствал е как тъмните пръсти се пресягат да докопат светлината. Видя как Айона се сепна за малко, когато мислите му нахлуха в главата ѝ.

Ръката ѝ стисна тази на Бойл.

Той погледна към Мийра.

В мига, в който осъзна, че не е там, я усети, видя я как се пресяга да отвори входната врата.

Страхът го стисна за гърлото като с остри лапи, силно, до кръв. Той изкрещя името ѝ в мислите си и на глас и се втурна през стаята.

Полунасън, сякаш се носеше по меки и неясни сенки, тя пристъпи навън. Ето от какво имаше нужда, за какво копнееше. За мрака, гъстия и тих мрак.

Още преди да си поеме дълбоко въздух, Конър я сграбчи през кръста и направо я хвърли обратно в къщата.

Всичко се разтърси — подът, земята, въздухът. Пред смаяния ѝ поглед тъмната мъгла навън се огъна навътре, сякаш нещо огромно и ужасно я натискаше с цялата си сила. Бойл затръшна здраво вратата и глухият рев — като на бурно море — остана навън.

— Какво се случи? Какво стана? — Мийра бутна с ръце Конър, който я бе затиснал с тялото си.

— Кеван. Стойте назад — рязко викна Брана и отново отвори вратата.

Навън беснееше буря, сенките се огъваха и преплитаха. Изпод тях се надигна остър писък и глух тътен, който бе резултат от хиляди пляскащи криле.

— Прилепи? — с погнуса изрече Брана. — Опитвай се, колкото си щеш — викна тя, стиснала юмруци до тялото си. — Покажи ни най-ужасния си лик и после опитай отново. Но това е моят дом и ти никога няма да прекрачиш прага му.

— Господи — прошепна Мийра, когато мъглата избледня достатъчно, за да се различат прилепите в нея. Като жива олюляваща се стена, с блеснали червени очи, размахали островърхи криле.

— Стой тук. — Конър надвика оглушителните писъци, после скочи и застана до сестра си. С него отидоха и Фин и Айона и заедно се изправиха пред вратата.

— Пред светлината ни ще тръпнеш и трепериш — подхвана Конър.

— Пламъкът ни ще те изгори и изпепели — продължи Айона.

— Тук се сливат силите на един и тримата — добави Фин.

— Това е волята ни сега и завинаги — довърши Брана.

Мийра, издърпана назад от Бойл, видя как прилепите пламват като факли. И се ядоса на себе си, че потръпва от погнуса от писъците им, от гледката на избухващите в пламъци и гърчещи се тела.

Пепелта се посипа като черен дъжд и беше пометена от ужасяващ вихър.

После всичко стихна.

— Не си желан тук — изрече тихо Брана, после решително затвори вратата.

— Ранена ли си? — След като опасността бе преминала, Конър се свлече на колене пред Мийра.

— Не, не съм. Господи, аз ли го пуснах вътре? Аз ли отворих кръга ни?

— Нищо не е влязло вътре. — Но Конър я вдигна на ръце и притисна устни до косата ѝ. — Нищо не си отворила, само една врата.

— Трябваше. Имах чувството, че не мога да дишам, и исках — копнеех — за мрака и тишината. — Разтърсена дълбоко, тя стисна юмруци и ги опря в слепоочията си. — Той отново ме използва, опита се да ме използва срещу всички.

— И се провали — кратко отсече Айона.

— Той те мисли за слаба. Погледни ме. — Фин приклепна и се наведе към нея. — Смята те за слаба, защото си жена и не си вещица. Но греши, защото в теб няма никаква слабост.

— И все пак ме използва.

— Искаше да излезеш навън, отвъд защитните заклинания и преградите. — Конър отметна косата ѝ от лицето. — Опита се да те подмами навън, далеч от нас. Не за да те използва, скъпа, а за да те нарани. Защото е разярен от онова, което правим тук. Музиката, светлината, радостта ни от живота. Би те наранил, стига да можеше, дори само заради това.

— Сигурен ли си? Заради музиката и светлината? — Мийра отмести поглед от него към Брана, после обратно. — Ами добре тогава. Значи ще свирим по-силно и ако ми направиш една услуга, предвид случилото се, ще използваш каквото имаш, за да накараш лампите да светят още по-ярко.

Конър я целуна, изправи я на крака.

— Не, в теб няма и помен от слабост.

Късно през нощта, след като бяха свирили и танцували до изтощение, Конър я държеше здраво в прегръдките си в леглото. Не можеше да я пусне. Картината беше постоянно пред очите му — замаяният поглед в очите ѝ, когато бе пристъпила от светлината в мрака.

— Използва трикове и бърника в мислите ни, знае много хитрости и е достатъчно силен, за да проникне зад преградите ни. — Докато говореше, галеше с пръст мънистата, които тя носеше. — Ще измислим нещо по-силно.

— Не напада Бойл по този начин. Прав ли е Фин? Защото не съм мъж ли го прави?

— Повече тероризира жените, нали така? Убил е мъжа на Сърха, вярно, но го е убил, за да измъчва нея, да прекърши сърцето и духа ѝ. Измъчвал я е многократно през онази последна зима. Има сведения, че е отвличал момичета от замъка и околностите.

— Въпреки това се стреми да се докопа до момчето, до Иймън.

— Ако момчето го няма, момичетата ще са по-уязвими според него. Той иска Брана — както онази, която е живяла някога, така и нашата. Усецам го винаги, когато го пусна в мислите си.

Тя се обърна.

— Пускаш го?

— В главата си — само малко. Или когато успея да се промъкна, както го прави той, и да вляза в неговата. Там е студено и тъмно, и толкова изпълнено с алчност и ярост, че ми е трудно да проумея каквото и да било.

— Но да го пуснеш в главата си — дори и само за миг — е много опасно. Той също може да види мислите ти, нали — да ги използва срещу нас? Срещу теб.

— Имам си начини да се защитя. Той не притежава онова, което имам аз, или има само малка частица. Иймън също го притежава, а той много би искал да източи силите на момчето, да ги вземе за себе си.

Конър лениво поглаждаше косата ѝ, която бе освободил от плитката. Въпреки всичко изпитваше странно удоволствие от това просто да бъде до нея, топлите им тела да се докосват, да си говорят приглушено в тъмнината.

— Толкова малко ни притесняваше, преди Айона да се появи. Докато към Фин е безпощаден от деня, в който белегът се появи на рамото му.

— Той никога не говори за това, нашият Фин, или почти никога.

— С мен говори — каза ѝ Конър — и понякога с Бойл. Но имаш право, дори и това е рядко. Нещата напълно се промениха, след като белегът на Кеван се появи върху него. И отново се промениха коренно, след като Айона дойде тук. В онези първи седмици Кеван я нападаше непрекъснато, не само защото е жена, а и заради неопитността ѝ — тя тепърва научаваше какво притежава и как да го използва. И нея смяташе за слаба.

— Тя му доказва, че греша.

— Както и ти неведнъж вече. — Целуна я по челото, по слепоочието. — Но няма да спре да опитва. Ако нарани теб, наранява всички ни. Това го вижда много ясно, макар да не го разбира напълно, защото никога не е обичал някого през цялото си съществуване. Как мислиш, какво ли е да съществуваш толкова дълго, поколения наред, и никога да не познаеш любовта — да даваш и да получаваш любов?

— Хората живеят и без нея — или поне се справят с живота си — без да измъчват и убиват другите заради това.

— Не го изтъквам като извинение. — Сега той се надигна на лакът, за да я погледне в очите. — Той може да омагьоса някоя жена и да вземе тялото ѝ, както и силата ѝ, ако има такава. Да желаеш без любов — без да изпитваш любов към никого и нищо — това е мракът. Колкото до онези, които минават през живота си единствено изпитали желанието? Мисля, че това са тъжни създания или зли. Именно сърцето ни помага да минем през трудните моменти, то ни носи радост.

— Брана казва, че твоята сила извира от сърцето. — Мийра леко начерта кръст върху гърдите му с пръста си.

— Така мисли тя и е вярно донякъде. Не бих могъл да съществувам, ако не чувствам. Той чувства. Похот и ярост, алчност и нищо друго, което да облекчи дните му. Да вземе онова, което имаме, няма да му е достатъчно. Няма да го задоволи изобщо. Искане да познаем мрака, който той обитава, за да страдаме в него.

Думите му я накараха да изтръпне и тя се стегна вътрешно.

— Това ли откри в съзнанието му?

— Донякъде. Отделни части мога просто да видя. И за един миг тази вечер знаех какво изпитва — ужасяваща радост, че може да те отнеме от мен, от нас, от самата теб.

— Ти беше в мен — в главата ми. Той не извика името ми, не и този път, но ти ме повика. Чух те да викаш името ми и спрях само за миг. Имах усещането, че стоя на ръба и ме теглят и в двете посоки. После се озовах на пода под теб, така че не знам накъде бих поела.

— Аз знам, и то не само защото в теб няма и следа от слабост. Заради това. — Сведе глава и нежно докосна с устни нейните, безкрайно нежно. — Защото е повече от желание.

Обзе я нервност и в корема ѝ сякаш запърхаха пеперуди.

— Конър...

— Много повече е — прошепна той и завладя устата ѝ.

Нежно, много нежно и полека устните му я подканваха да му се отдаде, съблазняваха я болезнено бавно. Ако силата му идваше от сърцето, то сега той я използваше и я обгръщаше цялата в чиста чувственост.

Можеше да каже не — не, това не е за нея, не може да бъде. Но той вече я водеше уверено нагоре по сладкия път към блясъка и светлината.

Ръцете му, леки като въздуха, галеха тялото ѝ и дори деликатното им докосване подклаждаше огъня в нея.

Тихи, много тихи и разтърсващи, думите му я молеха да повярва в онова, което никога не бе имала. Да има доверие в онова, от което се страхуваше и което отричаше.

В любовта, нейната простота и сила. В постоянството ѝ.

Не беше за нея. Не, това не беше за нея — мислеше си го, но отново се носеше на копринено меките ѝ облаци. Онова, което той ѝ даваше, което ѝ поднасяше и обещаваше, бе неустойимо.

За един момент, за една нощ, тя се отдаде на чувството. И на него.

Затова той вземаше, но с нежност, и даваше още повече в замяна.

Конър вече знаеше, в онзи миг, когато тя стоеше между мрака на Кеван и неговата светлина, тогава бе познал цялата истина за любовта. Бе разбрал, че идва натежала от страх, от рискове. Знаеше, че може да се изгуби в лабиринта ѝ, приемаше това, че ще се бори със сенките ѝ, ще черпи от светлината ѝ и ще живее с върховете и паденията ѝ, с миговете на безоблачно щастие и трудните моменти.

С нея.

Целият им живот като приятели не го беше подготвил за тази промяна, за тази титанична смяна на приятелската обич с чувството, което сега изпитваше към нея.

Единствената. Тя. Която щеше да носи в сърцето си.

Не поиска да чуе от нея същите думи — и те щяха да дойдат после. Засега нейното отдаване му стигаше. Накъсаните ѝ въздишки, потръпването, силното и неравномерно туптене на сърцето ѝ.

Тя се издигна, изплува над вълна от удоволствие — толкова всеобхватно, че сякаш изпълваше цялото ѝ тяло с чиста бяла светлина.

А после той я изпълваше, даваше ѝ още и още, докато сълзи замъглиха очите ѝ. Когато стигна върха и се задържа за няколко безценни мига на онзи искрящ и сияен предел, тя чу гласа му отново в мислите си.

Това е повече, каза ѝ той. — Това е любовта.

— Защо те притеснява толкова?

— Какво? — Мийра го зяпна, после се озърна наоколо. — Къде сме? Това не е ли... колибата на Сърха? Сънуваме ли?

— Повече от сън е. И любовта е много повече от лъжата, която вярваш, че е.

— Колибата на Сърха е, но стои цяла под лианите, които растат около нея. И сега не е време да говорим за любов и лъжи. Той ли ни доведе тук?

Извади мечата си, благодарна, че сънят, който беше повече от сън, ѝ го бе дал в ръката.

— Любовта е изворът на светлината.

— Луната е източникът на светлина и можем да сме благодарни, че е пълнолуние, където и когато и да сме. — Бавно се завъртя в пълен кръг, търсейки сенките. — Наблизо ли е? Усещаш ли го?

— Ако не можеш да повярваш, че ме обичаш, то поне трябва да повярваш в моята любов към теб. Никога не съм те лъгал, не и за нещо важно, през целия ти живот.

— Конър. — Прибра обратно мечата в ножницата, но лявата ѝ ръка остана върху дръжката му. — Да не си изгубил ума си?

— Открих го. — Той ѝ се ухили. — Твоят разум го няма, защото нямаш куража да се осъзнаеш и да го приемеш.

— Аз съм тази с меч в ръка, така че внимавай какви ги приказваш за куража ми.

Той само я целуна, преди да го отблъсне.

— В теб няма и грам слабост. Сърцето ти е по-силно, отколкото си мислиш, и то ще бъде мое.

— Няма да стоя точно тук, за бога, и да си говоря празни приказки с теб. Връщам се.

— Пътят не е натам. — Конър улови ръката ѝ, когато се обърна.

— Много добре знам къде е.

— Не е натам — повтори той. — И още не е време, защото той идва.

Пръстите ѝ стиснаха по-здраво дръжката на меча.

— Кеван?

Конър сложи ръка върху нейната, преди да го измъкне от ножницата, и извади от джоба си белия камък. Той светеше като малка луна в дланта му.

— Не. Иймън идва насам.

Тя го видя да язди към полянката, вече не беше момче, а мъж. Много млад, но висок и строен, и толкова приличаше на Конър, че сърцето ѝ изтръпна.

Косата му беше по-дълга и сплетена назад. Приблужи се мълчаливо, яхнал едър червеникавокафяв кон, който, каза си тя, можеше да мине в галоп през половината страна, без да се задъха.

— Добра вечер — викна за поздрав Конър.

— И на теб, и на твоята лейди. — Иймън слезе с едно плавно движение. Вместо да завърже коня, той само метна юздите на гърба му. От начина, по който дорестият кон стоеше — изваян като статуя под лунните лъчи — бе ясно, че няма да помръдне или избяга от господаря си.

— Доста време е минало за теб — отбеляза Конър.

— Пет години. Сестрите ми и съпрузите им живеят в Ашфорд. Брана има две деца — син и дъщеря — и още едно ще се роди съвсем скоро. Тийгън чака дете. Първото за нея.

Погледна към колибата, после към надгробния камък на майка си.

— Върнахме се у дома.

— Да се биете с него.

— Това е най-силното ми желание. Но той е в твоето време и това е истина, която не мога да отрека.

Висок и строен, с кристалното ястребово око на шията, Иймън отново погледна към гроба на майка си.

— Тийгън дойде тук преди мен. Видяла е онази, която ще се роди след нея. Била е тук, когато Тийгън се е изправила срещу Кеван. Ние сме тримата, първите, но онова, което сме, което имаме, ще предадем на вас. Това е всичко, което мога да видя.

— Ние сме шестима — каза Конър. — Тримата и още трима. Моята лейди, мъжът на братовчедка ми и един приятел, много силен приятел. — И понеже момчето се беше превърнало в мъж, Конър реши, че е време да заговори за това. — Приятелят ни е Финбар Бърк. Той е от кръвта на Кеван.

— Белязан ли е? — Също като Мийра и Иймън сложи ръка върху дръжката на меча си.

— Не по своя воля или дело.

— Кръвта на Кеван...

— Бих му поверил живота си и съм го правил. Бих му доверил живота на моята лейди, а нея обичам повече от всичко на света — макар тя да не го вярва. Ние сме шестима — повтори Конър — и той е един от нас. Ще се бием с Кеван. Ще го унищожим завинаги. Кълна се.

Конър извади меча на Мийра и стиснал го здраво в ръка, отиде до надгробния камък. Поряза дланта си, остави кръвта да покапе върху земята.

— Давам кръвна клетва, че ще го унищожим.

Бръкна в джоба си и без изненада намери там зюмбюла.

Използва меча, за да направи малка ямка, в която да го засади.

— Дадох обещание и сега го изпълнявам.

Завъртя пръст във въздуха, изтегли от него влага и остави кръвта и водата да се излеят върху пръстта.

Отстъпи крачка назад и видя заедно с другите двама как цветето пораста и камбанките му стават двойно повече.

— Оставих я и тръгнах. — Иймън гледаше към гроба. — Нямах избор, такава беше волята й. Сега се връщам като мъж. Каквото мога да направя, каквато сила ми е дадена, ще го направя и ще я използвам. Дадох обещание и го спазвам. — Той протегна ръка на Конър. — Не мога да се доверя на този потомък на Кеван, но вярвам на теб и онези, които стоят редом с теб.

— Той е един от нас.

Иймън погледна към гроба, към цветята, колибата.

— Значи сте шестима. — Докосна амулета си, който бе същият като на Конър, после камъка на кожената каишка, който Конър му беше дал. — Всичко, което сме и имаме, е с вас. Надявам се, че ще се видим отново, когато това свърши.

— Когато всичко свърши — съгласи се Конър.

Иймън се качи на коня си, усмихна се на Мийра.

— Можеш да вярваш на родственика ми, милейди, каквото казва, казва го от сърце. Сбогом.

Обърна коня си и си отиде тихо, както бе дошъл.

Мийра понечи да каже нещо... и се събуди рязко в леглото на Конър.

Той седеше до нея с половинчата усмивка, загледан в окървавената си ръка.

— Господи! Човек никога не знае къде ще се озове, когато си легне с теб. Внимавай! Ще изцапаш чаршафите.

— Ще се погрижа за това. — Разтърка длани една в друга, спря кръвта и излекува плитката рана.

— За какво беше всичко това? — попита тя.

— Кратко гостуване при роднини. Чух някои въпроси, получих отговори.

— Какви отговори?

— Ще трябва да ги обмисля внимателно, за да ги разбера. Но цветето е засадено, както ме помоли Тийгън, и това е достатъчно засега. Изглеждаше ми много възмъжал и силен, нали, нашият Иймън?

— Казваш го, защото си приличате. Кеван ще узнае, че са се върнали.

— Те не са могли да го унищожат, нито пък той тях. Също като цветето, това ми е достатъчно засега. На нас се пада да го довършим, това също знам.

— И как го знаеш?

— Чувствам го. — Докосна с пръст сърцето си. — Вярвам в онова, което чувствам. За разлика от теб например.

Тя му хвърли един нетърпелив поглед и скочи от леглото.

— Трябва да тръгвам за работа.

— Имаш време да хапнеш нещо. Не се притеснявай, няма достатъчно, за да обсъдим в дълбочина моите и твоите чувства. Но скоро ще дойде и това време. Обичам те до полуда, Мийра, и макар това да ме изненадва, съм щастлив от тази изненада.

Тя грабна дрехите си.

— Ти представяш в романтична светлина цялата история и я смесваш с магията и рисковете, кръвта и секса. Подозирам, че скоро

ще се осъзнаеш, но засега съм готова да използвам банята и да тръгвам за работа.

Тя излезе решително от стаята.

Конър само се ухили, развеселен от прекрасния изглед към дупето ѝ, докато тя маршируваше към вратата на банята, която той делеше с Айона.

Вече се беше осъзнал, помисли си той — макар че му бе отнело доста време да стигне дотук. Можеше да я почака и тя да дойде на себе си.

Междувременно... Загледа се в изцелената си длан. Имаше да мисли върху доста неща.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Жените бяха вечна загадка за Конър, но техните тайнствени и странни реакции бяха неделима част от притегателната им сила.

Замисли се за жената, която обичаше. Смела и пряма повече от всеки друг във всяко отношение — освен в сърдечните дела. Тогава се превръщаше в уплашена птичка, хваната в капан, която бе готова да излети и през най-малката пролука.

Но сърцето ѝ бе силно и вярно, и смело.

Загадка.

Беше я изплашил, несъмнено, с обяснението си в любов. Обичаше я, за него истинската любов идваше веднъж и траеше вечно.

Въпреки това предпочиташе тя да лети свободно — засега — вместо да се блъска в клетката, затова реши да събуди Бойл.

Ако накараше Бойл да я придружи до конюшните — по-рано, отколкото се налагаше и на двамата — щеше да постигне две неща наведнъж. Тя щеше да е под закрилата на приятеля му и тримата щяха да си поговорят насаме.

Дъждът валеше обилно над дърветата и хълмовете, блъскаше в прозорците. Пусна кучето навън, излезе и той самият да обиколи къщата — както бяха направили и предната вечер — да провери дали все пак не са останали следи от магията на Кеван.

Цветята на сестра му грееха в пъстри и дръзки цветове в мрачния ден на фона на зелената трева в полето, което сякаш бе покрито с дебел зелен килим. Единственото, което усети в дъжда и въздуха, бе вятърът и силната светла магия за защита, която сам бе помогнал да издигнат около всичко, което им принадлежеше.

Когато спря за малко до навеса на Ройбиър, соколът го поздрави, като леко потърка глава в бузата на Конър. Това беше любов, просто и ясно.

— Ще я наглеждаш, нали? — Конър погали с кокалчетата на пръстите си гърдите на сокола. — Разбира се. Сега имаш малко време

за себе си, иди на лов с Мерлин, в момента всички сме на сигурно място.

В отговор соколът разпери криле, политна. Направи един кръг високо горе, после се издигна над гората и потъна в нея.

Конър отново обиколи къщата и влезе през вратата на кухнята, като я задържа, за да влезе и Кател след него.

— Направи ли обиколката си? И аз. — Погали кучето по гърба, почеса го зад ушите. — Предполагам, че няма да искаш да се качиш и да събудиш Брана, за да ме отървеш от приготвянето на закуската, нали?

Кател го изгледа толкова иронично, колкото бе възможно за едно куче.

— И аз така си помислих, но бях длъжен да пробвам.

Приел съдбата си, Конър нахрани кучето, сипа му прясна вода в купичката. Запали огъня в кухнята, във всекидневната, после и в ателието, след което реши, че няма накъде да отлага повече, и се зае със закуската.

Сложи бекон в тигана, наряза хляб на филийки, направи бъркани яйца.

Тъкмо сипваше яйцата в тигана, когато се появиха Айона и Брана — братовчедка му беше облечена за работа, а сестра му — още по пижама и с онзи мрачен поглед, който подсказваше, че не си е изпила сутрешното кафе.

— Всички са на крака отрано. — Спазвайки неписаното правило, Айона остави Брана първа да си сипе кафе. — А Бойл и Мийра вече са излезли.

— Тя искаше да се преоблече и обеща на Бойл да му направи закуска за отплата, че я закара до къщи.

— Внимавай с яйцата, Конър, ще ги овъглиш — скара му се Брана, както правеше винаги, когато той се грижеше за закуската.

— Няма.

— Защо винаги използваш адски силен пламък, докато готвиш каквото и да е?

— Защото е по-бързо.

По дяволите, за малко да изгори яйцата, защото тя го бе разсеяла.

Изсипа ги в една голяма чиния с бекона, метна отгоре препечени филийки и сложи всичко в средата на масата.

— Ако се беше размърдала по-рано, можеше да си ги направиш както ги обичаш. Сега ще ги ядеш както съм ги направил, много моля.

— Изглеждат чудесно — ведро се обади Айона, докато пригладжваше с пръсти късата си коса, преди да седне на масата.

— О, престани да му се подмазваш само защото е сготвил, и то за първи път от седмици насам. — Брана седна до нея, почеса Кател зад ушите.

— Не е подмазване, ако си гладен. — Айона си напълни чинията. — Днес ще има доста отказани заявки. — Кимна навън към поройния дъжд. — Не просто вали, а е и студено. Обикновено бих съжалявала, но днес си мисля, че на всички ще ни дойде добре малко свободно време.

Опита яйцата. Бяха много... стегнати, реши тя.

— Ако има толкова малко клиенти, колкото предполагам — продължи тя, — сигурно бих могла да си тръгна по-рано. Брана, мога да дойда да поработя с теб, ако искаш.

— Аз трябва да довърша разни лосиони и кремове, за които не ми остана време вчера. Ще ги направя и ще ги закарам в магазина. Но ще се върна до обяд, така мисля. Двамата с Фин сме готови с промените в отварата, която използвахме в нощта на слънцестоенето. Сега е по-силна, но заклинанието има нужда от още обмисляне, както и изчисляването на точния момент, а и целият план, за бога.

— Имаме време.

— Дните си минават. А той става все по-смел. Онова, което опита да направи снощи...

— Не се получи, нали? — спря я Конър. — Къде са сега адските му прилепи? Не са ли само пепел, разпиляна от вятъра и измита от дъжда? А и цялата история ме наведе на някои мисли.

— Намислил си нещо, така ли? — Брана вдигна кафето си.

— Да, и имам да ви разказвам нещо. Потърсих Йймън в сънищата си, както и той мен. Намерихме се.

— Видял си го отново.

Той кимна на Айона.

— Видях го и взех Мийра в съня. Той беше вече мъж, около осемнайсетгодишен, тъй като каза, че за него са минали пет години от последната ни среща. Неговата Брана има две деца и трето на път, а Тийгън е бременна с първото си.

— Тя беше бремна — Тийгън — добави Айона, — когато я видях в моя сън.

— Спомням си, така че за мен това е бил същият момент, както и за теб, в техния свят. И аз, както и ти, се озовах до колибата на Сърха.

— Знаеш, че не бива да ходиш там — сопна му се Брана, — насън или наяве.

— Не мога да ти кажа със сигурност дали е било по моя, или по негова воля, защото наистина не знам. Но знаех, че сме в безопасност там, в онзи момент, иначе щях да се оттегля. Не бих рискувал живота на Мийра отново.

— Добре. Добре тогава.

— Върнали са се у дома — продължи той, докато мажеше обилно конфитюр върху филийката си, — но радостта им е примесена с тъга. Знаят, че ще се изправят в битка с Кеван и че няма да спечелят, няма да го унищожат, понеже сега е в нашето време, в нашия свят. Казах му, че сме шестима и че един от нас носи кръвта на Кеван.

— И той как го прие? — зачуди се Брана.

— Той ме познава. — Конър тупна леко с юмрук върху сърцето си. — И ми има доверие. Затова вярва и на хората с мен, а Фин е един от нас. Носеше кристала, който му дадох, както и амулета, който и двамата имаме. А аз носех камъка, който той ми даде, и когато го извадих, блестеше в ръката ми. Права беше, Брана. В него има сила.

— Е, не бих го сложила в прашка, за да се правя на Давид срещу Голиат с Кеван, но е хубаво да е с теб.

— И аз така мисля. И още нещо, в мен беше зюмбюлт.

— Цветето на Тийгън — обади се Айона.

— Засадох го, полях го с кръвта си и с влага от въздуха. И цветята покриха гроба на Сърха.

— Удържал си на думата си. — Айона го погали по рамото. — И си им дал нещо важно за тях.

— Казах му, че ние ще сложим край, защото вярвам, че ще бъде така. Мисля, че научих и нещо, което сме пропуснали на слънцестоенето. Музиката — добави той — и насладата от нея.

— Музиката — повтори Айона, докато Брана се облегна замислено на стола си.

— Какво го притегли тук снощи, толкова разгневен и дързък? Нашата светлина, вярно, ще използваме това. Ние самите, разбира се.

Но снощи имаше музика, а тя също носи светлина.

— Весела мелодия — каза Айона.

— Така е. Това го заслепява — изправя се с ярост срещу веселието. Защо да не можем да го уловим чрез него?

— Музика. Свирехме и онази нощ миналата пролет, помниш ли, Айона? Само трите с теб и Мийра. Извадих цигулката си, свирехме и пяхме, докато той дебнеше навън, в сенките и мъглата. Привлечен е от нея — каза Брана, — от музиката, макар да я мрази, както и това, че можем да я създаваме.

— Помня.

— О, мисля, че мога да поработя върху това. — Брана присви очи, стисна устни. — Да, ще я прибавим към отварата. Добро хрумване, Конър.

— Гениално е — допълни Айона.

— Съгласен съм с теб. — Ухилен широко, Конър изгълта и последните яйца от чинията си.

— Сигурна съм, че и Мийра смята така.

— Може да се съгласи, когато ѝ кажа. Хрумна ми едва тази сутрин — добави той, — а тя адски бързаше.

— И защо? Имаме още поне половин час преди началото на работния ден. — Айона стана да си налее втора чаша кафе. — Ако беше изчакала, двамата с Бойл можехме... О. — Тя разтвори широко очи. — Да не сте се скарали?

— Не, не сме се карали. Тя просто хукна в другата посока, както очаквах, че ще стане, когато ѝ казах, че я обичам. Понеже говорим за Мийра, ще ѝ трябва малко време да свикне с мисълта.

— Значи си го разбрал. — Айона затанцува на място, после прегърна Конър, застанала зад стола му. — Това е прекрасно.

— Нямахме какво толкова да разбирам... добре де, може би имаше — поправи се той. — А тя ще стигне до същия извод много по-бавно. Когато го направи, ще бъде много по-щастлива, както и аз. Но засега изпитвам известно удоволствие, докато я гледам как се мъчи да заобиколи истината.

— Внимавай, Конър — тихо се обади Брана. — Тя не го прави заради ината си или от твърдоглавие. Заради стари рани.

— Не може да изживее живота си, като отказва повика на сърцето си само защото проклетият ѝ баща няма такава.

— Внимавай — повтори Брана. — Каквото и да казва, каквото и да смята за истина, тя го обича. Още го обича и затова болката не си е отишла напълно.

Раздразнението го накара да изпълне гръб.

— Аз не съм баща ѝ и тя отлично го знае.

— О, не, скъпи, тя се опасява, че тя самата е като баща си.

— Пълни глупости.

— Разбира се. — Брана стана, започна да разтребва масата. — Но това тегне на плещите ѝ. Колкото и да я обичам, а и тя мен, така и не успях напълно да я отърва от този товар. Това е твоя задача.

— И ще го направиш. — Айона също стана от мястото си да помогне на братовчедка си. — Защото любовта, когато не се отказваш от нея, побеждава всичко.

— Няма да се откажа.

Айона спря за миг и го целуна по темето.

— Знам. Яйцата бяха чудесни.

— Аз не бих стигнала чак дотам — каза Брана, — но ние ще измием съдовете, след като ти сготви... в известен смисъл.

— Добре, защото трябва да извикам Ройбиър и да отиваме на работа.

Взе якето си от закачалката и си сложи шапка, докато съдовете потракваха в кухнята.

— Обичам я — каза отново той, понеже думите звучаха толкова добре. — Обичам я безумно.

— О, Конър, голям глупак си, братле, винаги си я обичал.

Той излезе в дъжда, като си мислеше, че сестра му бе права. Както винаги.

Заради лошото си настроение, раздразнителност, както и склонността да се кара с другите, Мийра беше изпратена да работи върху купчината компост.

Противна задача в един противен ден, мислеше си тя, докато си слагаше най-старите ботуши за риене на тор, след което смени и якето си с едно от по-дебелите работни якета. Но пък и настроението ѝ беше доста гадно. А и нямаше как да отрече, че се беше спречкала с Бойл, след като първо се сопна на Мик, изръмжа на Айона и се мусеше през

останалата част от сутринта. Затова нямаше защо да се сърди на Бойл, задето я прати да обръща тор.

Но въпреки това му се сърдеше.

Той беше пратил Айона с нейната група — смелчаци от равнините, които не се плашеха от проливния дъжд. Мик имаше урок на манежа, така че пороят не му пречеше ни най-малко. Нито пък на Пати, която почистваше сбруята, нито на Бойл, който се бе затворил в офиса си.

На нея се падаше честта да газии в проливния дъжд и да се заеме с благородната задача да обръща тора в купчината.

Уви шал около врата си, нахлупи шапка на главата и заджапа навън — помъкнала лопата и дълъг метален прът — доста далеч зад конюшните, към така наречената Лайняна планина.

Една конюшня произвежда достатъчно материал за такава планина и този отпадъчен продукт — ако трябваше да използва засукани думички — трябваше да се отстранява. А по-мъдрите и екологично настроени хора правеха много повече. Те го използваха.

Тя одобряваше целия процес обикновено. В дните, когато не беше ядосана на целия свят. Или когато не валеше като из ведро, за бога.

Оборският тор, при правилно нагряване, за да достигне определена температура, се превръщаше в компост. А той обогатяваше почвата. Затова Фин и Бойл бяха направили това ограждение — достатъчно далеч, за да не достигат до тях миризмите — точно с тази цел.

Когато стигна до Лайняната планина, тя изруга гласно, защото разбра, че е оставила айпода си и слушалките в конюшнията. Даже нямаше да има музика, която да я разсейва.

Можеше само да мърмори под нос, докато махаше старите чували от фураж, с които бе покрита купчината, преди да използва лопатата, за да обръща тора.

За да се получи добър компост, трябваше да се загрее, за да убие топлината семената и паразитите и да превърне изпражненията в богата добавка за почвата. Беше вършила това безброй пъти, затова продължи механично, добавяйки изкуствен тор, за да се разпадне естественият. Обръщаше външните пластове навътре в купа, където

беше топло, правеше втора купчина и добавяше вентилация, като забиваше металния прът дълбоко надолу.

Поне не се налагаше да мъкне маркуча, защото проклетият дъжд осигуряваше водата, необходима за лепкавата каша.

Лепкава каша, мислеше си тя, докато работеше здраво с лопатата. Именно в такава ги бе забъркал Конър.

Защо му трябваше да намесва любовта? Любов и обещания, мечти за бъдеще и семейство, и вечно щастие? Нима всичко не вървеше чудесно? Не си ли прекарваха отлично като приятели, които правят секс и се забавляват?

Сега ѝ беше казал всички онези думи — и при това много от тях на ирландски. Коварен план, мислеше си тя, докато загребваше с лопатата, обръщаше и напластяваше. Искаше да обърка сърцето ѝ. Да я накара да въздиша и да се предаде.

Беше я накарал да се почувства слаба — точно така — а тя не знаеше как да се справя със слабостта. Тя беше неин враг и той бе насъскал врага ѝ срещу нея. И нещо повече, беше я накарал да се страхува.

Но пък тя сама бе започнала всичко, нали така? О, сама си беше виновна за цялата ситуация, както и за бедите, които щеше да докара на всички.

Първа го бе целунала, не можеше да го отрече. Беше го вкарала в леглото си и така бе променила напълно отношенията им.

Конър бе романтик по душа, знаеше го предварително. Но след като бе сменил толкова много приятелки през годините, как можеше да очаква подобни обяснения в любов?

И без това имаха да се справят с толкова проблеми. Времето до Все светии намаляваше с всеки изминал ден и ако изобщо имаха някакъв солиден план за битката, на нея поне не ѝ беше известен.

Оптимизмът на Конър, решителността на Брана, яростта на Фин, вярата на Айона. Всичко това го имаха, както и предаността на Бойл и нейната собствена.

Но нямаха никаква стратегия и тактика срещу тъмната магия.

И вместо да съсредоточи ума си върху планирането на стратегията и тактиката, Конър О'Дуайър беше зает да ѝ говори красиви думи за това как била ритъмът на сърцето му и любовта на живота му във всички времена.

На ирландски. Докато вършеше невъзможни неща с тялото ѝ.

А на сутринта я бе погледнал право в очите, след като се бяха върнали от онзи странен свят на сънищата, и ѝ бе казал, че е влюбен в нея.

И се бе усмихнал, спомни си тя сега, силно ядосана. Сякаш да преобърне целия ѝ свят с краката нагоре, бе просто една хубава шега.

Трябваше да го изрита от леглото и да го просне на пода. Така трябваше да направи.

Щеше да се разбере с него, за бога. Защото тя не можеше да бъде слаба, нито с него, нито с когото и да било. Нямахте да бъде слаба и уплашена. Нямахте да се остави да обърка сърцето ѝ, така че да даде обещания, които ще наруши.

Нямахте да се превърне в слаба и беззащитна жена като майка си. Неспособна да се грижи сама за себе си. Посрамена и тъгуваща от предателството, дошло като удар с брадва от един мъж.

И нещо повече — по-лошо — нямахте да си позволи да стане нехайна и егоистична като баща си. Който бе дал обещания и дори ги бе спазвал, но само докато всичко вървеше гладко. Който безмилостно бе нарушил клетвите си и разбил сърцата на онези, които го обичат, когато се изправи срещу трудности в живота.

Не, нямахте да стане ничия съпруга, ничий товар в живота, ничие сърце. Особено на Конър О'Дуайър.

Защото, бог да ѝ е на помощ, го обичаше твърде много.

Усети в гърлото ѝ да се надига стон, но побърза да го задуши безмилостно.

Това беше само временно, убеждаваше тя сама себе си, докато покриваше отново купчината с чувалите от фураж. Този огън в сърцето не можеше да трае дълго.

Никой не можеше да го понесе.

Скоро щеше да се окопити, както и Конър. И всичко щеше да се превърне в един от онези странни сънища.

Каза си, че вече е по-спокойна, че физическият труд ѝ се е отразил добре. Сега беше готова да се извини на Мик — най-вече — както и на останалите.

— Изтърпя си покаянието — изрече тя гласно, отстъпи крачка назад и се обърна.

Баща ѝ се усмихна насреща ѝ.

— Ето те и теб, принцесо.

— Какво?

Едно птиче чуруликаше в черничевото дърво, а розите цъфтяха като в приказка. Обичаше тези градини, цветовете, уханията, чуруликането на птиците и песента на фонтана, докато водата се изливаше в басейна от вазата в ръцете на грациозна девойка.

Обичаше и всички тайни къччета и сенчести беседки, където можеше да се скрие от братята и сестрите си, ако искаше да остане сама.

— Пак си потънала в мечти и не чуваш как те викам. — Той се засмя и гръмкият му смях накара устните ѝ да се разтегнат, макар сълзите да напиреха в очите ѝ.

— Не може да си тук.

— Един баща винаги може да си вземе почивен ден, за да бъде със своята принцеса. — Все така усмихнат, той докосна показалец до носа си. — Няма да мине много време и всички младежи в графството ще се тълпят наоколо, тогава няма да имаш никакво време за стария си татко.

— Винаги ще имам.

— Моето мило момиче. — Хвана я за ръка и я пъкна в свивката на лакътя си. — Красивата ми циганска принцеса.

— Ръката ти е толкова студена.

— Ти ще я стоплиш.

Заедно тръгнаха да се разхождат по каменните алеи, край розовите храсти и нежните кремави цветове на калиите, чистите сини цветчета на лобелията, под лъчите на слънцето, което блестеше като вътрешността на натрошени перли.

— Дойдох само да те видя — подхвана той с онзи поверителен тон и скришното намигване, които използваше, когато имаше да ѝ каже нещо тайно. — Всички са в къщата.

Тя погледна нататък, към триетажната тухлена къща, боядисана в бяло, както бе поискала майка ѝ. Около просторната тераса имаше още градини, които преминаваха в равна зелена морава, където майка ѝ обичаше да прави чаени партита в слънчевите летни дни.

С малки сандвичи и кексчета с глазура.

Там беше и стаята ѝ, помисли си Мийра и вдигна очи. Да, стаята ѝ беше там горе, с френските прозорци и малкото балконче. Балконът

на Жулиета, както го наричаше баща ѝ.

Наистина беше неговата принцеса.

— Защо всички са вътре? В такъв прекрасен слънчев ден. Да си направим пикник! Госпожа Ханигън може да ни направи банички, ще си вземем сирене и хляб, и кексчета с конфитюр.

Тя искаше да изтича до къщата и да извика всички навън, но той я дръпна настрани.

— Денят не е подходящ за пикник.

За миг ѝ се стори, че чува трополенето на дъжда по земята, а когато вдигна очи, забеляза сянка да закрива слънцето за миг.

— Какво има, тате?

— Няма нищо. Ето, заповядай. — Откъсна роза от един храст, подаде ѝ я. Тя я подуши, усмихна се на меките бели листенца, които погалиха бузата ѝ.

— Ако не пикник, можем ли тогава да похапнем торта с чай? Щом си у дома, имаме повод за празнуване.

Той поклати глава бавно, тъжно.

— Съжалявам, но няма да има парти.

— Защо?

— Никой не иска да те види, Мийра. Всички знаят, че ти си виновна.

— Виновна? За какво? Какво съм направила?

— Общуваеш и заговорничиш с вещици.

Той се обърна, сграбчи здраво раменете ѝ. Сега сянката премина по лицето му и страх скова сърцето ѝ.

— Общувам? Заговорнича?

— Кроиш планове и заговорничиш заедно с дяволски изчадия. Легнала си с един от тях като развратница.

— Но... — Главата ѝ беше замаяна, чувстваше се объркана и унесена. — Не, не, ти не разбираш.

— Разбирам повече от теб. Те са прокълнати, Мийра, и ти с тях.

— Не — умоляваше го тя, сложила ръце на гърдите му. Студени, също толкова студени като ръцете му. — Не бива да го казваш. Не го мислиш.

— Казвам го. И го мисля. Защо мислиш, че заминах? Заради теб, Мийра. Избягах от теб. Егоистична зла кучка, която жадува за сила, каквато никога няма да притежава.

— Не съм такава! — Шокът, като удар в корема, я накара да залитне крачка назад. — Не съм!

— Посрами ме и не можех да гледам лицето ти.

Сега захлипа наистина, а после простена, когато бялата роза в ръката започна да кърви.

— Това е твоето зло дело — каза той, когато тя я хвърли на земята. — Унищожаваш всички, които обичаш. Всички, които те обичат, ще бъдат ранени и ще загинат. Или ще избягат като мен. Избягах от теб, засрамен и отвратен. Чуваш ли как плаче майка ти? — попита той. — Плаче неспирно, задето е наказана с такава дъщеря, която предпочита дяволските изчадия пред собствените си роднини. Ти си виновна.

По страните ѝ се стичаха сълзи — на срам, вина и тъга. Сведе глава и забеляза розата, потънала в локвичка от собствената ѝ кръв.

А дъждът, осъзна тя, валеше силно и обилно.

Дъжд.

Залитна леко, чу песента на птичката в черничевото дърво и фонтана, който се плискаше весело.

— Татко...

Крясъкът на сокола прониза въздуха.

„Конър, помисли си тя, Конър.“

— Не. Не съм виновна аз.

Подгизнала от дъжда, освободена от крясъка на сокола, тя замахна с лопатата. Макар да го изненада, той успя да отскочи, така че тя само профуча край лицето му.

Което вече не беше лицето на баща ѝ.

— Върви в ада. — Замахна отново, но земята сякаш се надигна под краката ѝ. И в този миг усети как нещо пробожда сърцето ѝ.

Извика силно от болката и Кеван оголи зъби в зловеща усмивка. После се разтвори в мъглата.

Тя успя да направи колеблива крачка напред, после още една. Земята продължаваше да се люлее, небето се вихреше и въртеше над главата ѝ.

Някъде отдалеч, през дъжда и мъглата, чу някой да вика името ѝ.

„Една стъпка, казваше си тя, после още една.“

Чу сокола, видя коня като сиво петно, което се носеше вихрено през мъглата, а след него бягаше кучето.

Видя Бойл, който тичаше към нея, сякаш самият дявол беше по петите му.

И докато светът се въртеше все по-вихрено около нея, забеляза с учудване как Конър скача от голия гръб на Аластар.

Викаше нещо, но бученето в главата ѝ заглуши звука.

Сенки, помисли си тя. Свят на сенки.

Приблжиха се към нея и я погълнаха.

Плуваше сред тях, давеше се, потъваше. Чу смеха на баща си, жесток, толкова жесток.

Ти си виновно, егоистично, безсърдечно момиче. Нямаш нищо. Ти си нищо. Не чувстваш нищо.

Ще ти дам сила — обещаваеше ѝ Кеван с глас като милувка. — Това искаш наистина, за това копнееш и жадуваш. Дай ми кръвта му и аз ще ти дам сила. Отнеми живота му и аз ще ти дам безсмъртие.

Тя се бореше, опитваше се да си пробие път през сенките обратно към светлината, но не можеше да помръдне. Чувстваше се вързана здраво, прикована към дъното от сенките, които ставаха все по-гъсти и по-гъсти, така че вече ги поглъщаше с всяко ново вдишване.

Всеки дъх бе по-студен. И по-тъмен.

Прави каквото ти казва — подкани я баща ѝ. — Вещерът не значи нищо за теб, ти не означаваш нищо за него. Убий вещера. Спаси себе си. Ще се върна при теб, принцесо.

И тогава Конър ѝ протегна ръка. Той сияеше в сенките, очите му грееха като зелени изумруди.

Ела с мен. Върни се при мен. Нуждая се от теб, сърце мое. Върни се при мен. Хвани ръката ми. Трябва само да хванеш ръката ми.

Но тя не можеше — нима той не виждаше — не можеше. Зад нея се чуваше ръмжене и тракане на челюсти, но Конър само ѝ се усмихваше.

Разбира се, че можеш. Ръката ми, скъпа. Не гледай назад сега. Просто хвани ръката ми. Върни се при мен.

Болеше, толкова болеше да вдигне тежката си ръка, да се освободи от въжетата, които не можеше да види. В него имаше светлина и топлина, а тя отчаяно се нуждаеше и от двете.

Изхлипа и вдигна ръка, пресегна се към неговата. Сякаш я теглеше за върховете на пръстите от гъста кал. Теглеше я сантиметър

по сантиметър, болезнено, докато противоположна сила я дърпаше назад.

Държа те — каза Конър и очите му не се откъсваха от нейните. — *Няма да те пусна.*

После сякаш експлодира, изскочи като коркова тапа от бутилка, излезе на светло.

Гърдите ѝ горяха, изгаряха, сякаш сърцето ѝ се бе превърнало в горещ въглен. Когато се опита да си поеме въздух, той опари гърлото ѝ.

— Полека, спокойно. Дишай бавно. Бавно. Вече си при нас. В безопасност си. Тук сме. Шшшт, спокойно, шшшт.

Някой хлипаше мъчително, сърцераздирателно. Отне ѝ няколко минути да осъзнае, че звуците идват от нея.

— Държа те. Всички сме до теб.

Завъртя лице и се сгуши в рамото на Конър. Господи, господи, уханието на тялото му бе като свежа глътка вода след пожар. Той я вдигна.

— Ще я заведа у дома.

— Моята къща е по-близо — чу тя да казва Фин.

— Ще остане у дома, докато всичко приключи, но благодаря все пак. Сега ще я заведа къщи. Но нали ще дойдеш и ти? Когато можеш, ще дойдеш ли?

— Знаеш, че ще дойда. Всички ще дойдем.

— С теб съм вече, Мийра. — Тя чу гласа на Брана, усети ръката ѝ да гали косата ѝ, бузата. — До теб съм.

Искаше да проговори, но нищо не излизаше от устните ѝ, освен ужасяващите и разкъсващи ридания.

— Върви с тях — обади се Бойл. — Тръгвай, Айона. Трябва и тримата да сте с нея. Аз ще се погрижа за Аластар. Вземи пикапа и върви с тях.

— Ела по-скоро.

Мийра извърна глава и видя Айона да тича към пикапа на Бойл, да сяда зад волана. Тичаше под дъжда, през леката мъгла, докато светът се люлееше напред-назад, напред-назад, като палубата на кораб по време на буря.

А болката в гърдите ѝ, в гърлото, във всяка частица от тялото ѝ я изгаряше като огъня на преизподнята.

Зачуди се дали не е умряла. Дали не е умряла прокълнатата, както бе казал баща ѝ, който не бе нейният баща.

— Шшшт, тихо — отново зашепна Конър. — Жива си и в безопасност, с нас си. Почини си, скъпа. Само си почини сега.

След тези негови думи тя потъна в топлината на съня.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Чуваше гласове, мърморене — тихо, утешително. Усещаше ръце, които я докосват леко, нежно. Сякаш се носеше върху мека постеля от въздух, заобиколена от уханието на лавандула и восъчни свещи. Окъпана в светлина, тя потъна в покой.

Мърморенето се превърна в думи, неясни и заглушени, сякаш ги чуваше под вода.

— Сега се нуждае от почивка. Тишина и почивка. Нека лечението да подейства. — Гласът на Брана. Звучеше уморено.

— Върна си донякъде нормалния тен на лицето, нали? — И Конър, разтревожен, неуверен.

— Тя е силна, Конър. — Сега говореше Айона, леко дрезгаво, сякаш беше сънена или плакала дълго. — Ние също.

После отново се унесе, носеше се в пространството, реши се в успокояваща тишина.

Събуждането беше като сън.

Видя Конър да седи до нея със затворени очи, а лицето му бе осветено от пламъка на свещите, които бяха из цялата стая. Сякаш бе нарисован в бледи, златисти тонове.

Първата ѝ съзнателна мисъл бе, че е нелепо един мъж да е толкова красив.

Понечи да изрече името му, но преди да успее да проговори, очите му се отвориха и се впериха право в нейните. Разбра по цвета им, по искрящото зелено, че не грее само от пламъка на свещите.

— Ето те и теб. — Когато се усмихна, това напрежение се стопи и остана само Конър, и светликът на свещите. — Лежи спокойно и тихо, само за малко.

Протегна длани над лицето ѝ, затвори отново очи, докато плавно движеше ръце надолу, над сърцето и отново нагоре.

— Добре. Така вече е добре.

Махна нещо от челото ѝ, от ключицата ѝ, след което остана само леко гъделичкане.

— Какво беше това? — Нейният глас ли е това? Това прегракнало ръмжене?

— Целебни камъни.

— Болна ли съм?

— Беше, но вече си добре.

Той я повдигна леко, махна още камъни изпод гърба ѝ, ръцете, сложи ги в една торбичка и я завърза здраво.

— Колко време спях?

— О, почти шест часа, не е много, предвид всичко.

— Шест часа? Но аз бях... бях...

— Не се опитвай да си спомниш още. — Тонът му беше бодър и отсечен и я накара да се намръщи. — Още си малко замаяна, чувстваш се слаба и объркана. Но това ще мине, обещавам ти. Ето, изпий това. Брана го остави да го изпиеш цялото веднага щом се събудиш.

— Какво е?

— Каквото ти е нужно.

Повдигна я на възглавниците, преди да махне тапата от тънка бутилка, пълна с червена течност.

— Всичкото ли?

— Да. — Сложи бутилката в ръцете ѝ и я подкрепи, докато я сложи до устните си. — Бавно, но до последната капка.

Беше се подготвила за лекарство, а вместо това отпи прохладна и приятна течност.

— Има вкус на ябълки заедно с цветовете и всичко останало.

— И това има вътре. Изпий всичко, скъпа. Нужна ти е всяка капка.

Да, в бузите ѝ имаше руменина сега, помисли си Конър. И очите ѝ бяха натежали, но ясни. Не се вираха сляпо, както докато бе в магията на Кеван, когато лежеше безжизнена на мократа трева.

Образът изникна за миг в съзнанието му, разтрепери ръцете му. Затова той го отблъсна настрани, вгледа се в нея.

— После ще хапнеш нещичко. — Използваше цялата си воля, за да остане гласът му спокоен и да вложи малко бодрост в него. — Брана е приготвила бульон и ще видим как ще ти се отрази той и малко чай най-напред.

— Мисля, че съм ужасно гладна, но не съм много сигурна. Имам чувството, че съм тук само наполовина. Но съм по-добре. Напитката

беше хубава.

Подаде му бутилката и той я остави настрани внимателно, като че ли държеше бомба.

— Следва храна. — Успя да се усмихне, преди да допре устни до челото ѝ. После не можа да помръдне.

Усети го как трепери, пресегна се да улови ръката му. Той стисна нейната толкова силно, че тя прехапа устни да не изохка.

— Зле ли беше?

— Вече е добре. Всичко е наред. О, господи.

Притисна я до себе си много силно. Би я погълнал цялата, ако можеше.

— Всичко е наред вече, добре сме — повтаряше го отново и отново за собствено успокоение, както и заради нея. — Не разбирам как е могъл да проникне отвъд защитата. Не е била достатъчно здрава. Не съм я направил достатъчно здрава. Взел е огърлицата ти, а не съм вярвал, че може. Взел ти я е и ти отне дъха. Трябваше да направя много повече. Ще го направя.

— Кеван. — Не можеше да си спомни съвсем добре. — Аз бях... обръщах тор. За компоста. А после... не бях там. Не мога да си спомня.

— Не се тревожи. — Той погали косата ѝ, бузите. — Ще си спомниш, когато си по-силна. Ще ти направя друга огърлица, по-силна. Ще накарам другите да ми помогнат, след като онази, която ти направих, не е била достатъчна.

— Огърлицата. — Тя се пресегна към шията си, където би трябвало да бъде. Спомни си. — В якето ми е. Аз я свалих, нали така?

Докато се мъчеше да си спомни, Конър бавно се отдръпна.

— Ти си я свалила?

— Толкова бях ядосана. Свалих я и я пъхнах в джоба на якето. Скарах се с горкия Мик и с всички други също, затова Бойл... Да, Бойл ме изпрати на купчината с компост. Облякох си едно от работните якета и оставих моето вътре.

— Изобщо не си я носила? Ами амулетите в джоба ти, които ти направих?

— В джоба ми са — в якето, което оставих в конюшнията. Не помислих изобщо, защото... Конър.

Той рязко се изправи и по лицето му тя прочете само ледена ярост.

— Свалила си я, оставила си я, защото съм ти я дал аз.

— Не. Да. — Всичко беше толкова объркано. — Не мислех трезво, не разбираш ли? Толкова бях ядосана.

— Защото съм влюбен в теб, ти си толкова ядосана, че излизаш навън без защита.

— Не мислех по този начин. Изобщо не мислех. Беше глупаво. Безкрайно глупаво от моя страна. Конър...

— Добре, всичко свърши и вече си в безопасност. Ще изпратя Брана да ти донесе бульона.

— Конър, не си тръгвай. Моля тя, нека...

— Нужна ти е тишина, за да завърши лечението ти. Аз не мога да съм тих сега, затова не мога да съм близо до теб.

Излезе и затвори вратата след себе си.

Тя се опита да стане, но краката просто не я държаха. Сега тя, която толкова се гордееше със силата и доброто си здраве, се наложи да пълзи към леглото си като инвалид.

Легна обратно, дишаше на пресекулки, кожата ѝ бе лепкава от пот, а сърцето и умът ѝ препускаха бясно, докато си мислеше какви последици можеше да има стореното от нея в изблик на гняв.

Когато Брана се появи с таблата, направо ѝ идваше да се разплаче от яд.

— Къде отиде?

— Конър ли? Нуждае се от малко въздух. Седя до теб с часове.

Брана нагласи таблата — специална табличка с крачета, които да я закрепят върху скута на немощния и слаб болник. Мийра я изгледа с огромно отвращение.

— Ще се почувстваш по-здрава, след като пийнеш чай и малко бульон. Нормално е да изпитваш слабост и замаяност сега.

— Чувствам се, сякаш съм боледувала години наред. — Вдигна поглед и преглътна собствените си тревоги, за да види умората и притеснението в очите на Брана. — Лош пациент съм, нали? Никога не съм била болна за повече от няколко часа. Ти се погрижи за това. Винаги се грижиш за мен. Съжалявам, Брана. Много съжалявам за станалото.

— Стига глупости. — С уморени очи, разрошена коса, завързана на опашка, Брана приседна на ръба на леглото. — Ето, хапни малко от бульона. Това е следващата стъпка.

— Към какво?

— Към завръщането ти.

Понеже искаше това — нямаше как да оправи нещата с Конър, ако не можеше дори лъжицата да вдигне — тя започна да яде. Първата хапка ѝ се стори като амброзия.

— Мислех си, че съм зверски гладна, но не усещах нищо по-специално. Чудесно е да изпитваш глад, а това тук е великолепно. Не мога да си подредя мислите. Спомням си всичко, почти, доста ясно, докато не тръгнах обратно към конюшните, а после ми е мъгляво.

— Когато отново се почувствах на себе си, ще си спомниш. Това е вид защита.

— О, господи. — Мийра затвори изведнъж очи и ги стисна здраво.

— Боли ли те? Скъпа...

— Не, не е такава болка. Брана, направих нещо много глупаво. Бях разстроена, в гадно настроение, затова просто не мислех трезво. Конър... ами той каза, че ме обича. Онази любов, която води до сватба и бебета, и къща на хълма, и това просто ме разстрои до дъното на душата ми. Аз не съм подходящият човек за такова нещо — всеки го знае.

— Никой не знае нищо подобно, но няма да споря, че ти си мислиш така. Трябва да се успокоиш, Мийра. — Брана погали с ръка крака ѝ. — Почивай си спокойно сега, за да помогнеш за оздравяването си.

— Не мога да съм спокойна и да си почивам, докато Конър ми е толкова ядосан, колкото никога не е бил. И дори нещо по-лошо, много по-лошо.

— Защо да ти е ядосан?

— Аз я свалих, Брана. — Пръстите ѝ потъркаха шията, където трябваше да е огърлицата. — Не мислех, кълна ти се. Бях погълната от гнева си. Затова свалих огърлицата, която той ми даде, и я пяхнах в джоба си.

Ръката, която я галеше успокоително, застина.

— Онази с мъниста от син халцедон, нефрит и яспис? — внимателно изрече Брана.

— Да, да. Просто я пъхнах в джоба си заедно с амулетите. Скарах се с всички, които работеха наоколо, докато накрая на Бойл му дойде до гуша от мен. Прати ме навън при компоста и понеже работата е мръсна, а и валеше като из ведро, смених якето си с едно от работните. Не помислих, дори не се сетих, че съм свалила огърлицата, разбираш ли? Не бих излязла без нея. Кълна ти се, дори и бясна, не бих го направила нарочно.

— Свалила си огърлицата, която ти е дал с любов, която ти е дал за защита, на теб, жената, която обича. Ранила си го в сърцето, Мийра.

— О, Брана, моля те. — Тя изхлипа, докато си поемаше въздух, щом Брана стана и отиде до прозореца, където се загледа в мрака навън. — Моля те не ме отблъсквай.

Брана се извърна рязко, в очите ѝ блестеше гняв.

— Това са ужасни и жестоки думи.

Цветът отново се оттегли напълно от лицето на Мийра.

— Не. Не. Аз...

— Каза нещо ужасно безсърдечно и егоистично. Ти си ми приятелка, почти сестра, освен по кръв, откакто се помня. И въпреки това можеш да си помислиш, че ще те отблъсна?

— Не. Не го мисля. Толкова съм объркана, всичко в мен е наопаки.

— Сълзите ще ти се отразят добре. — Брана кимна и сега гласът ѝ бе рязък. — Не плачеш често, а сега ще ти подействат целебно. Като пречистване. В тази къща има петима души — не, не е съвсем вярно, след като ти се събуди, Айона и Бойл отидоха да ти опаковат багажа.

— Багажа...

— Тихо. Не съм свършила. Тези петима те обичат и никой от тях не заслужава да си помислиш, че ще престане да те обича само защото си направила нещо лошо.

— Съжалявам. Много съжалявам.

— Знам. Но аз съм тук, Мийра, стоя между теб и Конър, обичам и двамата ви. Той винеше себе си, разбираш ли, че не ти е дал достатъчно здрава защита.

— Знам. — Гласът ѝ пресекуваше и трепереше при всяка дума. — Каза ми. Спомних си. Казах му. Той ме напусна.

— Напуснал е стаята, Мийра, каква глупачка си само. Това е Конър О'Дуайър, няма по-добър, по-верен и великодушен човек на света от него. Не е проклетият ти баща и изобщо не прилича на него.

— Не исках да кажа... — Всичко се върна в съзнанието ѝ в един миг, а силата и яркостта на образите я остави без дъх.

— Спокойно. Стой спокойно. — Брана се втурна към нея, стисна я за ръцете, спря паниката ѝ. — Само дишай бавно, спокойно. Гледай ме в очите, право в очите. Спокойно, поеми въздух.

— Спомням си.

— Първо се успокой. Никой няма да те нарани тук, няма мрак. Пречистили сме свещите, сложили сме билки и кристали. Това е убежище. Място на покой.

— Спомням си — повтори тя уверено. — Той беше там.

— Сега малко ще си починеш, колкото и да ми се иска да науча всичко, ще почакаме, докато се съберем всички. Ще го разкажеш само веднъж.

А и Конър, помисли си Брана, заслужаваше да чуе цялата история.

— Онова, което ми стори? Можеш ли да ми кажеш какво беше? Колко опасно беше?

— Първо си изгълтай бульона.

Нетърпелива и донякъде по-уверена, Мийра вдигна купичката, изпи всичко до дъно. И така разсмя Брана.

— Сега стана тя каквато стана.

— Кажи ми... О!

Сякаш усети токов удар или един хубав, бърз оргазъм, или я улучи светкавица. Енергията я прониза до последната клетка, разтърси я цялата.

— Какво е *това*?

— Нещо, което трябваше да изпиеш бавно, но ти не действаш така.

— Мога да спринтирам оттук до Дъблин и обратно. Благодаря ти.

— Моля. Ще оставим това за после. — Брана предпазливо отмести чая далеч от обсега ѝ.

— Бих могла да изям цяла крава и пак ще имам място за десерт. — Пресегна се и хвана Брана за ръката. — Съжалявам. Искрено.

— Знам. Вярвам ти.

— Кажи ми, моля те, какво ми стори той? Отрова ли беше, като при Конър?

— Не, не беше. Била си открита и беззащитна и той го е знаел. Използвал е сенките, мисля, че така е блокирал всички ни за известно време. Но те се разсеяха достатъчно бързо, защото явно не може да удържа тази „кутия“, както я нарича Конър, затворена за дълго. Всички се притекохме. Сигурно и това е усетил, затова е действал бързо и жестоко. Заклинанието, което ти е направил, може да се оприличи на Спящата красавица, но не е красиво като приказката. По-скоро е като смъртта.

— Аз... Той ме е убил.

— Не, не е толкова просто. Беше спрял дишането ти, сърцето ти. Това е вид парализа, която всеки, който не е запознат, би взел за смърт. Без намеса тя може да продължи дни или седмици. Дори години. А после ще се събудиш.

— Какво, като зомби ли?

— Ще се събудиш, Мийра, и ще полудееш. Ще драпаш със зъби и нокти да си пробиеш път навън, ако можеш, или ще умреш в лудостта си. Или... той може да дойде при теб, когато си пожелае, и да те направи своя робиня.

— Тогава ще съм мъртва — заяви Мийра. — Всичко, което съм, би умряло. Не би могъл да ми причини това, ако носех защитата, която Конър ми даде.

— Не. Би могъл да те нарани, да се опита да те привлече към себе си, но не би могъл да ти направи заклинание, докато си под защита. — Тя замълча за миг. — Конър вдъхна живот обратно в тялото ти. Стигна пръв до теб. Върна те обратно — дишането ти, сърцето. После всички действяхме заедно, докато те изтегляше от съня. Макар и само за няколко минути, Мийра, ти беше потънала дълбоко. Само хлипаше, хлипаше и трепереше. Наложил се той отново да те приспи в целебен сън, за да стоиш мирно, докато ние си свършим работата.

— Свещите, кристалите, билките. Думите. Чувах ви — теб, Конър и Айона.

— Фин също — за малко.

Петима души, които я обичаха, помисли си Мийра, които се бяха поболели от мъка и страх, защото тя се бе държала като глупачка.

— Той можеше да разкъса кръга ни, защото постъпих детински.

— Вярно е.

— Срамувам се и много съжалявам, Брана, ще го кажа пред всички. Но ако може, бих искала да поговоря първо с Конър.

— Разбира се.

— Ще ми помогнеш ли да се пооправя малко? — Успя да се усмихне колебливо. — Била съм мъртва за малко и сигурно така изглеждам.

Понеже продължаваше да вали, Конър седеше в ателието на Брана и пиеше втората си бира, вторачен мрачно в огъня.

Когато Фин влезе, той се намръщи.

— Най-добре се омитай. Не съм приятна компания.

— Жалко. — Фин седна на един стол, стиснал също бира в ръка. — Каза, че се е събудила и е по-добре, но нищо повече. Брана още не е слязла долу, а Бойл и Айона току-що пристигнаха с багажа ѝ, затова искам да знам какво, по дяволите, става.

— Будна е, в съзнание. Изпи отварата и цветът на лицето ѝ беше нормален, когато я оставих.

— Добре. — Фин глътна от бирата си, зачака останалото. Когато то не последва, се приготви да вади думите с ченгел от устата му, но тъкмо тогава се появи Бойл.

Толкова по-добре.

— Домъкнах цял куп дрехи и ботуши, и какво ли още не и бог ми е свидетел, че са достатъчно поне за месец, докато Айона се кълне, че било само най-необходимото. После ме изпъдиха, което идеално ме устройва.

Той също седна тежко, както и Фин преди него, с бира в ръка.

— Брана каза, че се е съвзела и сега си взема душ. Страшно нещо беше, така ни изплаши. Страхотия. — Отпи голяма глътка. — Аз я изпратих навън. Беше сопната и се караше с всички, така че ми дойде до гуша, затова я пратих при Лайняната планина. Трябваше да я държа вътре, да я накарам да работи по такъмите. Не биваше...

— Не е твоя вината. — Конър стана, закрочи напред-назад. — Не поемай никаква вина, не си виновен. Тя я е свалила. Казах ѝ, че съм влюбен в нея. И като си помисли човек, че дори ми беше забавно да я

гледам как гневно тръгва навън, твърдейки, че веднага трябва да иде при конете.

— Значи заради това изгубих цял час сън тази сутрин. И — добави Бойл — именно това я е накарало да се държи като ухапана от скорпион.

— Какво е свалила? — попита Фин, връщайки се назад.

— Огърлицата с мъниста от син халцедон, яспис и нефрит, която ѝ дадох за защита. Свалила я е, после излязла без нея, защото ѝ казах, че я обичам.

— О, господи. — Фин вдигна очи към небето. — Жени. Докарват ни до лудост, а и чудно ли е защо? Въпросът трябва да е защо ги искаме до себе си, след като ни измъчват непрекъснато?

— Говорете за вашите жени — предложи Бойл. — Аз съм много щастлив с моята.

— Изчакай малко — мрачно предрече Фин.

— О, върви по дяволите. Била е ядосана — добави Бойл, загледан в Конър. — Било е глупаво и безразсъдно, но казвам ти го като човек, който също се пали лесно, най-лесно е да направиш нещо глупаво и безразсъдно, когато си разгневен.

— Можеше да я изгубим.

— Това никога няма да се случи — закле се Фин.

— Беше си отишла за няколко мига, които ми се сториха като години. — Конър бе разтърсен от тази мисъл до мозъка на костите си. Знаеше, че е истина. — Ти сам я видя, Бойл, когато стигна до нея само секунди след мен.

— И за тези няколко секунди сякаш кръвта се оттече от тялото ми. Искях да започна да ѝ правя изкуствено дишане, а ти ме метна настрана само с едно махване с ръка.

— Съжалявам за това.

— Няма защо. Ти знаеше какво трябва да се направи, а аз ти пречех. Ти вдъхна светлина в нея. Никога не съм виждал подобно нещо.

Сега мислено си го представи и отново въздъхна дълбоко.

— Беше обкراчил нашето момиче на земята, призоваваше всички богове и богини, а очите ти, кълна се, станаха почти черни. Вятърът се вихреше, другите дотичаха, ти вдигна ръце високо като човек, който търси да се хване за спасително въже. И извади светлина от дъжда,

направо от дъжда, погълна я в себе си и пламна като факла. После я вдъхна в нея. Направи го три пъти, всеки път засияваше по-ярко и почти очаквах да те видя как избухваш в пламъци.

— Три пъти е нужно — обади се Фин. — С огъня и светлината.

— Тогава я видях да си поема въздух. Ръката ѝ помръдна съвсем лекичко в моята. — Бойл отпи голяма глътка от бирата си. — Господи.

— Благодарна съм на всички ви — обади се Мийра откъм вратата. Стоеше със стиснати ръце, разпуснатата коса и очите ѝ бяха изпълнени с чувство. — Искам да ви помоля да ми дадете само един миг насаме с Конър. Няколко секунди, ако нямате нищо против.

— Разбира се, че не. — Бойл скочи, отиде до нея и я прегърна силно. — Изглеждаш чудесно. — Дръпна се леко, потупа я здраво по гърба и излезе.

Фин се изправи бавно, загледан в сълзите, които напиреха в очите ѝ. Не каза нищо, само леко я целуна по бузата, преди да излезе.

Конър остана на мястото си.

— Брана позволи ли ти да станеш и да се разхождаш?

— Да. Конър...

— Най-добре е да разкажеш какво се случи пред всички, наведнъж.

— Така и ще направя. Конър, моля те, прости ми. Трябва да ми простиш. Няма да го понеса, ако не го направиш, няма да понеса мисълта, че съм съсипала всичко. Сгреших, сбърках и ще направя всичко, каквото и да поискаш от мен, за да оправя нещата между нас.

Срамът ѝ, тъгата ѝ се изляха в думите ѝ, потекоха към него и го заляха. Но той все още не можеше да направи крачка към нея.

— Тогава ми отговори искрено на един въпрос.

— Няма да те лъжа, каквото и да ми струва. Никога не съм те лъгала.

— Мислиш ли, че може да съм използвал огърлицата, която ти дадох, за да те задържа при себе си, да те накарам да изпитваш чувства към мен? Затова ли я свали?

Мъката ѝ бе заменена от искрен шок, който я накара да залитне крачка назад.

— О, не, господи, не. Никога не би направил такова нещо. Никога не бих помислила подобно нещо, не и за теб. Никога, Конър, заклевам се в живота си.

— Добре. — Това, поне засега, спря най-силното кървене на раненото му сърце. — Успокой се.

— Беше гневен изблик — каза тя, — гняв и... страх. — „Честност, бъди честна“ — нареди тя сама на себе си. — Страхът преобладаваше, а това доведе до още по-силен гняв и слети в едно, ме ослепиха и заглушиха напълно здравия ми разум. Кълна ти се, заклевам се, не съм имала намерение да излизам навън без нея. Толкова бях ядосана и раздразнена, че когато Бойл ме изрита, смених якето и изобщо не се сетих, че съм оставила всичките си амулети в другото.

Тя замълча, притисна пръсти до очите си.

— Прочети мислите ми. Влез вътре... — Тя премести пръсти върху слепоочието си. — Виж мислите ми, там ще намериш истината.

— Вярвам ти. Знам кога ми казват истината.

— Ще ми простиш ли?

Толкова ли беше трудно за нея да помоли за прошка, колкото и за него да чуе молбата ѝ? Каза си, че вероятно е така. Но първо трябваше да си изяснят всичко, преди да отговори.

— Дадох ти нещо важно за мен, защото ти си важна.

— А аз бях небрежна с него и с теб. Моето невнимание можеше да навреди на всички. — Направи крачка към него. — Прости ми.

— Давам ти любовта си, Мийра, онази любов, която никога не съм давал на друга. Но ти не я искаш.

— Не знам какво да правя с нея, а това е различно. И се страхувам. — Притисна и двете си ръце към сърцето. — Страхувам се, защото не мога да спра онова, което се случва с мен. Ако не ми простиш, ако не можеш да го направиш, мисля, че нещо вътре в мен ще умре от мъка.

— Прощавам ти, разбира се.

— Не те заслужавам.

— О, Мийра. — Произнесе името ѝ с въздишка. — Любовта не е награда, която се дава за заслуги, или нещо, което можеш да си вземеш обратно, когато другият направи грешка. Тя е дар — колкото за онзи, комуто я дават, толкова и за даващия. В деня, в който я приемеш, задържиш в сърцето си, ще спреш да се страхуваш.

Той поклати глава, преди тя да успее да отвърне.

— Достатъчно е. Сега си по-изморена, отколкото съзнаваш, а тепърва трябва да разкажеш цялата история. Трябва да поседнеш и да видим какво е сготвила Брана. Господи, толкова дълго време мина от закуската.

Когато той се приближи до нея, Мийра се пресегна към ръката му.

— Благодаря ти. За светлината, за въздуха, за живота си. И също ти благодаря, Конър, за твоя дар.

— Е, това вече е добро начало — увери я той и я поведе към кухнята.

Тя разказа историята на пресекулки, докато загребваше лакомо от спагетите с кюфтенца, които бяха от любимите ѝ. Сякаш не можеше да се насити на храната и алкохола — макар че дори няколко глътки вино я замаяха.

— Най-добре остани на вода тази вечер — посъветва я Брана.

— Мисля, че дълбоко в себе си знаех, че не е истина, но всичко изглеждаше, усещаше се, ухаеше и звучеше толкова реално. Градините, фонтанът, алеите — точно както ги помня. Къщата, костюмът, който баща ми носеше, начинът, по който опираше показалец до носа си.

— Защото е направил заклинанието от твоите спомени и образи. — Фин ѝ сипа още вода.

— И ме наричаше принцеса. — Мийра кимна. — Винаги ме караше да се чувствам като такава, когато ми обръщаше специално внимание. Той беше...

Болеше я да говори за това.

— Той беше радостта и веселието в дома ни, нали разбирате. Гръмкият му смях, това, че тайничко ни даваше допълнителни джобни пари или парченце шоколад, сякаш е някаква споделена тайна. Боготворях го и всичко това се върна с пълна сила, всички чувства, докато се разхождахме из градината, а в клоните на черницата пееше птичка.

Наложил се да спре за миг, да се стегне.

— Боготворях го — повтори тя, — но той ни изостави — изостави мен — без дори да се обърне назад. Измъкна се като крадец в

нощта, а после се оказа, че наистина е такъв, понеже беше взел всичко ценно от къщата. Но там, в градината, всичко беше както преди. Слънцето грееше, цветята бяха пъстри, чувствах се щастлива. После той ми се нахвърли изведнъж. Каза, че ме е изоставил, защото съм се сприятелила с вас. Посрамила съм го, като съм общувала и заговорничила — думите са негови — с вещици. Че съм прокълнатата заради това.

— И това е трик, в който използва някои твои мисли — обясни Брана, — като ги изопачава.

— Мои мисли ли? Но аз никога не съм смятала, че ни е напуснал, защото сме приятели.

— Но си мислила неведнъж, че заминаването му е било твоя грешка. Няма нужда да се промъквам в главата ти, за да го знам — добави Конър.

— Знам, че не е така. Искам да кажа, знам, че не ни е изоставил заради мен.

— И въпреки това понякога се съмняваш в себе си. — Айона й отправи разбиращ поглед. — Случвало се е да се чудиш, когато си разстроена, какво в теб не е достойно за обич. Знам какво е, колко е трудно да приемеш, че някой, който трябва да те обича безусловно, не го прави. Или не достатъчно. Но вината не е в мен и не е в теб. Грешката е в тях, те не са достойни.

— Знам го, но имаш право. Понякога... Розата, която ми даде, започна да кърви и той ми каза, че съм развратница, защото съм си легнала с вещици. Но аз със сигурност не съм го правила, преди баща ми да ни напусне. Господи, истината е, че той беше прекалено голям страхливец, за да каже подобно нещо в лицето на когото и да било.

Тя замълча, загледа се в чинията си.

— Беше толкова слаб характер, баща ми. Трудно е да признаеш, че си обичал някого, който е бил толкова слаб.

— Не можем да избираме родителите си — обади се Бойл, — както и те не избират нас. Всички трябва да се справяме както можем.

— А любовта... — Конър спря, докато тя не вдигна очи към него. — От нея никога не бива да се срамуваме.

— Аз обичах една илюзия, каквато беше и днес. Но вярвах и в двете за известно време. А днес усетих как всичко се променя, когато ми каза онези неща, онези тежки думи, които той, при всичките му

недостатъци, никога не бих изрекъл. Отново чух дъжда, чух Ройбиър и разбрах, че всичко е лъжа. Стиснах здраво лопатата. Не беше в ръцете ми, докато се разхождахме, но сега отново я държах. Замахнах към него, към главата му, но той беше бърз. Замахнах отново, но светът започна да се върти и да подскача. После ти, Конър, се появи като демон върху гърба на Аластар, а Бойл тичаше откъм конюшните и Кател, и... Той ми се усмихна — вече беше Кеван и изобщо не приличаше на баща ми.

Сега го видя ясно, видя усмивката на красивото му и жестоко лице.

— И усетих как нещо пробужда сърцето ми — толкова остро и студено — докато той се усмихваше, преди да се разтвори в мъглата.

— Черна светкавица — обади се Бойл. — На това ми заприлича на мен, блесна от камъка, който носеше.

— Не я видях. — Мийра вдигна чашата си с вода, пресуши я. — Опитвах се да вървя, но все едно газех в гъста кал. Чувствах се зле, бях замяна и вече не усещах дъжда, защото сенките бяха ужасно гъсти. Не можех да изляза от тях, сякаш не можех да помръдна, нито да извикам. Имаше гласове вътре в сенките. На баща ми, на Кеван. Заплахи, обещания. Аз... Каза ми, че ще ми даде сила. Ако отнема живота на Конър, ще ми даде безсмъртие.

Пресегна се към ръката му и се успокои, когато Конър я стисна.

— Не можех да се измъкна, ставаше все по-тъмно и по-тъмно. Не можех да говоря, нито да помръдна, сякаш бях овързана здраво и беше толкова противно студено. После се появи ти, Конър, заговори и грейна светлина. Ти беше светлината. Каза ми да хвана ръката ти. Не знаех как, но ти каза да те хвана за ръка.

— И ти го направи.

— Не мислех, че ще успея, толкова болеше. Но ти повтаряше неспирно, че ще успея. Казваше ми да те хвана за ръка и да тръгна с теб.

Тя сплете пръсти с неговите сега, стисна здраво.

— Когато те хванах, сякаш ме теглеше от бездънна яма, докато нещо ме дърпаше назад. Ти ме издърпа нагоре и навън, към светлината, а тя беше ослепителна. После отново усетих дъжда. Болеше ме всичко наведнъж. Тялото ми, сърцето, главата. Сенките

бяха ужасяващи, но исках да се върна обратно там, където не изпитвах болка.

— Донякъде е било от шока — обясни Брана. — И заклинанието, което е използвал да те привлече. После рязкото връщане обратно. Затова Конър те приспа.

— Задължена съм на всички ви.

— Ние сме един кръг — обади се Бойл. — На никого нищо не дължиш.

— Не, дължа ви благодарност. Задето дойдохте на помощ, да, знам, че всеки би го направил за другия. И ви дължа извинение, задето бях толкова неразумна и му дадох възможност да ме хване. А с това изложих всичко на риск.

— Вече свърши. — Бойл се пресегна, бутна я леко по рамото.

— Така е — съгласи се Брана. — Сега ще пийнеш малко чай и ще си почиваш мирно в леглото.

— Спах достатъчно.

— Съвсем не е достатъчно, но можеш да си пиеш чая до огъня, докато си готова да се върнеш в леглото.

— Аз ще те загърна.

Мийра се намръщи на Фин.

— И сама мога да си преместя задника оттук дотам.

— Хайде сега, нали няма да развалиш със спор такова хубаво извинение? — Реши всичко, като заобиколи масата и я вдигна от стола. — Тежичка си, Мийра Куин.

— О, така ли?

Той се ухили през рамо на Конър, после я занесе до дивана. С едно трепване на пръста накара огъня да се разгори по-силно, после я настани удобно и я зави с едно красиво пъстро одеяло, докато тя го гледаше злобно.

— Мразя някой да се грижи за мен.

— Както и аз, избягвам го като отрова. Точно затова го правя. Заслужаваш леко наказание.

— Давай тогава, накарай ме да се почувствам още по-виновна.

— Няма нужда. — Той седна на облегалката до нея, изгледа я сериозно. Извади от джоба си синия халцедон. — Реших, че може да го искаш.

— О. Как...

— Отскочих набързо до конюшната да взема сакото ти, това беше в джоба. — Хвана тънката каишка. — Искаш ли го, или не?

— Много.

Той сам го сложи на врата ѝ.

— Внимавай повече с колието, с Конър също.

— Непременно. — Вдигна очи, прикова ги в неговите. — Кълна се. Благодаря ти. Благодаря, Фин.

— Няма защо, а сега да видим дали няма да има и курабийки с чая.

Той стана, хвърли поглед през рамо. Тя държеше кристалите в ръка и нежно ги галеше с пръсти.

Любов, помисли си той. Може да те превърне в глупак или герой. Или и в двете едновременно.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мийра се събуди в леглото на Конър. Сама. Три бели свещи горяха в стъклени полусфери на нощното му шкафче. Някакъв магически целебен ритуал, предположи тя, както и уханието на лавандула от стръкчетата, пъхнати под възглавницата ѝ заедно с кристалите, които бяха предназначени да лекуват и да донесат спокоен сън.

Последното, което си спомняше, връщайки се назад, бе как се е облегла на дивана на долния етаж, загърната с одеяло от Фин, докато чакаше останалите да дойдат да пийнат чай.

Зачуди се дали изобщо са дошли.

Ядоса се, че е заспала отново като болно дете. Още повече се ядоса, че е сама в леглото.

Когато стана бавно, краката ѝ още бяха малко нестабилни, което добави ново притеснение. Толкова силна се чувстваше, след като изпи бульона, а сега трябваше да си признае, че не е възстановила напълно силите си.

Някой я бе преоблякъл в пижама, което също бе унижително.

Тръгна с леко залитане към банята, погледна се в огледалото над мивката. Е, самата истина бе, че е изглеждала и по-добре, но не беше чак толкова зле.

Намръщи се, когато видя четката си за зъби, кремове, които използваше, и други тоалетни принадлежности, спретнато подредени в малка кошничка на тесния плот.

Бяха пренесли вещите ѝ тук явно докато е спала. Просто са опаковали всичко, подредили са го тук и дори не са я попитали.

После си спомни защо и въздъхна.

Заслужаваше си го, нямаше за какво да се сърди. Бе изложила себе си и всички останали на риск, бе ги подложила на ужасни тревоги часове наред. Не, нямаше да оспорва решението им, нямаше да се оплаква.

Но определено щеше да потърси Конър.

Отвори полака вратата към стаята на Айона. Ако Бойл и Айона бяха отишли да спят в апартамента на Бойл, както правеха най-често, Конър сигурно беше в тази стая. Макар че трябваше да е в своята, при нея.

Навън дъждът ромолеше и понеже нямаше дори и един лунен лъч, Мийра зачака очите ѝ да свикнат с тъмнината, преди да влезе на пръсти. Чу дишане, приближи се. Канеше се просто да се намъкне в леглото при Конър, пък да видим какво ще каже той.

Тъкмо се наведе над леглото да погледне отблизо, когато явно различи Айона, сгушена в прегръдките на Бойл, с глава върху рамото му.

Мила картинка, помисли си тя, и много интимна. Но преди да се дръпне, Айона прошепна:

— Лошо ли ти е?

— О, не, не, съжалявам. — Също толкова тихо прошепна Мийра. — Извинявай. Събудих се и дойдох да търся Конър. Не исках да те събудя.

— Няма нищо. Той е долу на дивана. Трябва ли ти нещо? Мога да ти направя чай, който ще ти помогне да заспиш.

— Имам чувството, че съм спала поне седмица.

— А някои от нас не са спали спокойно дори и една нощ — измърмори Бойл. — Върви си, Мийра.

— Отивам си. Съжалявам.

Излезе в коридора, чу сърдитото мърморене на Бойл, после тихия смях на Айона, преди да затвори вратата зад гърба си.

Хубаво им беше на тях, помисли си тя, сгушени на топло заедно, докато тя обикаля посред нощ из къщата да търси своя мъж.

Беше стигнала до средата на стълбите, когато го осъзна.

Своя мъж? Кога беше започнала да мисли за Конър като за свой мъж? Беше объркана, това е, просто не беше на себе си заради всички тези магии — тъмни и светли. Изобщо не мислеше, не и трезво, и сигурно трябваше да се върне обратно в леглото.

Да се наспи и да забрави всичко.

Но искаше него, това беше простата истина. Искаше да положи глава на рамото му, както бе направила Айона с Бойл.

Слезе долу.

Беше се завил с одеялото на дивана, който беше прекалено къс за него, така че краката му стърчаха над страничната облегалка, а лицето му бе заровено във възглавницата на другата облегалка.

Единственият начин на човек да му е удобно в тази поза, бе, ако преди това се е напил до забрава. Тя поклати глава, сложи ръце на хълбоците и се зачуди как успява да изглежда толкова дяволски очарователен въпреки всичко.

Бяха се погрижили огънят да тлее в огнището, въглените грееха в червено като туптящо сърце. Светлината играеше по него и добавяше предизвикателство към очарованието.

Но тя имаше да му казва някои неща и той трябваше да я изслуша.

Тръгна напред, вперила очи в лицето му, и се спъна в ботушите, които бе метнал настрани.

Просна се отгоре му с цялата си тежест, при което получи лакът в корема за старанието си. Така че първото, което му каза, беше едно „ох“.

Неговият отговор бе приглушена ругатня, докато се надигаше, след което я стисна за раменете, сякаш се готвеше да я метне на пода. После прошепна:

— Мийра? — И отметна косата от лицето ѝ.

— Спънах се във великанските ти ботуши и паднах върху костеливия ти лакът.

— Може да си разкъсала белия ми дроб. Ела. — Той я премести и успя да седне, докато тя бе полуизлегната в скута му.

Съвсем не по този начин си бе представяла нещата.

— Лошо ли ти е?

Той понечи да вдигне ръка към челото ѝ, за да провери за температура, но тя я перна настрани.

— Защо всички си мислят, че съм зле? Не съм. Събудих се и това е всичко. Събудих се, понеже съм спала почти цял ден и половината нощ.

— Имаше нужда — изтъкна той напълно разумно. — Искаш ли чай?

— Мога и сама да си направя чай, ако съм в настроение за чай, по дяволите.

— Определено си в настроение.

Сълзите заплашваха да си пробият път през яда, а тя не искаше да ги допусне.

— Каза, че си ми простил.

— Така е. Простих ти. Почакай, студено ти е.

Тя отново го перна през ръката, когато понечи да я завие с одеялото.

— Престани, няма ли да престанеш да се суетиш край мен? — Упоритите сълзи продължаваха да напират, шокираха я, засрамваха я и я смайваха. — Просто престани.

Опита се да го отблъсне, да стане и да си тръгне, но той я прегърна и я притисна силно до себе си.

— Само се успокой, Мийра Куин. Стой мирна за момент. Не говори.

Усилията да се освободи, я изтощиха, оставиха я без дъх и на ръба да се разплаче.

— Добре, спокойна съм вече.

— Още не, но след малко. Поеми си дълбоко въздух. Отново. — Нежно я люлееше, после погледна към огъня и пламъците лумнаха.

— Не се грижи за мен, Конър. Ще ме разплачеш.

— Тогавя поплачи. Всичко е естествена реакция, Мийра, отговор на онова, което ти беше причинено и което трябваше да се направи, за да го спрем.

— Кога ще свърши?

— Вече не е толкова зле, нали? А на сутринта ще е още по-добре след малко спокойствие и почивка. Имай малко търпение.

— Мразя търпението.

Той се засмя, целуна леко косата ѝ.

— Знам това, но все пак го имаш. Виждал съм те.

Но се налагаше да го търси дълбоко в себе си, помисли си Мийра. За Конър то беше присъщо като цвета на очите му, тембъра на гласа.

— Не мразя твоето търпение — прошепна тя.

— Хубаво, защото трудно бих се отървал от него само за да ти угодя. Каж ми, събуди ли те нещо, или просто се събуди?

— Събудих се, а теб те нямаше. — Чу сприхавостта в гласа си. И само можеше да се надява, че е част от реакцията на случилото се,

иначе сама щеше да се намрази скоро. — Ако си ми простил, защо спиш тук долу с крака, провиснали над облегалката?

— Трябваше ти почивка и спокойствие. — Понеже вече вярваше, че се е укротила, той успя да завърти и двамата, така че се оказаха сгушени в ъгъла на дивана с лице към огъня. — Ти спеше още преди да донесем чая, и изобщо не помръдна, когато те отнесох горе, а Брана ти облече пижамата. Сънят е целебен, скъпа, той лекува тялото и съзнанието ти, дори и духът ти имаше нужда от покой.

— Помислих, че не искаш да си с мен, и тръгнах да те търся, за да се скарам с теб.

— Значи се радвам, че се спъна в ботушите ми, защото така е много по-добре, отколкото да се караме.

— Съжалявам.

— Няма нужда непрекъснато да се извиняваш. — Погали с пръст кристалите на шията ѝ.

— Фин отиде до конюшната да ми ги донесе.

— Знам.

— Няма да сваля огърлицата повече.

— Знам.

Доверие, търпение, великодушие. Не, наистина не го заслужаваше, помисли си тя и притисна лице в шията му.

— Аз те нараних.

— Да, вярно е.

— Как можеш да обичаш толкова лесно, Конър? Толкова свободно и лесно. И нямам предвид обичта, която винаги е съществувала между нас двамата или теб и Брана.

— Ами за мен също е нещо ново, така че не знам със сигурност. Мога да го опиша като нещо, което толкова дълго си държал в ръка, че сякаш е станало част от теб. После си го завъртял леко. Нали се сещаш, както когато държиш парче стъкло, после леко сменяш ъгъла и то улавя слънцето и отправя лъч? Можеш да запалиш огън така, само с леко завъртане на стъклото. Нещо подобно е, онова, което вече беше вътре в мен, се завъртя и улови светлината.

— Може да се завърти на другата страна и отново да я изгуби.

— Но защо, след като светлината е толкова прекрасна? Виждаш ли този огън?

— Да, разбира се.

— Нужна му е само малко грижа, разбъркване, още торф, и ще гори цял ден и цяла нощ, и още, и още, ще ти дава светлина и топлина.

— Може да забравиш да го разбъркаш или да ти свърши горивото.

Той се засмя и я целуна по шията.

— Значи си била небрежна, срамота. Любовта има нужда от грижи, само това казвам. Не е лесно да поддържаш светлината и топлината, но защо би искал някой да стои на тъмно и студено?

— Никой не би го искал, но е лесно да забравиш да се грижиш за нещата.

— Предполагам, че понякога и двамата се грижат поравно, а друг път единият полага повече грижи, докато другият забравя, после местата може да се сменят. — „Всичко е въпрос на баланс, мислеше си той, с малко грижа и усилия в добавка.“ — Лесното невинаги е правилно, това е хубаво да се помни от време на време. През целия ни живот, Мийра, не съм те виждал да се задоволяваш с лесния избор. Никога не си се притеснявала да поработиш здраво.

— Когато става дума да вдигна нещо тежко или да чистя и да върша физически труд, не. Но в емоционално отношение е по-различно.

— И в това отношение не бягах от отговорности. Нямах достатъчно вяра в силите си. Приятелствата също се нуждаят от грижи, нали? Как успяваш да си толкова добър приятел не само с мен, но и с Брана, Бойл, Фин, а сега и Айона? Да поговорим и за роднините — каза той, преди тя да възрази. — Във всяко семейство има доста грижи. Ти си направила много повече за твоето от мнозина.

— Да, но...

— Мърморенето, което съпровожда грижите, не се брои — заяви той, усетил какво ще каже. — В крайна сметка са важни делата.

Целуна я по челото.

— Вярвай в себе си.

— Това е трудната част.

— Ами, значи трябва да тренираш. Не си се научила да яздиш кон само като си гледала отстрани и си се чудила дали ще паднеш, нали така?

— Никога през живота си не съм падала от кон.

— Видя ли, точно това искам да кажа.

Беше неин ред да се усмихне.

— Много си хитър, знаеш ли?

— Значи си късметлийка, че толкова умен мъж е влюбен в теб. С достатъчно търпение, че да ти позволи да тренираш, докато го настигнеш.

— Сърцето ми потръпва всеки път, когато го кажеш — призна тя. — Толкова се плаша, когато ми го кажеш, че сърцето ми трепери.

— Значи трябва да ми кажеш, когато престане да трепери и вместо това пламне. Сега се опитай да заспиш отново.

— Тук ли?

— Тук ни е удобно, нали? Огънят е приятен. Виждаш ли образите в пламъците?

— Виждам пламъци.

— Има цели истории във въглените, в пламъците. Ще ти разкажа една.

Започна да ѝ разказва за един замък на хълма и за смелия рицар на бял кон. За безстрашната кралица воин, която била умела в стрелбата с лък и с меча и която летяла в небето върху златен дракон.

Какво вълшебство, помисли си тя, толкова беше красиво, че тя сякаш видя с очите си картините, които ѝ рисуваше с думи.

И отново се унесе в сън с усмивка на лице и глава, сгушена на рамото му.

Минаха три дни, преди да може да се задържи на краката си по-дълго, отколкото да седи и да спи. Прекара целия първи ден в леглото, на дивана или заета с някакви дребни задачи, които Брана ѝ възлагаше. Но на втория се върна в конюшните и остана там известно време, помагаше за сресването на конете, храненето.

И се извини на колегите си.

На третия вече бе предишната Мийра.

Толкова добре се чувстваше, че дори си пееше, докато ринеше тор.

— Виж се само, достойна конкуренция на Адел.

— Тази жена има страхотен глас. — Мийра спря за малко и се усмихна на Айона, която се облягаше на отворената врата на отделението. — Никога досега не съм разбирала какво имат предвид

хората, когато казват, че поне си здрав. Не съм боледувала и ден през живота си. Здравото тяло, както и най-добрата ми приятелка, която е изключително надарена лечителка, се погрижиха за това. Сега, след като полежах малко, се научих да благодаря, задето съм на крака.

— Изглеждаш чудесно.

— И се чувствам така.

Мийра избута количката навън от отделението, а Айона влезе да помете. След като си размениха местата, Мийра погледна първо надясно, после и наляво, за да се увери, че са сами.

— След като вече съм по-добре, ще ми кажеш ли колко зле беше?

— Значи не си спомняш? Разказа ни всичко доста подробно, след като се посъвзе.

— Не, спомням си. Имам предвид колко зле беше положението, Айона? Колко близо стигнах до края? Не ми беше удобно да питам Брана или Конър досега — добави тя, след като Айона се поколеба. — Но вече съм на крака и питам теб. Да разбере всичко до последния детайл, е част от изцеляването, така мисля.

— Беше много зле. Никога досега не съм се сблъсквала с подобно нещо. И не мисля, че и останалите са се сблъскали, но знаеха повече от мен. Първите мигове, по думите на Брана, бяха критични. Колкото по-дълбоко си потънала, толкова по-трудно е да бъдеш издърпана, а и по-вероятно да има някакво мозъчно увреждане.

— Лудост.

— Да, един вид. Загуба на памет, психоза. Брана каза, че е било от огромно значение, че Конър е стигнал до теб толкова бързо.

— Значи е спасил не само живота, а и разума ми.

— Да. След това, в следващия час или два, също имаше критични моменти. Брана знаеше какво точно да направи или поне се преструваше много убедително, че знае, докато раздаваше заповеди на мен и Конър. Не осъзнавах колко уплашена съм била, докато не свършихме. Тогава само правехме каквото е нужно, и то веднага. Дойде и Фин и присъствието му също помогна. И Бойл. Той седеше и държеше ръката ти по време на целия ритуал. Отне близо час, а ти беше толкова пребледняла и неподвижна. После цветът постепенно започна да се връща по лицето ти.

— Накарах те да плачеш. Не исках да те разплаквам.

— Не, всичко е наред. — Айона избърса сълзите си и двете заедно срязаха връзките на балата прясна слама. — Цветът на лицето ти се върна и Бойл каза, че е усетил пръстите ти да помръдват в ръката му. Едва тогава осъзнах колко уплашена съм била — когато най-лошото според Брана беше отминало.

— Той ме притегли много дълбоко — отбеляза Мийра, докато разпръскваше сламата с вилата. — Това е точка в негова полза.

— Може би, но ние те върнахме обратно и ето че сега разстилаш прясна слама за Спъд. Това е по-голяма точка в наша полза.

Айона винаги намираще нещо хубаво във всяка ситуация, помисли си Мийра. Винаги успяваше. И може би бе дошло време и тя да потърси такова.

— Възнамерявам да запазя предимството ни. Ще потренирам малко с меча си. Нужна ми е практика.

Имаше нужда от практика, мислеше си тя, докато минаваше към следващото отделение в много неща.

Конър също разчистваше, но това за него бе обичайната за края на деня работа. Птиците трябваше да бъдат нахранени и както при конете, помещенията трябваше редовно да се почистват от тор. Според личния му календар бе дошло време за почистване и хигиенизиране на поилките на соколите.

Искаше да работи. Нуждаеше се от физически усилия и рутинна работа през последните ден-два, докато Мийра се съвземаше. Нужно му бе усилие да запази спокойствието си заради нея, да я ободрява и развеселява, докато тя бе слаба и изморена, и толкова далеч от истинската си същност.

На някои жени им харесваше да получават букети или бонбони. Докато при Мийра — не че цветята и шоколадът бяха неуместни — вършеха по-добра работа новините и дребните случки от селото, хорските приказки и истории за работата, за хората, които бяха минали през школата или конюшната.

Той се стараеше да ѝ ги набавя, вдигаше крака на стола, пийваше бира и я забавляваше с различни истории — някои разкрасяваше, други направо съчиняваше.

А онова, което наистина искаше, бе да намери леговището на Кеван, да предизвика копелето да се покаже на светло. Искаше да призове унищожителен вихър, който да разкъса костите му и да смрази кръвта му.

И жаждата за мъст бе толкова силна, че постоянно пареше в гърлото му.

А знаеше, че не бива, господи, знаеше, че не бива така, докато търкаше усърдно поилките на птиците, а те стояха кацнали наоколо и го гледаха. Но знанието и чувствата бяха различно нещо. Можеше само да се надява, че физическата работа ще потуши тази жажда в него.

И тогава я видя да прекосява широкия, покрит с чакъл, двор. Заряза всичко и излезе да я посрещне.

— Какво правиш тук сама? — попита той.

— Мога да те питам същото, но понеже знам какво ще ми отговориш, ще спестя усилията и на двама ни и няма да питам. Айона и Бойл ме оставиха, преди да продължат към Конг за халба бира и нещо за хапване, така че не съм била сама дълго, както и сега не съм.

Тя се огледа наоколо.

— До късно работиш май, Конър? Къде са всички останали?

— Приключихме с последната разходка със соколи за деня и изпратих всички по домовете им. Браян има да учи за дистанционния курс, който е записал, а Кийра има романтична среща. Колкото до останалите, реших, че ще им дойде добре допълнително свободно време.

— А на теб ти е било нужно време насаме с приятелите ти — добави тя и кимна към соколите.

— Това също е вярно. Трябва да довърша тук, след като вече съм започнал.

— Ще вляза с теб, ако нямаш нищо против. После ще ме закараш до къщата.

Двамата тръгнаха заедно към птичарника. Соколите малко настръхнаха при вида на гостенката, изгледаха я внимателно.

— Не съм идвала много през изминалите няколко месеца — отбеляза тя. — Младите не ме познават, във всеки случай не особено добре.

— Ще те опознаят. — Той се върна към чистенето. — Как мина денят ти?

— Като по ноти. Излязох на обиколка с две групи. — Тя наведе глава при резкия му поглед, извади кристалите изпод шала, който носеше на врата си. — И Айона настоя да взема Аластар, след което му заплете нови заклинания в гривата. Не видях нищо, освен дървета и пътеките. Няма да бъда безразсъдна, Конър. Заради собствената си кожа, да, но и защото никога повече не искам да подлагам теб и останалите на подобно изпитание.

Тя замълча за миг.

— Нуждая се от работата си и конете, както ти се нуждаеш от твоята работа и соколите.

— Права си. Надявам се той да те е усетил. Надявам се да е почувствал колко си силна и здрава въпреки усилията му.

Започна да пълни поилката и се заслуша в ромоленето на водата.

— Мислиш си, че не знам колко си гневен — тихо каза тя. — Но аз знам. И аз съм ядосана. Винаги съм искала да го унищожа, защото така е редно, заради теб и Брана, и Фин. Но сега не искам просто да го няма, искам да му причиня болка и страдание, да знам, че се измъчва. Няма да го споделя с Брана, тъй като тя никога не би одобрила. За нея всичко е правилно и грешно, светлина и мрак — рождено право и кръвен дълг. И знам, че така трябва да бъде, но въпреки това искам да изпита болка.

Той приклепна ниско и вдигна очи към нея.

— Бих ти дал това и много повече. Бих искал да го видиш в агония.

— Но не можем да го направим. — Тя клекна до него, докосна леко рамото му. — Защото Брана е права и защото това ще те промени. Да търсиш само мъст? Да искаш да му причиниш болка и страдание в отплата за онова, което ми стори? Това би те променило, Конър. Не мисля, че би променило мен, но това е мой недостатък.

— Изобщо не е недостатък.

— Така съм създадена, затова ще се научим да го приемаме. Но ти си светлината и за това си има причина. Унищожи го. Но така, както е редно. И ако има болка, тя ще бъде част от естествения ред на нещата, а не защото ти си я пожелал.

— Доста си мислила по въпроса.

Отмери от специалните добавки към водата, после, както му беше обичай, разбърка всичко с разперени над повърхността длани,

добавяйки от светлината, за която тя говореше, за здравето и благоденствието на птиците.

— Господи, да, дори прекалено. И докато си мислех толкова усилено, осъзнах, че ти трябва да знаеш, че и аз изпитвам същото, каквото и ти, но не искам това от теб, не го искам и за себе си. Искам онова, което сме ние шестимата. Искам да бъдем справедливи. И когато го унищожим, когато всички свърши, искам да знаем, че сме били прави. Никакви сенки не бива да тегнат над нас, над теб. Това отмъщение ми стига.

— Обичам те, Мийра. Задето разбираш всичко това, признаваш го и го споделяш с мен. Чувствам се разкъсван вътрешно, както никога досега.

— Недей. Знаеш, че говоря от сърце. Искам да бъдем на страната на правдата.

— Така ще бъде.

Доволна, облекчена, тя кимна.

— Вече е време отново да поговорим всички заедно. Знаем, че ти и другите сте оставили това на заден план през последните няколко дни.

— Ти не беше готова.

— Вече съм. — Изправи се и решително сви и разпусна бицепси, за да го разсмее. — Значи ще поговорим отново шестимата.

— Довечера?

— Довечера, утре, ако се наложи. Да видим какво имат да споделят останалите.

— Тогава да приключвам тук. — Той я погледна с усмивка.

Някои жени се впечатляваха от цвета, помисли си той, от бонбони.

А Мийра?

— Протегни ръце встрани.

— Какво? Защо?

— Защото аз те моля. Изпъни ръце.

Тя вдигна очи към тавана, но направи каквото я помоли. Той протегна ръце към птиците, към младите соколи и им изпрати мислите си.

Щом раздвижи леко ръце, те излетяха с тихо свистене на криле — неговите млади соколи — и закръжаха над главата ѝ, накараха я да

се засмее.

— Стой мирно и не се тревожи за якето или за кожата си. Погрижил съм се.

— Какво... О!

Всички кацнаха леко и грациозно върху изпънатите ѝ ръце.

— Тренирали сме ги добре, макар това да не е част от уроците им. Но явно нямат нищо против. Вече те познават, Мийра, сега те познават.

— Красиви са. Толкова са хубави. Когато ги погледнеш в очите, си казваш, че знаят повече от нас. Много повече.

Тя се засмя и този звук запълни ужасяващата празнина, която го бе измъчвала дни наред.

Всички пиеха чай с добавка от уиски за онези, които го предпочитаха, във всекидневната. Брана сервира голяма чиния джинджифилови курабийки и с това приключи задълженията си на домакиня.

— Откъде да започнем? — запита се тя. — Още ли сме съгласни да го направим на Самхейн?

— Така имаме две седмици — изтъкна Бойл. — А ми се струва, че времето никак няма да ни е излишно. Но...

— Но. — Фин предпочете уиски и си сипа два пръста в чашата, чисто. — Напада ни яростно. Не бяхме готови за него, това е ясно.

— Аз съм виновна.

— Не е важно чия е вината, Мийра — прекъсна я Фин. — Той дебне и се промъква наоколо, когато и където си поиска, и може да нападне всекиго от нас, когато е най-уязвим. Преди целта му беше Айона, сега си ти. Ако продължава така, ако не го спрем, следващия път може да атакува Брана.

— Нека посмее. — Брана спокойно отпи глътка чай.

— Прекалено си самоуверена — сопна ѝ се Фин. — Арогантността не е сила, нито оръжие.

— За теб никога не е било проблем да я използваш.

— Престанете. — Конър протегна крака, поклати глава. — И двамата. Запазете нападките и хапливите реплики за друго време. Може отново да нападне Мийра, но тя няма да повтори грешката си.

— Заклевам се.

— Също толкова вероятно е да се нахвърли върху Бойл или Фин, или върху мен, ако му се удаде възможност.

Рискувайки да бъде обвинен в арогантност, Конър сви рамене.

— И макар да мисля, че Фин е прав в предположението си, че ако се умори да преследва Мийра, ще насочи цялото си внимание към Брана, това съвсем не допринася за плана ни какво ще правим, кога и как да го изпратим в ада веднъж завинаги.

— Прав е. Заклинанията за предпазване — това е защита, която е много важна — добави Айона. — Но именно атаката ни има нужда от уточняване.

— Гледа боксови мачове с мен. — Бойл й се ухили. — Предния път, когато се изправихме срещу него, бяхме много близо до целта и той се измъкна окървавен и виещ от болка. Но не беше достатъчно. Какво ще ни свърши работа?

— Отварата е по-силна отпреди, а това е риск. Който трябва да поемем. — Фин хвърли един поглед към Брана, която му кимна в знак на съгласие.

— В нощта на слънцестоеенето планирахме да го изненадаме — изтъкна Конър, — а вместо това той ни изненада. И въпреки това, както изтъкна Бойл, бяхме близо до целта си. Ако го срещнем до колибата на Сърха, той ще има предимството, че може да преминава в различно време и няма да знаем къде може да ни отведе и дали няма да успее, както го направи преди, да ни раздели и разпилее на различни страни, което ще наложи да използваме допълнителни сили, за да се съберем отново.

— Ако не там — попита Мийра, — то къде?

— За нас това място също е източник на сила, както и за него. Мисля, че трябва да бъдем там. Но имаш право, Конър — добави Брана. — Не бива да се разделяме. Мисля, че трябва да действваме тримата като един кръг, а Фин, Бойл и Мийра като втори, при което двата трябва да са неразривно свързани. Това можем да направим и така и ще бъде този път.

— Можем ли да блокираме преминаването му в различно време? — зачуди се Айона.

— Бихме могли, мисля, ако знаехме как го прави. Но за да спрем такова заклинание, трябва да знаем съставните му елементи. Иначе

работим на сляпо — раздразнено отвърна Брана.

— Ние ще сменим времето първи. — Конър се наведе напред, взе си курабийка. — Не само ти проучваш, обмисляш и кроиш планове. — Махна с курабийката към Брана, после я захапа. — Но само ти можеш да правиш такива превъзходни джинджифилови курабийки. Ще атакуваме първи и от самото начало ще сменим времето.

— И как, мъдрецо, ще намерим начин да го сторим — което ще изисква значителни усилия — как ще го подмамим към времето, в което сме?

— Вече знаем какъв е начинът — напомни той на сестра си. — Айона го измисли още когато тепърва прохождаше в магията.

— Така ли? — Тя примигна, после вдигна тържествуващо юмрук във въздуха. — Браво на мен.

— Правил съм го и аз — добави той, — сам и с Мийра, когато се срещнахме с роднините си от далечното минало.

— Пътуване в сънищата? — Брана остави чашата си на масата. — О, Конър, ужасно безразсъдно е.

— Времената са такива и ще трябва да действаме много умело.

— Направо гениално — обади се Фин и Конър се ухили признателно, докато Брана се мръщеше.

— Той говори за правенето на заклинание за сън върху шестима ни едновременно.

— Знаем. Това е гениалното в идеята му. Той ще трябва да бъде на същото ниво, за да ни атакува, нали? И сами ще изберем времето и мястото.

— Няма да може да обърне това срещу нас — изтъкна Конър, — понеже няма да знае елементите на заклинанието, което ще използваме, както и ние не знаем неговото. Ще се наложи той да дойде при нас и би изгубил много сила, ако трябва да смени бойното поле.

— Чакай малко. — Бойл вдигна ръка, после се почеса по главата. — Да не би да обмисляте да се бием с Кеван, докато спим?

— Сънят под заклинанието е много различен от естествения. Не е като да си лежиш в леглото и да похъркваш доволно. Ти сам си го изпитвал донякъде — спомни си Конър. — Когато се озова в съня на Айона и разби мутрата на звяра, помниш ли?

— Така беше, събудих се с кръвта му по юмука си. Но битка в съня? Приемам всичко, което вие вършите, защото съм бил покрай вас

през целия си живот, но това вече прехвърля всички граници.

— Той изобщо няма да го очаква. Наистина ли може да бъде направено?

— Всички шестима наведнъж и без никой извън съня, който да държи кормилото, така да се каже. — Брана зарови и двете си ръце в косата, докато се опитваше да претегли всички плюсове и минуси, да прецени кое ще натежи повече. — Определено не съм правила подобно нещо. Би било по-лесно да пробваме с тримата, да го нападнем така, докато вие тримата останете тук — с Фин на кормилото, за да сме сигурни, че ще ни върне обратно, ако изгубим посоката или нещо се обърка.

— Шестимата заедно — решително заяви Мийра — или никой.

— Мийра, не го казвам, за да ви обидя. Когото и да било от вас. Но говорим за заклинание за сън за шестима наведнъж, при това двама в него без магически сили.

— Май вече не си толкова самоуверена? — попита Фин леко язвително.

— О, върви по дяволите — сопна му се Брана.

— И аз мога да ти кажа същото, скъпа, задето предлагаш ние с Бойл и Мийра да останем тук като послушни кученца, докато вие водите битка.

— Нямах това предвид.

— Така го усетих и аз. — Мийра се обърна към Конър. — Ами ти?

— Шестимата — отсече той без колебание — или никой.

— Или никой — повтори Бойл.

— Да. — Айона кимна и го хвана за ръка. — Ако някой може да измисли как да бъде направено, то това си ти, Брана.

— О, господи, добре, нека да помисля, по дяволите. — Бутна настрана чашата за чай и си сипа уиски — по-щедра доза от тази на Фин.

Изгълта го като вода.

— Винаги съм се възхищавал на издръжливостта ти — отбеляза Фин, когато тя стана и закрачи напред-назад.

— Тихо. Просто замълчи. Шестима наведнъж — повтори тя, докато обикаляше — в името на Мориган, това е лудост. При това двама без никакви сили, освен ума си, юмруците и меча. И един с

белега на Кеван. Просто млъкни — сопна се тя на Фин, който изобщо не бе продумал, — това е факт.

— Въоръжени са не само с ум, юмруци и меч и носят много повече от един незаслужен белег. — Конър говореше тихо. — Имат сърца.

— Мислиш ли, че не го знам? Смяташ ли, че не ценя това повече от всичко? — Спря, затвори очи за момент. Въздъхна. — Обръщаш думите ми наопаки, Конър. Трябва сама да стигна до верния път. Няма да е като един от нас да влезе в магическия сън и да вземе със себе си човека до него, онзи, с когото сме били интимни. И дори това носи рискове, както Бойл и Айона отлично знаят.

— Да, различно е. Това ще бъде съзнателно и преднамерено действие, планирано предварително, сътворено от самите нас. — Конър вдигна ръце, разпери ги с длани нагоре. — И ще използваме всички защити, които можем да вградим в заклинанието. Ще има риск, вярно е, но той така или иначе е неизбежен. На Самхейн, когато границата между световите изтънява, ще бъде идеалният момент.

Той стана, отиде до сестра си, хвана я за ръце.

— Ти би ги оставила тук, ако можеше, както и аз. Искаш го заради любовта и приятелството ни, както и защото това е бреме и дълг, който сме наследили. Ти, аз, Айона. Но не и те.

Целуна нежно ръцете ѝ.

— Но това би било погрешно във всяко отношение. Ние сме един кръг, тримата и трима. Предначертано е било да бъдем шестима, Брана. Вярвам в това.

— Знам. На мен също ми е ясно.

— Страхуваш се, че ще предадеш доверието им. Няма. И бремето не е само твое.

— Никога досега не сме го правили.

— И аз не бях помръдвала дори перце, преди да дойда тук — напомни ѝ Айона. — А сега?

Вдигна ръце с дланите нагоре. Диванът, на който седеше заедно с Бойл, се вдигна плавно, безшумно, направи бавен кръг, после отново стъпи на земята.

— Браво на теб — развеселен я похвали Фин.

— Ти ме научи, ти и Конър. Отворихте съзнанието ми за онова, което съм и мога. Ще измислим как да го направим и ще действаме.

— Добре. Добре. Не мога да споря сама срещу петима. Знам за една отвара, която бих могла да направя и която трябва да ни свърши работа, ще напишем и заклинанието и ще ми е нужен всеки час от тези две седмици.

— Можеш да разчиташ на нас за работата — изтъкна Конър.

— Ще имам нужда и от всички вас. Но ще бъде по-лесно, ако имаме нещо като контрол извън мрежата на съня.

— Трябва ли да са тук, до нас, искам да кажа? — попита Мийра.

— Чисто физически ли? — Конър я погледна, замисли се. — Не виждам причина.

— Значи можете да помолите баща си вие двамата. И бабата на Айона. Те носят същата кръв и споделят целта ни, нали? Както и любовта.

— Още една гениална идея! — Конър се разсмя и грабна Мийра от стола ѝ, за да я завърти във въздуха. — Това ще свърши работа, нали, Брана?

— Може да се получи, да, ще стане. И ако бях прочистила мислите си от всички тревоги, сама щях да видя този вариант. Бабата на Айона, нашият татко, както и...

Тя се обърна към Фин.

— Твоята братовчедка Селена. Дали ще се съгласи? Три е по-добро число от две, а така ще имаме сила и кръв от всички ни. Трима ще могат да ни балансират, така мисля, ако се наложи.

— Ще се съгласи на драго сърце. Сега е в Испания, но ще се свържа с нея. Ще го обсъдим.

— Значи е решено. Ще проуча вариантите.

— Аз вече съм ги обмислил — увери я Конър. — Отварата, за да се отвори съзнанието, трябва да бъде споделена от всички вътре в ритуалния кръг. Най-добре е да се направи навън, под открито небе. Ще вземем и водачите си — коня, кучето, сокола.

Брана понечи да възрази, после се отказа.

— Наистина си го обмислил.

— Да. Фин, ти имаш кон, сокол, а дали можеш да си намериш и куче през следващите две седмици? Трима и още трима.

— Имам си куче. Бъгс.

— Малкият Бъгс ли? — възкликна Айона, като се сети за кучето, което се въртеше край конете в голямата конюшня.

— Дребен е като теб, но и също толкова храбър. Трима за трима — повтори Фин и кимна. — Кон за Бойл, сокол за Мийра, куче, каквото и да е то, за мен. Добре си го измислил, Конър.

— Ти трябва да ги свържеш с останалите.

— Така и ще направя.

— Значи в кръга ще бъде нашият кръг и водачите ни — обясни Конър. — Нашият кръг, шестимата, уловени за ръце, докато се изрича заклинанието, докато магията подежда. Мислите на всички също ще бъдат свързани, за което ще се погрижа аз. Мисли, сърца, ръце, свързани заедно — заедно ще тръгнем в съня си в нощта на Все светии към Самхейн в годината, когато децата на Сърха — Брана, Иймън и Тийгън — са се върнали в Мейо.

— Присъствието им ни дава още сила. — Брана отново седна, пресегна се и тя за курабийка. — В нощта, когато границата изтънява. Можем да черпим от тяхната магия, както и на Сърха. Не, той никога не би могъл да го предвиди. Имаме достатъчно време да изчислим точните пропорции на отварата и заклинанието. А после ще го примамам там. Това е задачата на Мийра.

— Моята ли?

Брана погледна с укор брат си.

— Не си ли говорил с нея за това?

— Ами, заети с едно или друго, не остана време. Именно теб е решил да преследва този път — обърна се Конър към нея, — затова ще използваме теб. Ще го подмамиш с песента си.

— Песен?

— Музика, светлина, веселие — емоции. Тези пламъци ще го привлекат като нощна пеперуда — обясни Конър. — Когато се появи, трябва да действваме възможно най-бързо, за да не му дадем шанс да се измъкне.

— Ще направим както в нощта на слънцестоенето — започна с обясненията си Брана.

— Не. — Фин скочи от мястото си. — Тогава се провалихме, нали?

— Имаме нова стратегия, по-силно оръжие.

— Ами ако той отново успее да откъсне тримата далеч дори и само за миг? Ако заклинанието, ритуалът, краят трябва да дойдат от вас, значи трябва да бъде държан настрана, докато вие правите

магията. Ние ще отвличаме вниманието му. Бойл, Мийра и аз. Преди му нанесохме сериозни рани и болка. Този път ще се постареем повече. Ще му дадем да разбере, докато вие правите онова, в което сте най-добри.

— Искаш ли това да свърши Фин, или просто искаш да пролееш кръвта му?

— Искам и двете, Брана, както и ти. Не можеш да пролееш кръвта му за изгода или за удоволствие.

— Нито пък ти.

— И няма да го направя. Никой от нас няма да го направи. Но ще пролеем кръвта му и ще направим много повече в защита на тримата. В защита на светлината. Ако това ни носи радост, какво от това? Една вещица си остава човек все пак.

— Подкрепям напълно Фин — обади се Бойл. — Айона е моя. Вие всички сте моето семейство, ще защитавам нея, всички вас. Няма да стоя настрана.

— Те казаха каквото си мисля и аз. — Мийра сви рамене. — Значи е решено. — Тя сложи ръце на коленете си. — Значи, както го разбирам аз, след две седмици ние всички — заедно с конете, соколите и кучетата — ще заспим и ще се върнем няколко столетия назад. Аз ще пея и също като в историята за Вълшебния свирач и плъховете ще подмамня Кеван при нас. Трима от нас се бият, докато трима правят магията, която ще го унищожи. Когато си свършим работата, си тръгваме с поклон, после се събуждаме обратно тук, където със сигурност ще трябва да направим още един поклон, след като сме победили злото. И тогава, предполагам, всичките ще отскочим до бара за по една бира.

— Това описва всичко накратко — съгласи се Конър.

— Ами добре тогава. Предлагам всички да пийнем уиски, понеже до един сме луди за връзване. — Въздъхна дълбоко, взе си курабийка и я ухапа. — Но поне един от нас умее да прави вълшебни джинджифилови курабийки.

Развеселен, Конър наля уиски за всички, вдигна чаша и я чукна в тази на Мийра.

— Независимо дали ще се увенчаем с победа, или ще ни сритат задниците, няма други петима на света, с които да искам да водя тази битка. По дяволите всичко останало. Наздраве.

Всички отпиха от чашите си.

Имаха доста работа за вършене. Брана почти не излизаше от ателието си. Ако не бе заровила нос в книга с магии — на Сърха, на баба й или нейната собствена — то беше заета да изпитва нови варианти на отварата или да пише заклинания.

Когато другите му задължения го позволяваха, Конър се присъединяваше към нея, както и Айона или Фин. Мийра се оказва заета да пренася, поднася или готви храната, или да споделя това задължение с Бойл.

И когато успееше, излизаше с някого от останалите навън да се упражняват с мечовете.

Непрекъснато наблюдаваше гората, полята, пътищата за някакъв знак.

— Прекалено спокойно е. — Мийра лесно отблъсна атаката на Конър в един от редките случаи, когато бе успяла да го откъсне от работата му или магията.

— Наблюдава ни и чака.

— Точно това е, нали? Чака. Не съм видяла дори и сянката му вече дни наред. Стои на разстояние. Чака да направим своя ход, понеже знае, че това следва.

Тя атакува, отстъпи, после замахна нагоре с меч и почти го обезоръжи.

— Изобщо не внимаваш — оплака се тя. — Ако тези остриета не бяха омагьосани, можеш да ти отрежа ухото.

— Тогава щях да чувам само наполовина гласа ти, което би било жалко.

— Трябва да го нападнем, Конър.

— Имаме план, Мийра. Бъди търпелива.

— Не става дума за търпение, а за стратегия.

— Стратегия, значи? — Завъртя свободната си ръка и завихри малък циклон във въздуха. Когато тя погледна натам, той атакува и опря меч си до гърлото й. — Какво ще кажеш за това?

— Ами, щом предпочиташ да мамиш...

— А Кеван ще играе по правилата, така ли?

— Имаш право. — Тя отстъпи крачка назад. — Искам да кажа, че можем да се престорим, че отстъпваме. — Нанесе удар, премести се, отново атакува. — Да го накараме да повярва, че го атакуваме, да го оставим да отбележи точка. Той ще си помисли, че сме направили своя ход, и няма да очаква истинския ни удар.

— Хм. Това е... интересно. Имаш ли нещо предвид?

— Ти си вещерът, нали? Така че ти и себеподобните ти ще трябва да измислите нужния ритуал.

Свали меча си към земята и се замисли върху идеята, която се въртеше в главата ѝ.

— Ами ако го направим някъде наблизо — около къщата, където можем да се оттеглим в безопасност, тъй като отстъплението ще е част от плана? Ще го оставим да си мисли, че ни е разгромил.

— Тежка задача, но разбирам накъде биеш. Хайде, ела.

Хвана я за ръка и я задърпа към ателието, където Брана наливаше бледосиня течност в тъничко шише. Айона стриваше билки в хаванчето.

— Мийра има идея.

Със сключени вежди Брана се бе съсредоточила върху плавното сипване на течността в бутилката.

— Още работя върху последната, която обсъдихме.

— Вече е идеална, Брана. — Айона спря да стрива, докато Брана слагаше кристална тапа на бутилката.

— И колко заклинания за сън си направила досега за шестима души и водачите им?

— Това ще бъде първото за мен. — Айона се усмихна. — Но вече е идеално. Трябваше да видите звездите — каза тя на Конър и Мийра. — Мънички сини звездички летяха нагоре и кръжаха над котлето, когато беше готова.

— Мисля, че е наред. — Брана разтри кръста си. — Добавих аметист, както предложи ти, Конър, и мисля, че вече е правилната отвара. Трябва да отлежи на тъмно поне три дни.

Взе бутилката и я отнесе до един шкаф.

— Да ти направя малко чай — предложи Айона, но Брана поклати глава.

— Не, благодаря. Изпих достатъчно чай през последните дни, че да ми стигне поне за шест месеца. Искам малко вино.

— Значи ще пийнем вино, докато изслушаш идеята на Мийра. Или още по-добре, не ти ли се готви нещо? — Конър се усмихна чаровно. — Не ти ли липсва любимата ти кухня, скъпа? Идеята е от онези, които чудесно си подхождат с купичка страхотна супа и целия ни кръг заедно.

Мийра го сбута с лакът.

— Мисля, че идеята си я бива и трябва всички да я чуят. Но мога аз да стотвя супата, докато ти си почиваш и пиеш вино.

— Аз ще я приготвя, защото, независимо че брат ми мисли със стомаха си, наистина ми липсва готвенето. Имаме още зеленчуци в градината. — Тя посочи Конър. — Иди да донесеш някакви.

— Какви ти трябва?

— Всякакви и много. Ще импровизирам на момента. И след като прекрасната идея е твоя, Мийра, можеш да я споделиш с мен, докато си пийвам вино. Не виждам причина да чакам останалите. Остави това, Айона. Ще се заемем с него после. Нека да идем в кухнята за малко.

Мийра си каза, че също импровизира на момента. Но докато пристигнат останалите, планът ѝ вече се бе поизбистрил.

— Така — завърши тя, — като действаме, без да залагаме сериозно на победата, ще го накараме да си мисли, че сме направили своя удар, провалили сме се или поне сме объркали всичко. Ще бъдем принудени да се оттеглим в къщата, където сме в безопасност. Ще бягаме панически, нали разбирате? Огорчени от разгрома. Ако ни скрита здраво задниците, няма да очаква да предприемем нова атака само след няколко дни.

— Ако действаме половинчато, той може да ни нарани сериозно — изтъкна Бойл. — Защо не атакуваме с всички сили?

— Нужно ни е още време за изпълнението на плана, който съставихме. Работя по заклинанието, което е свързано с нощта, която избрахме — обясни Брана. — Не бих искала да го изпробваме в друга нощ. Трябва да бъде на Самхейн.

— Мийра иска да каже, че като губим битката, имаме по-голям шанс да спечелим после. — Конър тупна здраво рамото на Бойл. — Знам, че загубата, дори да е планирана, се преглъща тежко.

— Ще трябва да е грандиозна. Той няма да се заблуди от нещо половинчато и скалъпено набързо. — Но Фин се усмихна. — А ние

можем да сътворим доста бляскав спектакъл. С огън и буря, земетръс и порой. Ще използваме всички стихии срещу него. Няма да е правилно — не и само по себе си, но пък ще бъде гръмко и мощно и ще изглежда потресаващо.

— Да призовем стихииите. — Сега и Брана се усмихна. — О, наистина можем да го направим да изглежда смайващо. Дори да разтърсим земята под краката му. Ще ни е нужен щит, защото имаме съседни наоколо. Полето — склонът зад градината.

— Това е по-далеч, отколкото си мислех — подхвана Мийра. — Ако ще се преструваме на разгромени, ще се наложи дълго да бягаме към безопасното скривалище.

— Няма да отстъпваме — каза Конър. — Поне не и бегом. Ще летим.

— Да летим? — Мийра издиша дълбоко. — Мисля, че ми е нужно още вино, за да преглътна това.

— Ще бъде много символично. — Айона доля вино в чашата й. — Разгромени сме и се налага да полетим към сигурното си убежище. Кога ще го пробваме?

— В момента луната чезне. — Конър погледна към прозореца. — Може да ни е от полза. Бих искал да е още днес, но мисля, че е по-добре да е по-близо до истинската битка. След две нощи? Ако получим някоя и друга лека рана, ще имаме време да се съвземем.

— След две нощи. — Брана отиде да разбърка супата.

Дори и фалшивото нападение и отстъпление се нуждаеха от планиране.

Тримата добавиха нови защити около къщата. Ако Кеван повярваше, че силите им са отслабнали, би могъл да се опита да ги довърши с един последен удар. Не можеха да си позволят и най-малката пролука в защитата.

Мийра мислеше за предстоящото като един вид представление. Макар голяма част да беше по сценарий и тя да бе репетирала ролята си в него десетки пъти, отделни моменти трябваше да бъдат съчинени и изиграни на място.

— Нервна съм — призна тя на Конър. — Повече, отколкото бях в нощта на слънцестоенето.

— Ще се справиш чудесно. Както и всички. Не забравяй, че защитата е най-важната ни цел сега. Атаката е просто приятен бонус.

— Почти е време. — Сякаш за да ги стопли, тя потри ръце. — Той може изобщо да не се появи.

— Мисля, че ще дойде. Ще повярва, че си слаба и че кръгът ни е нарушен. Ще види своя шанс и ще реши да се възползва. Той не разбира връзките в едно семейство и между приятели. Но ще разбере онова, с което ще го подмавим.

Хвана я за ръка и заедно влязоха в ателието, където вече се бяха събрали останалите.

Дори и за това, помисли си Мийра, трябваше да спазят ритуала.

Запалиха ритуалните свещи, докато гледаха как бледосинкав дим се вие над котлето.

Брана взе специалната чаша, която бе поставила в кръга, и изрече думите, които вече й бяха познати.

— Сега ще прием, чашата една е за шестима, подадена от ръка в ръка и от уста в уста, за да скрепим с вино нашето единство. Шест сърца, умовете на шестима, слети в едно тази вечер, когато се подготвяме да водим битка. Един отпива, после всички, за да докажем, че всеки ще се отзове на повика.

Три пъти си подадоха чашата от ръка в ръка, от уста на уста.

— Един кръг сме всички, две брънки, оформящи кръга от трима и още трима. Тази нощ призоваваме силата и магията, за да ни водят в тъмен час. Четирите стихии ще призовем, за да доведем Кеван до горчивия му край. Огън, земя, вода и въздух — ще ги разбуним ние в бушуващо море. Това е волята ни и така ще бъде.

Тримата затвориха кръга.

— Готови сме. Кръгът е оформен, заклинанието е започнато. Ако имаме време да направим кръг и горе на хълма, то още по-добре. — Брана погледна към Мийра. — Знаеш кога да почнеш.

И тя се надяваше да е така.

Потеглиха нагоре по склона, понесли свещи, котлето, оръжия и магически жезли, заслонени от чужди погледи — освен от този на Кеван. Конър й бе казал, че са оставили пролука за него.

Когато стигнаха билото, той се пресегна да хване ръката й. Тя рязко я издърпа.

И представлението започна.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Казах ти да стоиш далеч от мен.

— Стига вече, Мийра, пийнах само една халба в бара.

— Приказките се разнасят бързо, Конър, така че знам точно какво си правил в бара. — Тя го изгледа с отвращение. — И то докато аз едва се държах на крака след онова, което ми беше причинено. Заради теб.

— Господи, Мийра, беше само невинна закачка. Малко приказки, малко смях.

— Можеш да се смееш и приказваш, колкото си щещ, но не си мисли, че после ще ми се умилкваш. — Тя нарочно забърза крачка. — Знам какво целиш. Аз ли не знам?

— Какво искаш? — Той вдигна рамене, докато се изкачваха по лекия наклон. — Имах нужда от малко свобода, това е, след като дни наред бях затворен в къщата или затрупан с работа в школата. Ти не правеше друго, освен да спиш часове наред.

— И каква беше причината? — Тя спря и се обърна ядосано към него. — Ти и твоите магии ме докарахте дотам, не беше ли така?

Той застана разкрячен и я изгледа гневно.

— Аз и моите магии ти спасихме живота, за бога!

— И докато аз с мъка се съвземах, ти тичаш да си *приказваш* с Алис Кийнън в бара.

— Стига, стига, стига! — Брана се развика и на двамата. — Няма време за това. Не ви ли казах, че според звездната ми карта тази нощ е най-добрата ни възможност да довършим започнатото? Не можем да свършим онова, което трябва да бъде свършено, докато вие двамата се дърлите.

— Тук съм, нали? — Мийра вирна брадичка. — Тук съм и излагам живота си отново на опасност, защото обещах да го направя. Аз си държа на обещанията. За разлика от други.

— Не може ли един мъж да почерпи с бира някоя девойка, без да го нарекат лъжец?

— Сложи свещите по местата им, Конър! — Брана ги бутна в ръцете му. — И се съсредоточи върху сегашния момент! Боже мили, не можа ли да изчакаш, докато приключим с това, преди да хукнеш да задяваш Алис Кийнън?

Мийра изсумтя възмутено и тръшна раницата си на земята.

— О, значи няма проблем той да се забавлява зад гърба ми, след като вече съм ви била полезна, така ли?

— Нямах това предвид — отвърна Брана с рязък и покровителствен тон. — Престани да се правиш на глупачка.

— Сега пък съм глупачка? Ясно е, че ще си на негова страна, макар да знаеш, че е бил с онази никаквица.

— Престанете, няма ли да престанете най-сетне? — Айона закри ушите си с ръце.

— По-добре не се меси — посъветва я Бойл.

— Не мога да не се меса. Те са моето семейство и вече не издържам да слушам тези кавги и обвинения. Дай ми ги. — Тя грабна свещите от Конър и започна да ги подрежда в кръг на билото на хълма. — Как ще можем да работим заедно, как ще изпълним онова, което сме се заклели да изпълним, ако само се караме?

— Лесно ти е на теб. — Мийра стисна здраво дръжката на меча си. — Бойл върви по петите ти като послушно кученце.

— Не съм ничие куче, Мийра, мери си приказките.

— Не ти ли казах, че тази нощ не е подходяща? — Фин измъкна ножа си от канията и го заоглежда на светлината на чезнещата луна.

— Ако аз кажа „горе“, ти казваш „долу“ — отвърна сопнато Брана. — Напук на мен.

— А нима не каза, че трябвало да го направим в нощта на слънцестоенето? Ето ни отново тук месеци по-късно, изпълняваме твоята воля.

— Още се чудя колко искрен си бил в усилията си онази нощ. Ако беше изпълнена волята ми, сега нямаше да си тук, нямаше да си с нас.

— Брана, това е прекалено. — Конър сложи ръка на рамото ѝ. Той идва, каза ѝ мислено, както и на останалите. — Много бързо.

— Прекалено или не, вече няма значение. Сега сме тук.

Брана описа полукръг с ръка, запали свещите. Остави купичката в най-северната точка.

Зад нея Конър леко докосна с пръсти ръката на Мийра.

Тя си пое рязко въздух, подготви се за срещата.

Мъглата се спусна, плътна като завеса, а с нея настана зверски, пронизващ до кости студ. Силен рев я разлюля, затрептя над високата трева.

Още докато измъкваше меча си, Конър я бутна настрани.

Тя усети как нещо прелита край нея, закача ръката ѝ, оставяйки подире си гореща и болезнена следа. Не се налагаше да се преструва на уплашена и обърквана. Емоциите я заляха като мощна вълна.

И тогава в главата ѝ прозвуча гласът на Конър: *Аз съм с теб. Обичам те.*

Тя се извъртя, застана гръб до гръб с Бойл, приготви се за атака или за защита.

Земята потрепери под краката ѝ, когато Фин призова стихията.

— Дану, богиньо и майко, твоята сила нека разтърси и разлюлее земята.

Дори и под защитата на заклинанието, Мийра за малко не политна напред по лице, когато почвата под краката ѝ се надигна.

— Призовавам Асиона и Мананан Маклир — викна Брана. — Върху главата на Кеван нека гневът ви се излее.

Дъждът се изсипа от небето, сякаш някое божество бе обърнало към тях течението на бурна река.

През мъглата и потопа тя забеляза нещо, подобно на лъскави черни ленти, да прелита като множество стрели. И слисано чу как мъглата съска. Увиваше се около крака ѝ като змия. Инстинктивно замахна с меча си, разряза я. Тъмна кръв плисна наоколо.

Огнени топки полетяха и превърнаха на пепел черните стрели по волята на Айона.

— Магията на огъня зова в името на Бриджит, за да изпепели мрака със светлина и пламък.

Тя почувства как Бойл се хвърля напред, завъртя се мигом, за да го защити, и видя как той разсича бодливо пипало от мъглата, което се протягаше към Фин.

Тя се сниши, без да спира да сече и удря с меча, а после се наложи да остане прилепена към земята, която се надигаше под нея.

— Ший, чуй слугата си, чуй своя син и с дъха си неговия край сложи.

Видя Конър, като пламък сред пламъците, да вдига високо ръце. Докато се мъчеше да се задържи на крака, видя как бурното небе над главите им сякаш се разтваря. И завихря.

Появи се светкавица, проряза мрака и порази тресящата се земя. Сякаш и самият дъжд искреше в пламъци. Видя как Айона падна и как Бойл скача към нея да я вдигне. От ръцете ѝ изскочиха огнени топки и улучиха вълка, човека, извиващите се и пълзящи наоколо пипала на мъглата.

Мийра си пробиваше път напред, обратно към кръга на свещите, които още грееха като маяк в бурно море. Обратно при Конър, който стисна ръката на Брана, после и на Айона, и тримата грейнаха в унисон, самите те засветиха в нощта.

Вълкът нададе вой.

Човекът се засмя.

Свещите, както восъчните, така и тримата вещици, се олюляха и помръкнаха.

— Да се оттегляме! — викна Брана. — Изгубихме. Изгубихме нощта. Силата ни намалява. Да бягаме, докато можем.

Конър стисна Мийра здраво през кръста — ръцете му бяха силни, а лицето строго, лъснало от пот и кръв.

— Ще стоя далеч от теб, след като спася живота ти за втори път.

Завъртяха се във въздуха сред дъжд от звезди и огнени искри. Светлината беше толкова ярка, че трябваше да затвори очи и да ги стисне здраво, извъръщайки глава.

После пропадна бързо, ужасно бързо, така че скоростта направо изтласка въздуха от дробовете ѝ.

В следващия миг се опомни, просната върху Конър на пода в кухнята им, а сърцето ѝ препускаше в бесния галоп на избягал от юздите кон.

Навън бучеше ужасяващ тътен, поглъщаше всичко наоколо, разтърсваше прозорците. Огромни яростни юмруци тропаха върху вратите, стените и цялата къща се тресеше. За миг Мийра се уплаши, че ще се срути върху главите им.

После настана тишина.

Другите лежаха на пода като оцелели след корабкрушение. Кател я прескочи, за да стигне до Брана. Близна я по лицето и изхленчи жално.

— Добре съм, спокойно. Всички сме добре.

— Това би трябвало да го убеди, че сме тръгнали на война тази нощ, защото дори и аз го повярвах. — Конър погали Мийра по косата, обърна я към себе си. — Ранена ли си?

— Не знам. Не мисля. Ти кървиш.

Той избърса с пръсти кръвта, която се стичаше от една повърхностна рана на слепоочието му.

— Не успях да се дръпна достатъчно бързо.

— Ела, дай да се погрижа. — Брана се приближи на колене към него. — Айона...

— Знам какво ти трябва — каза тя и хукна към ателието.

Мийра само повдигна крачола на панталона си и забеляза моравосиньото петно на крака си точно над глезена.

— Почакай, дай да те видя. — Още докато Брана се грижеше за неговите рани, Конър се пресегна и сложи длани върху синината.

— Мъглата се превърна в змии. И бодли. Поникнаха бодли.

— Не бодли, а зъби. — Фин, чието лице лъщеше от пот, седеше на пода, облегнал гръб на шкафа.

— Ранен си. Сложи от това на главата на Конър — нареди Брана на Айона, докато самата тя се прехвърли на Фин. — Погрижи се раната да е почистена добре. Да не си ухапан? — попита строго Фин.

— Само малко изморен.

Тя притисна длан към гърдите му.

— Много повече е. Дай да видя.

— Сам ще се погрижа за себе си, когато си поема дъх.

— О, глупости. — С едно махване на ръка тя го разсъблече до кръста.

— Ако се каниш да свалиш всичките ми дрехи, няма да е лошо да сме насаме.

— Млъкни. — Тя погледна през рамо и в гласа ѝ прозвуча тревога. — Айона, мехлема!

— Сам ще се излекувам — опита се да възрази Фин.

— Ще те приспя, ако не стоиш мирен и не млъкнеш. Конър, трябваш ми.

— Много ли е зле?

Сам се увери, когато се надигна от пода и отиде при тях. Разранени черни дупки бяха осеяли тялото на Фин от двете страни,

сякаш някакви великански челюсти го бяха захапали.

— Не са дълбоки. — Гласът на Брана остана тих и уверен. — Слава на боговете за това. Колкото до отровата... — Тя вдигна рязко очи. — Какво направи, за да спреш разпространението ѝ?

— Аз съм от неговата кръв. — Фин дишаше трудно и говореше бавно, някак прекалено премерено. — Онова, което е направено от него, отслабва при мен.

— Изпитваш болка — обади се Конър.

— Винаги има болка. — Но издиша рязко, когато Брана стигна по-дълбоко. — Господи, Брана, лечението ти е по-лошо от раната.

— Трябва да я изтегля навън, независимо дали е отслабена, или не.

— Погледни ме, Фин — нареди Конър.

— Сам ще понеса болката си, благодаря.

Конър просто сграбчи брадичката на Фин и завъртя главата му.

Поемаше болката вместо него, осъзна Мийра. Приемаше в себе си болката на Фин, за да улесни лечението. Както и за да не я приеме Брана, както тя знаеше добре.

Бойл извади уискито, затова тя стана за чаши. После отново приседна на пода и ги подаде на всички, когато Брана се отпусна назад и кимна.

— Вече е по-добре.

— Доста повече пушилка се вдигна, отколкото очаквахме. — Конър последва примера на Фин и също се облегна на шкафа. Сега и неговото лице блестеше от пот след положените усилия, както и от болка. — Но здраво опърлихме козината му, а и всички сме живи и здрави.

— Той ще си помисли, че сме се уплашили — каза Брана. — Ще реши, че се караме помежду си, ближем раните си и се питаме дали изобщо трябва да опитваме подобно нещо в бъдеще.

— И когато го нападнем след два дни, ще го изгорим до пепел, преди да се е усетил, че сме го измамили. Чудесно представление, браво на всички. — Той вдигна чаша. — Блестяща идея, скъпа Мийра, която може би е наклонила сериозно везните в наша полза. Никак не е чудно, че съм влюбен в теб.

Той отпи глътка, както и останалите, но Мийра само държеше чашата си и се взираше в него.

— Не ти ли харесва уискито? — попита я той.

— Чакам сърцето ми да затрепери. Може би съм изпаднала в шок. Защо не ми го кажеш пак? Да видим дали този път ще мине.

Конър остави чашата си настрани и на колене се придвижи по пода към мястото, където седеше тя.

— Обичам те, Мийра, сега и завинаги.

Тя изгълта уискито, остави чашата и се изправи на колене с лице срещу него.

— Не, не трепери. Но пък и що за слабо и глупаво сърце би треперило от страх пред любовта? Твоето? — Тя сложи ръка върху гърдите му. — Да видим дали ще потрепери. Обичам те, Конър, сега и завинаги.

— Може да е спряло за секунда. — Той сложи своята ръка върху нейната. — Но няма страх, няма никакво съмнение. Усещаш ли го? Танцува от радост.

Тя се засмя.

— Конър О'Дуайър с танцуващото сърце. Вземам те. — Тя го прегърна силно, устата ѝ срещна неговата.

— Искате ли да си тръгваме? — подхвърли Бойл. — Да ви оставим насаме тук, на пода в кухнята?

— Ще ти кажа, ако се наложи — измърмори Конър, после отново зацелува жената на живота си.

Изправи се, вдигна я на ръце, завъртя я и я подхвърли леко във въздуха, с което отново я разсмя.

Понесе я навън от стаята, сподирен от смеха на останалите.

— Ти винаги си искала точно това — обърна се Фин към Брана.

— Знаех, че може да се случи, усещах, че трябва, и да, винаги съм го искала. — Тя въздъхна тихо. — Ще сложа чайника.

По-късно, прегърнал Мийра в леглото си в притихналата къща и под лунните лъчи, струящи през прозореца, Конър я попита:

— Битката ли беше виновна? Това, че застанахме лице в лице със смъртта, ли закали сърцето ти?

— Ти пое неговата болка.

— Какво? За кого говориш?

— Долу в кухнята. Макар той да не искаше да го правиш, ти не можеше да го оставиш да страда и просто пое болката на Фин. Тогава си казах: „Това е той в най-дълбоката си същност. Човек, който би поел болката на приятел — или на всеки друг при нужда. Силен и добър. Забавен, весел и верен. И ме обича“.

Мийра сложи длан върху бузата му.

— Обичам те, откакто се помня, но не можех да си позволя да го призная, да приема този дар, за който ми говореше, нито да го дам. Това беше моят страх. После си помислих, докато те гледах тази вечер в разгара на битката и под ярката светлина в кухнята, как е възможно да се страхувам толкова да приема този, когото обичам? Защо продължавам да си повтарям, че може да съм като баща си, или да позволявам онова, което той направи, да определя живота ми? Задължена съм на Кеван.

— На Кеван?

— Той искаше да ме нарани и засрами, да ме разколебае, като ми показва образа на баща ми. И наистина го направи, и още как, но това бе вътре в мен. Когато видях толкова ясно онова, което криех дълбоко в себе си, прозрях истината. Той не напусна мен, нито майка ми и останалите от семейството ни. Той избяга от собствения си срам и грешки, от провалите си, защото не можеше да понесе да ги вижда в огледалото.

— Ти винаги стоиш здраво на краката си, винаги гледаш право напред.

— Опитвам се, но не гледах от правилния ъгъл. Не си позволявах да наклоня стъклото. Майка ми е тази, която устоя със срама, който ѝ остави, и която живее — по своя си объркан начин — с грешките и провалите му. Тя остана тук и беше опора за мен и братята, и сестрите ми дори и след като пораснахме. Сега е щастлива, свободна е от тези окови, независимо дали го осъзнава, или не. И аз също съм свободна. Затова съм длъжница на Кеван. Но съвсем няма да се поколебая да сторя каквото мога, за да го пратя в ада.

— Значи и аз съм му длъжник. И заедно ще го изпратим в ада.

Беше му много трудно през следващите два дни извън закрилата на къщата да спре да сияе от щастие. Трябваше да си върши работата и

да избягва всякакъв контакт с Мийра, докато не са на сигурно в убежището си.

Усети Кеван да пробва да проникне в мислите му веднъж-дваж, но леко, предпазливо. И усети неговите рани, о, да, те също бяха наранили копелето за стореното от него.

Беше ги атакувал, докато е по-слаб, отколкото преди, и сега си мислеше, че кръгът им е разкъсан, докато той беше по-силен и могъщ от всякога.

И все пак.

— Имаш съмнения — подхвърли той на Брана. Оставаха броени часове, затова бе дошъл да помогне с каквото може.

— Планът е добър.

— И все пак?

Тя взе отварата за сън, намести я внимателно в сребърна кутия, която бе наследила от предците си, редом с кървавочервената магическа настойка, която се надяваше да унищожи Кеван.

— Имам някакво особено чувство, но не знам дали е истинско. Питам се дали понеже бях толкова убедена, че ще успеем в нощта на слънцестоенето, сега изпитвам известни колебания, когато дойде моментът да опитаме отново. Или наистина има нещо, което не виждам, нещо, което трябва да направя.

— Бремето не е само върху твоите рамене, Брана.

— Знам. Каквото и да си мисли Фин, знам това много добре. — Тя събра инструментите си, които бе пречистила и подготвила, уви ги в кърпа от бяло кадифе.

Отвори едно чекмедже и извади оттам малка сребърна кутийка.

— Имам нещо за теб, независимо какво ще ни донесе нощта.

Любопитен, той я отвори, видя пръстена и огнения блясък на рубина в златния му обков.

— Този пръстен е за теб — наследство от прабаба ни.

— А сега е твой, ако искаш да го дадеш на Мийра. Тя ми е като сестра и тази връзка само ще заякне, когато ѝ дадеш пръстена. Но само ако ти го искаш.

Той заобиколи работния плот, прегърна я.

— Когато тази нощ приключи. Благодаря ти.

— Искам това да свърши. Сега повече от всичко. Искам да видя как двамата с Мийра споделяте живота си.

— Ще сложим край. Предопределено е.

— Говори сърцето ти.

— Така е и ако разумът ти не говореше толкова силно, и ти щеше да чуеш гласа на своето. — Той я прегърна отново. — Ако не вярваш на сърцето си, довери се на кръвта си. И на моята.

— Вярвам.

Той си събра инструментите и се приготви за предстоящата нощ.

Събраха се в голямата конюшня и по молба на Фин Конър оседла Аня, бялата кобила, която Фин бе довел, за да създаде потомство с Аластар.

— Мислех, че Фин ще вземе Бару, жребеца си.

Конър погледна през рамо към Мийра. Тя беше със здрави ботуши, груб панталон и широк колан, който крепеше меч в ножницата му. Знаеше, че Айона е заплела заклинания в плитките ѝ.

А върху меката дебела риза беше огърлицата, която той ѝ беше дал.

— Така е. Ние ще вземем Аня, а Айона и Бойл ще яхнат Аластар. Третият кон ще улесни придвижването ни.

— Значи ще яздим до колибата на Сърха.

— В известен смисъл. Готова ли си за онова, което предстои?

— Доколкото е възможно.

Той се пресегна през седлото към ръката ѝ.

— Ще се справим.

— Вярвам в това.

Двамата заедно поведоха коня навън, при останалите, под бледата светлина на полумесеца.

— Щом стигнем там, всичко трябва да стане много бързо, без никакво колебание. Баща ми, бабата на Айона, братовчедката на Фин, всички те ще държат под око заклинанието и ще ни издърпат обратно, ако нещата се объркат.

— Ти ще ме издърпаш обратно — каза тя.

Щом той се качи на коня, тя се метна зад гърба му. Конър погледна към Бойл и Айона, които вече бяха яхнали неспокойния Аластар.

Иска да тръгва, наистина го иска, да изпълни дълга си.

Видя как Фин гушва дребното куче и яхва черния жребец, а после подава ръка на Брана.

— За нея е много трудно — измърмори Конър. — Да тръгне с него така.

— И за него е трудно.

Брана се качи на коня, после даде знак на Кател. Кучето хукна напред. Високо горе се обади Ройбиър и Мерлин му отговори.

— Дръж се здраво за мен — посъветва я Конър и трите коня препуснаха в галоп.

После полетяха.

— Мили боже! — Гръмкият смях на Мийра последва възклицанието. — Великолепно е! Защо не сме го правили досега?

Вятърът виеше, хладен и влажен, бели облачета замрежваха за миг луната и изчезваха. Въздухът се изпълни с уханието на билки и пръст, на дръзки пориви, преди да се възцари покой.

Летяха високо във въздуха, нагоре в дълбините и право към лозите около колибата на Сърха.

— Хайде, да побързаме — подкани я Конър.

Той трябваше да я остави, за да се присъедини към Брана и Айона, да направят заклинанието за кръга, да подредят сто свещи, купичките, котлето.

Брана отвори сребърната кутия, извади отварата за сън.

— Духовете владеят тази нощ. Ние идваме при тях със светлината си. Тук и в този час ние призоваваме светлите духове на магията. Ние сме тримата и трима още. Заедно ще минем през вратата в съня отвъд, за да намерим смисъла на нашата съдба. Затова ще прием тримата от една чаша и трима още.

Тя преля отварата в сребърна чаша, вдигна я високо. После я свали и отпи.

— Тяло, плът и кръв, ум и сърце, в света на сънищата се отправяме. — Тя подаде чашата на Фин. Той отпи, повтори думите, подаде на Айона и нататък по кръга.

„Имаше вкус на звезди“, каза си Конър, когато дойде неговият ред, един от тримата.

Протегна ръце към сестра си, към Мийра и заедно с всички в кръга повтори думите.

— С правото, с мощта, със светлината търсим ний в нощта. В съня пътуваме назад във времето, където злото, сторено от Кеван, да

унищожим. Към времето на завръщането на тримата, които са на Сърха. Каквато е волята ни, тъй да бъде.

Сега го нямаше онова плавно носене във въздуха, което бе усещал преди, а по-скоро сякаш плуваха през мъгли и цветове, сподиряни от шепнещи гласове и образи, които не бяха напълно различими.

Когато мъглите се разнесоха, Конър стоеше точно както и преди — в кръга, стиснал с една ръка Брана, с другата — сестра си.

— Върнахме ли се назад?

Лози обгръщаха колибата, но тя стоеше непокътната. Около надгробния камък цъфтяха безброй зюмбюли.

Конете стояха неподвижно, както и соколите, кацнали в клоните над главите им. Кател седеше спокойна и царствена до Брана, докато Бъгс лекичко потреперваше, свит до ботушите на Фин.

— Всички сме тук, както е редно. Повикай го сега, Мийра.

— Сега ли?

— Започвай! — потвърди Брана, при което извади шишенцето, изпълнено с червена течност. — Подмами го насам!

Вътре в шишенцето сякаш пулсираше и се вихреше червена светлина. Течна светлина, магически огън.

— В центъра на кръга. — Конър я стисна за раменете и я целуна. — И пей, каквото и да се случва!

Мийра се стегна, успокои сърцето си, после го отвори широко.

Бе избрала балада и пееше на ирландски, макар Конър да се съмняваше, че знае смисъла на всички думи. А те бяха сърцераздирателни и красиви като гласа, който се носеше над полянката надалеч в нощта и над целия свят на сънищата.

Щеше да я помоли да му я изпее, реши той, когато свършат с всички мрачни задачи, когато са сами. Щеше да я изпее отново за него.

— Той чува — прошепна Фин.

— В тази нощ са призовани черната и бялата магия, мракът и светлината. Той ще дойде.

Брана пристъпи вън от кръга, Конър я последва, след това — Айона.

— Каквото и да става — повтори Конър, — пей! Той идва.

— Да. — Фин излезе извън кръга и остави Бойл да пази Мийра.

Извади мечата си и го запали.

Появи се в мъглата, сянка, която се превърна във вълк. Запристъпя дебнешком към редицата от четирима вещици, после се завъртя рязко и скочи към кръга.

Бойл закри тялото на Мийра със своето, но вълкът отскочи назад от огненото кълбо, което Айона хвърли към него.

Обиколи с бавна крачка полянката, огледа конете, докато Аластар не затропа с копита по земята, след което се изправи и се превърна в човек.

— Да не сте намислили отново да ме атакувате? Мислите ли, че ще ме унищожите с песен и слабата си бяла магия? — Той махна с ръка и пламъците върху острието на Фин угаснаха.

Фин просто вдигна меча и той отново пламна.

— Изпитай ме — предложи Фин и застана пред тримата.

— Сине мой, кръв от кръвта ми, ти не си ми враг.

— Аз съм твоята смърт. — Фин скочи, замахна яростно, но разсече единствено мъглата.

Появиха се плъхове, врящо море от плъхове с настървени червени очи. Онези, които се устремиха към кръга, запищяха, щом избухнаха в пламъци. Но Мийра забеляза как една от свещите угасна.

Сега и тя извади меча си и продължи да пее.

Аня се надигна на задни крака, копитата ѝ блеснаха във въздуха. Очите ѝ се въртяха ужасено. Фин сграбчи юздите ѝ, използва меча си, за да очертае огнен кръг около нея. Докато двата жребеца газеха с копита плъховете, соколите се спускаха отгоре им.

От небето се посипаха прилепи.

Конър видя още една свещ да примигва и угасва.

— Той атакува кръга, за да се добере до нея. Трябва да го направим сега, Брана.

— Трябва да го привлечем по-близо.

Конър отметна глава назад, призова вятъра. Вихърът разкъса тънките криле на прилепите, докато въздухът не се изпълни с дим и писъци.

Гласът на Мийра трепна само за миг, когато едно сгърчено тяло падна върху ръба на кръга и трета свещ помръкна.

— Спокойно, момичето ми — измърмори Бойл.

— Спокойна съм. — Пое си въздух и отново извиси глас над писъците.

— Ще разпоря гърлото ти и ще изтръгна сърцето ти.

Кеван, чиито очи гreeха в червено почти като камъка на шията му, захвърли светкавица срещу кръга.

Бойл използва пролуката, прободете го с ножа и му пусна кръв. Експлозия от въздух го хвърли назад. Кръвта от върха на ножа му капна на земята и просъска, черна като катран.

— Трябва да стане сега — викна Конър и започна да нарежда.

Силата се издигна нагоре, чиста топлина. Отново чу гласове, не само тези на Мийра и Айона, но и други. Далечни, мърморещи, шепнещи неясно през изтънялата граница между световите. Над всички тях се носеше песента на Мийра и преизпълваше сърцето му.

Фин замахна с меча си и запали отново свещите, така че пламъчетата им се издигаха право нагоре.

Плъховете се оттеглиха, хукнаха към тримата. Кеван отново стъпи на четири лапи. И вълкът нападна Кател.

Конър усети страха на Брана и се извърна заедно с нея и Айона, за да отблъснат със силата си вълка. Но земята под лапите му се надигна — работа на Фин. Зъбите на Кател се впиха в плешката на вълка и Ройбиър се спусна отгоре му.

Звярът изкрещя, помъчи се да си проправи път и да избяга в гората отвъд полянката.

— Пресечи му пътя! — викна Конър. — Докарай го обратно!

Но сърцето му направо спря, когато Бойл и Мийра като един изскочиха от кръга, за да се присъединят към Фин.

Вълкът хукна надясно, обърна се и в отчаянието си скочи в атака. Мечът на Мийра запламтя. Върхът му опърли козината на вълка, преди звярът да се обърне отново.

С периферното си зрение Конър долови някакво движение. Погледна нататък и видя трите фигури до колибата. Потрепващ образ, докато гласовете им се мъчеха да пробият завесата между световите.

После усещаше само сестра си и Айона, само тримата и огнения кипез на силата.

Брана вдигна шишенцето във въздуха пред тях и със свързани ръце, умове и сили тримата заедно го запратиха към вълка.

Светлината експлодира като хиляди слънца. Прониза го, разкъса го.

— С магията на тримата с теб е свършено. С нашата светлина твоят мрак е унищожен. Със светлината си оплитаме таз мрежа, с нашата кръв те заличаваме. Нито живот, нито дух, нито магия е останала за теб. Това е волята ни и така ще бъде.

Светлината блесна отново още по-ярка. Грейна в очите му, кипна в кръвта му. И в нея той отново видя трите фигури. Едната му протегна ръка да го достигне. Пресягаше се отдалеч.

После те изчезнаха, както и светлината. Падна мрак, разкъсван само от бледото сияние на луната и кръга от свещи. Конър прекъсна връзката между тримата и изтича при Мийра.

— Ранена ли си? Има ли ти нещо?

— Не, нищо ми няма.

— Не биваше да спираш да пееш, не биваше да излизаш от кръга.

— Гърлото ми пресъхна. — Тя се усмихна с оцапано със сажди лице и го прегърна силно. — Унищожихме ли го? Довършихме ли го?

— Дай ми само минутка. — Пепел и кръв покриваха земята, малки черни петна още горяха. — Боговете да са ми на помощ, каквото е останало от него, трябва да е тук. Почакай малко.

— Не е унищожен. Усецам го. — Фин избърса кръвта от лицето си. — Мога да го усетя, да го подуша. Ще го намеря. И ще го довърша.

— Не можеш да напуснеш полянката. — Брана сграбчи ръката му. — Не бива, иначе може никога да не намериш обратния път.

По лицето му се четеше ярост, когато измъкна ръката си от хватката ѝ.

— Какво значение има, ако мога да го унищожа, да сложа край на това?

— Това не е твоето време.

— А изборът не е твой.

— Нито пък може да бъде твой — каза тя и го хвърли обратно в кръга. — Конър.

— По дяволите.

С огромно нежелание той се хвърли върху Фин, притисна го към земята и получи в отговор юмрук в лицето, преди и Бойл да се намеси.

— Бързо. — Брана сложи ръка върху рамото на Конър, хвана Мийра за ръка, кимна на Айона, докато мъжете се боричкаха на земята.

Затвори очи и сложи край на заклинанието.

Обратно през мрак и светлина, през цветовете и мъгли, към поляната с руините на колибата и крясъка на сова.

— Нямахте право да ме спираш.

— Не беше само тя — обади се Конър, докато разтъркваше челюстта си и гледаше ядосано Фин. — А всички ние. Не можем без теб.

— Напълно сигурен ли си? — попита Мийра. — Можеш ли да си сигурен, че не сме го унищожили?

Без да каже нищо, Фин свали палтото си и издърпа пуловера през глава. Белегът на рамото му беше разранен и червен, пулсираше като сърце.

— Какво е това? — попита Брана. — Усещаш неговата болка?

— Твоята кръв се погрижи за това. Той е ранен, но кой може да каже дали раната е смъртоносна? Аз можех да го довърша.

— Ако беше напуснал полянката, щеше да си изгубен — каза Конър. — Ти си с нас, Фин. Твоето място, твоето време, е тук. Не го довършихме. И аз го усетих, преди Брана да развали заклинанието. Но не тук и не сега. И този път получихме малко натъртвания и драскотини, но нищо повече — ако не броим юмука ти в лицето ми — а той е тежко ранен, кърви и се влачи по корем, полусляп при това, дотолкова успях да доловя. Може дори да не преживее нощта.

— Мога да облекча болката ти.

Фин само изгледа втренчено Брана.

— Предпочитам да я изтърпя.

— Фин. — Айона пристъпи напред, надигна се на пръсти и обхвана лицето му с ръце. — Братко мой. Нуждаем се от теб.

След кратък миг на вътрешна борба Фин сведе чело към нейното и въздъхна.

— Е, добре.

— Трябва да се връщаме. — Мийра подаде Бъгс на Фин, при което кучето се заизвива в ръцете му и заоблизва лицето му. — Може и да не сме го довършили, но се справихме отлично тази нощ. А аз усещам гърлото си пресъхнало като пустиня.

— Още не е свършило. — Брана отиде до гроба на Сърха, погали с пръст думите, издълбани в камъка. — Не е свършило, но ще бъде сложен край. Кълна се.

Яхнаха конете си, мръсни и уморени. Конър остана по-назад само за малко, загледан през рамо към полянката, преди да мине под оплетените лози.

— Видях ги и трябва да кажа на другите.

— Кого видях?

— Тримата. Децата на Сърха — сенките им. Иймън с меч, Брана с лъка и Тийгън с жезъла. Част от тях беше там, появи се в съня ни. Опитаха се да стигнат до нас.

— Можеха да са ни от полза доста повече, отколкото само сенките им.

— Това е напълно вярно. — Обърна Аня към дома. — Мислех си, за един миг само, че сме успели.

— И аз. Ти искаше да тръгнеш с Фин. Да го последваш и да го довършите, независимо от цената.

— Искях, но не можех.

— Защото не е предопределено.

— И нещо повече. Не можех да те оставя. — Спря Аня, за да може да се обърне към нея, да погали лицето ѝ. — Не бих могъл и няма никога да те оставя, Мийра, дори и заради това. Имам нещо за теб.

Бръкна в джоба си, извади сребърната кутийка, отвори я и рубинът блесна на лунната светлина.

— О, но, Конър...

— Пръстенът е хубав и ще се погрижа да ти бъде по мярка — както ти ми подхождаш и аз на теб. Предава се по наследство в семейството. Брана ми го даде, за да мога да го дам на теб.

— Правиш ми предложение върху гърба на коня и докато и двамата миришем на сира?

— Струва ми се романтично и запомнящо се. Виж. — Той го сложи на пръста ѝ, лекичко го чукна. — Ето, по мярка ти е, както казах. Сега ще трябва да се омъжиш за мен.

Тя погледна пръстена, после отново него.

— Явно ще се омъжа за теб.

Той я притегли за сладка целувка въпреки неудобната поза.

— Дръж се здраво — каза той. И двамата полетяха.

Звярът търсеше леговището си и се влачеше по земята — повече сянка, отколкото вълк, повече вълк, отколкото човек. Черната му кръв оставяше обгорена диря.

Знаеше само болка и омраза, и ужасяваща жажда. Жажда за мъст.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.